

ЗАБОНИ ТОҶИКӢ 7

Китоби дарсӣ барои донишомӯзони синфи
7-уми мактабҳои таълими миёнаи умумӣ

*Вазорати таълими халқи Ҷумҳурии
Ўзбекистон ба нашр тавсия намудааст*

ТОШКАНД – 2022

УЎК 811.222.8(075.3)

КБК 81.2(5Тож)я72

Ч 78

Таваккал Чориев, Гулноза Адашуллоева

Муҳаррири масъул:

Марҳабат Истамова, – номзоди илмҳои филология, дотсент

Муқарризон:

Ғайрат Раҳимқулов	– доктори фалсафа оид ба фанҳои филология (PhD), дотсенти кафедраи Филологияи тоҷик ва забонҳои шарқи хориҷаи Донишгоҳи давлатии Самарқанд ба номи Шароф Рашидов;
Сабоҳат Мачидова	– доктори фалсафа оид ба фанҳои филология (PhD), дотсенти кафедраи Филологияи тоҷик ва забонҳои шарқи хориҷаи Донишгоҳи давлатии Самарқанд ба номи Шароф Рашидов;
Мижгона Ходжаева	– омӯзгори фанни забон ва адабиёти тоҷики мактаби таълими миёнаи умумии рақами 19-уми ноҳияи Пасдарғоми вилояти Самарқанд;
Норбоева Ҳилола	– омӯзгори фанни забон ва адабиёти тоҷики мактаби таълими миёнаи умумии рақами 37-уми ноҳияи Самарқанди вилояти Самарқанд;
Ҳотамова Мушарраф	– омӯзгори фанни забон ва адабиёти тоҷики мактаби таълими миёнаи умумии рақами 37-уми ноҳияи Самарқанди вилояти Самарқанд.

Аломатҳои шартӣ

	– Кор бо гурӯҳ		– Танвири афкор
	– Кори лоиҳавӣ		– Тест
	– Мафҳумҳои лингвистӣ		– Фаъолияти эҷодӣ
	– Савол ва супориш		– Чархи ақл
		– Такмили саводи имлоӣ	

Макети оригиналӣ ва концепсияи дизайнӣ аз ҷониби хонаи эҷодии таъбу нашри «O'zbekiston» коркард шудааст.

Аз ҳисоби маблағҳои Бунёди мақсадноки китоби Республика чоп шудааст.

ISBN 978-9943-8373-6-2

© Маркази таълими Республика, 2022

МУНДАРИҶА

БОБИ I. ЗАБОН ВА ҚОМЕА

Мавзӯи 1. Густариш ва рушди забони адабӣ дар замони истиқлол	6
Мавзӯи 2. Интернет – бузургтарин пойгоҳи иттилоотӣ	10
Мавзӯи 3. Таъбироти халқӣ ва одоби муошират	13
Мавзӯи 4. Пеш аз гуфтор бояд андешид	15

БОБИ II. ОЛАМИ ТАБИАТИ РАНГИН

Мавзӯи 5. Некномии одам – аз адаб	19
Мавзӯи 6. Тирамоҳ	20
Мавзӯи 7. Тўтии сухангў	22
Мавзӯи 8. Паланги туронӣ	25
Мавзӯи 9. Ҷавоби салом	27

БОБИ III. АҚЛИ СОЛИМ – ДАР ҚИСМ СОЛИМ

Мавзӯи 10. Ҳикмати об	30
Мавзӯи 11. Чойи кабуд – давои бемисл	32
Мавзӯи 12. Беҳтарин ва бадтарин аъзо	34
Мавзӯи 13. Узвҳои бадани одам ва ҳифзи саломатӣ	39
Мавзӯи 14. Мева ва маҳсулоҳоти пурвитамин	43
Мавзӯи 15. Асал ва хусусиятҳои шифобахшии он	49
Мавзӯи 16. Дар баёни гўштигирон	53
Мавзӯи 17. Такрорӣ	57

БОБИ IV. КАСБИ МАН – ФАҲРИ МАН

Мавзӯи 18. Омўзгорӣ – касби пуршараф	61
Мавзӯи 19. Ҳунар – беҳ аз симу зар	64
Мавзӯи 20. Касбу ҳунарҳои мардумӣ	70
Мавзӯи 21. Ҳунар – беҳ аз моли падар	74
Мавзӯи 22. Бе ранҷ наояд ба даст ганҷ	77
Мавзӯи 23. Тилло дар оташ, одам дар меҳнат маълум мешавад	80
Мавзӯи 24. Меҳнат кунӣ, роҳат мебинӣ	84
Мавзӯи 25. Одами бекор – дарахти бебор	90
Мавзӯи 26. Шахси ҳунарманд – ҳамеша болонишину соҳиббэхтиром	92
Мавзӯи 27. Имлои ҷонишин	97
Мавзӯи 28. Такрорӣ	99

БОБИ V. ИҚТИСОДДОНИ ҶАВОН

Мавзӯи 29. Менечер ва рафтори он дар ҷомеа.....	104
Мавзӯи 30. Соҳибкорӣ ва бизнес.....	107
Мавзӯи 31. Буҷети минималии мардум ё худ сабади истеъмоли.....	110
Мавзӯи 32. Фаъолияти бозаргонӣ ва даромади иқтисодӣ.....	113
Мавзӯи 33. Бозори коғазҳои қимматнок.....	118
Мавзӯи 34. Кирмакпарварӣ.....	120
Мавзӯи 35. Қоидаҳои ахлоқӣ ва одоби муошират.....	124
Мавзӯи 36. Давоми мавзӯъ.....	126
Мавзӯи 37. Обухавосанҷӣ ва аҳамияти он.....	128
Мавзӯи 38. Таҷҳизоти техникии муошират.....	132
Мавзӯи 39. Имлои зарф.....	133
Мавзӯи 40. Такрорӣ.....	135

БОБИ VI. ИЛМ ВА ТЕХНОЛОГИЯ

Мавзӯи 41. Асри XXI – асри информатика ва технологияҳои иттилоотӣ.....	140
Мавзӯи 42. Шабаки компютерӣ.....	144
Мавзӯи 43. Китоб – сарчашмаи дониш.....	147
Мавзӯи 44. Насиҳати модар.....	150
Мавзӯи 45. Неки инсонро ба бузургӣ мерасонад.....	153
Мавзӯи 46. Такрорӣ.....	155

БОБИ VII. ТАЪРИХИ ПУРАСРОР

Мавзӯи 47. Ривоят дар бораи ангуштарини Сулаймон.....	157
Мавзӯи 48. Дӯстию рафоқати халқҳои тоҷику ўзбек.....	159
Мавзӯи 49. Ду халқи аз азал ёру бародар тоҷику ўзбек!.....	163
Мавзӯи 50. Дуди ҳазориспанд.....	167
Мавзӯи 51. Мевае ширинтар аз фарзанд набвад дар ҷаҳон.....	170
Мавзӯи 52. Зебогии инсон дар ботини ўст.....	174
Мавзӯи 53. Имлои пайвандак.....	177
Мавзӯи 54. Такрорӣ.....	179

БОБИ VIII. САНЪАТ ВА МАДАНИЯТ

Мавзӯи 55. Шашмақом – маҷмӯи савту таронаҳои силсилави мусиқӣ.....	182
Мавзӯи 56. «Соқинома» – як намуди шеърӣ суруд ва рақс.....	187
Мавзӯи 57. «Рост» – мақоми дуюм аз силсилаи «Шашмақом».....	190
Мавзӯи 58. Рақсҳои классикии миллӣ.....	192
Мавзӯи 59. Маданияти либоспӯшӣ ва риояи тартиботи он дар зиндагии рӯзмарра.....	194
Мавзӯи 60. Сохту таркиб ва имлои ҳиссача.....	195
Мавзӯи 61. Такрорӣ.....	197

БОБИ IX. КОМИЛҲУҚУҚИИ ИНСОН

Мавзӯи 62. Ҳуқуқҳои инсон	201
Мавзӯи 63. Сазои хубӣ	204
Мавзӯи 64. Бемор ва меҳри модар	206
Мавзӯи 65. Такрорӣ	209
Мавзӯи 66. Дар санҷида гуфтан	213

БОБИ X. ТАКРОРИ СОЛОНА

Мавзӯи 67. Забони модарӣ	215
Мавзӯи 68. Ҳамроҳ ба гардиш баромадем	216

БОБИ I. ЗАБОН ВА ЧОМЕА

МАВЗЎИ 1. ГУСТАРИШ ВА РУШДИ ЗАБОНИ АДАБӢ ДАР ЗАМОНИ ИСТИҚЛОЛ

Забони тоҷикӣ имрӯз вазифаи таърихии худро беш аз пеш беҳтар ба иҷро расонида истодааст. Он барои насли наврас воситаи бебадали инкишофи шуур ва тафаккур, барои ҳамагон воситаи мубодилаи афкор ва муомилоти моддию маишӣ, барои миллат воситаи вусъати маънавиёт ва илму фарҳанг мебошад.

Бояд ҳамеша дар назар дошта бошем, ки ҳама гуна фаъолияти инсон ва ҷомеа тавассути забон сурат мегирад. Ба ибораи дигар, забон воситаи муҳимтарин таҳаввулоти ҷомеа мебошад. Бесабаб нест, ки мутафаккири бузург Мирзо Абдулқодири Бедил фармуда, ки аз ибтидо то интиҳо ҳама кори олам дар ҳукми суҳан (забон) аст:

Аз азал то абад чӣ нав, чӣ куҳан,
Буд маҳкум иқтидори суҳан.

1. Забон бақои миллат аст!
2. Забони миллат – ҳастии миллат.
3. Забони мо – ҳастии мо.

Матнро хонед, порчаи шеърӣ ва гуфтаҳои бузургонро мазмунан маънидод намоед. Аз таркиби матн феълҳоро муайян кунед ва ба зераш хат кашед.

Имрӯз илми ҷомеъшиносӣ исбот кардааст, ки яке аз аломатҳои муҳими шинохти миллат мавҷудияти забони адабӣ мебошад. Барои ҳамчун миллат шинохта шудани ҳар халқият чаҳор омили иҷтимоӣ зарур аст, яъне халқ бояд:

- дорои сарзамини аҷдодӣ бошад;
- дорои истеҳсолоти моддӣ бошад;
- соҳиби забони адабӣ бошад;
- дорои анъанаҳои миллӣ, суннатҳои хоси маданияву фарҳангӣ бошад.

Ба ибораи дигар гӯем, дар ҳар халқ, ки даъвои мақоми миллатро дорад, бояд ватани худ, нони худ, забони худ ва маданияти худро дошта бошад. Бидуни яке аз ин омилҳо миллат вучуд дошта наметавонад.

Забон аломати барҷастаи тафаккур ва маданияти миллист. Мероси гаронбаҳову нотакрори фарҳанги миллат дар забони модарӣ ифода мегардад.

Дар забони модарӣ услуби тафаккури мантиқии бузургони мо, суннатҳои миллӣ, урфу одатҳои мардумӣ, одоби тоҷикон ифода ёфтааст. Забони модарӣ, одоби моро асолат мебахшад, бо ниёгон мепайвандад, поси хотири волидайнро меомӯзад.

А. Абдуқодиров

Узвҳои ҳис дар кадом банд дуруст нишон дода шудааст?

- а) меъда, сурхрӯда, шуш
- б) забон, гӯш, бинӣ, пӯст, чашм

Матнро хонед, пас аз он андешаҳои хешро оид ба рушд ва мавқеи забони тоҷикӣ баён намоед.

Аз таркиби матнҳои шиносшуда, калимаҳои бо ҳарфҳои мушабех навишташударо муайян намуда, ба дафтар рӯбардор намоед ва машқи талаффуз кунед.

МАН МЕГҶАМ, ШУМО ГҶШ КУНЕД

Мутахассис ва олими илми забонро забоншинос меноманд. Ӯ бо омӯзиш ва татқиқи илми забон шуғул меварзад. Бароямон китобҳои дарсии забон, фарҳангҳои филологию энциклопедӣ, китобҳои зарбулмасалу мақолҳо, қоидаҳои имло ва ғайраро меофарад.

Олими забоншинос шахси нуктадонанд. Тобишҳои маъноӣ, сохту таркиб, интиҳоб ва мавриди корбасти калима, ибора ва ҷумлаҳоро хуб медонад. Лутфу каломашон қалбро пурсурур, дидаҳоро пурнур мегардонад.

Бунёди ҳар забонро захираи луғавӣ ва сохти грамматикӣ ташкил медиҳад. Калимаҳо, таркибҳо, ибораю ҷумлаҳои рехта (воҳидҳои фразеологӣ) мафҳумҳои ашё, аломат, амалу ҳолатро, ки дар муҳити қору зиндагии инсон вуҷуд доранд, ифода мекунанд.

Калимаҳо ганҷинаи бебаҳои зеҳнии гузаштагони мост, ки бо заҳмат эҷод намуда, дар асарҳои илмию бадеӣ ба кор бурда, дар луғату фарҳангҳо ба низом дароварда, тафсир намуда, ба наслҳои имрӯза ба мерос гузоштаанд. Қисми зиёди ин сарват калимаю истилоҳоти қадимаю имрӯзаи худанд.

ЗАБОНИ АДАБИ

Забони китобатии умумихалқӣ, ки меъёрҳои муайян дорад.

ЗАБОНИ ДАВЛАТӢ

Забоне, ки чун қоида мутобиқи қонуни асосии мамлакате ҳамаи қорҳои давлатию маъмурӣ, фарҳангу маориф ва ғайра ба он бурда мешавад.

ЗАБОНИ МОДАРӢ

Забоне, ки инсон аз кӯдакӣ ба модару атрофиёнаш тақлид карда, ёд гирифтааст.

Ҳамчун забоншиноси ҷавон илова ба калимаи забон ҳаргуна калимаҳо тартиб диҳед.

	1	2	3	4
З	ОМУЗ	ШИНОСИ	ФАҲМ	БАСТА
А	ОМУЗИ	КҶТОҲ	ДОН	БОЗ
Б	ДОН	ЧАРБ	ТЕЗ	ВАР
О	ДОНӢ	ЧА	ХАТ	ДОР
Н	ШИНОС	Ӣ	ФУРӶШ	БАНД

Суханҳои пурҳикматро хонед ва пас аз он фикру мулоҳизаҳои хешро баён намоед.

1. Суханронию ду нафарро гӯш макун.
2. Яқрав ва бадсухан мабош.
3. Бо ҳама рафтори нақӯ бикун.

КОРИ ЛОИҲАВӢ. Бо матн шинос шавед ва ба бачаи варзишгари голиб нома нависед. Сипас калимаҳои шарҳшударо ба «Дафтарчаи луғат» рӯбардор кунед.

Нома ба бародар

Бародари азизам, Саломчон! Умедворам, ки солим ва тандуруст бошӣ ва тавре таҳсил кунӣ ва дарс бихонӣ, ки роҳбарони мӯхтарамии дабистон аз ту розӣ бошанд ва ахлоқу рафторат ҳам мавриди писанди эшон воқеъ гардад. Зеро ҳар қадар ки шахс таҳсил кунад, агар бадахлоқ ва бадкирдор бошад, мавриди эҳтиром воқеъ намешавад. Баръакс, агар шахс таҳсил кам ҳам накунад, вале хушахлоқ бошад, дар миёни мардум мӯхтарам ва ба некномӣ зиндагӣ хоҳад кард.

Барои дур мондан аз аҳли зишт ва нописанд бояд аз ҳамнишинӣ аз ашхоси паст ва бадахлоқ парҳез кард, зеро ахлоқи зишти онҳо дар вучуди эшон падидор мешавад. Ҳамчунин дуруғӯ одамиро ба дуруғӯӣ водор мекунад ва ҳам сӯхбати танбал инсонро ҳамранги худ месозад. Чунонки гуфтаанд:

Писари Нӯҳ бо бадон биншист,
Хонадони нубувваташ гум шуд.

Луғат:

- Неъмат** – мол, боигарӣ
- Хоста** – сарвату боигарӣ
- Моя** – сармоя
- Пироя** – зебу зиннат, ороиш
- Хомун** – саҳро, водӣ
- Нубувват** – пайғамбарӣ
- Нӯҳ** – пайғамбар алайҳиссалом

МАВЗЎИ 2. ИНТЕРНЕТ – БУЗУРГТАРИН ПОЙГОҶИ ИТТИЛОТӢ

Интернет гуфта шабакаи куллан фарогири компютери ро меноманд. Худи мафҳум маънои «байни-шабакаҳо»-ро дорад. Ин шабакаест, ки дигар шабакаҳои алоҳидаро ба ҳам мепайвандад. Сохтори мантиқии интернет иттиҳоди ба худ хоси виртуалиест, ки фазои ба худ хоси иттилотӣ дорад.

Интернет табудули ахборро байни тамоми компютерҳое, ки ба шабака дохил мешаванд ва ба он пайвастанд, таъмин мекунад.

Навъи компютер ва чигунагии системаи амалиёти компютер муҳим нест.

Ба ҳам пайвасташавии шабакаҳо имкониятҳои бузург дорад. Тавассути компютери худ ҳар як абоненти интернет метавонад ба дигар шаҳрҳо ахбор фиристад, каталоги китобхонаҳои мамлакатҳои гуногунро аз назар гузаронад, бо муҳовараҳои охири пажӯҳишгоҳҳо, осорхонаҳои ҷаҳон шинос шавад.

Google

Матро хонед ва дар хусуси имкониятҳои интернет фикр баён кунед.

Вобаста ба мазмуни матн саволҳо тартиб диҳед.

Ба саволҳо ҷавоб диҳед.

1. Калимаҳои байналмилалӣ интернет ва компютер аз кадом забон бо мурури замон ба забони тоҷикӣ ворид гаштааст?
2. Интернет гуфта чиро дар назар доред?
3. Интернет барои чӣ лозим аст?
4. Бо истифода аз интернет ба яке аз дӯст оё паём фиристода метавонед?

Калимаҳои сархати охиринро гурӯҳбандӣ кунед.

ИСМ	СИФАТ	ФЕЪЛ
•	•	•
•	•	•
•	•	•

Матнро хонед ва ба воситаи саволу ҷавоб мазмунашро равшан намоед.

Дар конферонсҳо ширкат варзад ва даҳҳо бо абонентҳои дигар мамлакатҳо бозиҳои мухталиф гузаронад. Интернет ба ихтиёри ниёзмандонаш боз бисёр дигар манбаъҳои машғулиятҳои гуногунро во-мегузорад. Ячейкаҳои асосии интернет – шабакаҳои ҳисоббарори маҳаллӣ (локалӣ) мебошад. Ин чунин маъно дорад, ки интернет на фақат байни компютерҳои алоҳида алоқа барқарор мекунад, балки барои ба ҳам пайвастании воҳидҳои боз ҳам калонтар – яъне гурӯҳи компютерҳо роҳ мекушояд. Дар сурати бевосита пайваст будани як ҳиссаи шабакаи маҳаллӣ ба интернет ҳар як истигоҳи кории ин шабака ҳамчунон метавонад бо интернет пайваст шавад.

Ба ҷузъ боз компютерҳое мавҷуданд, ки ба интернет мустақилона пайваст шудаанд, ки онҳоро хост – компютер меноманд, ки ҷузъи муайяншавандааш калимаи англисӣ «host» буда, маъно-яш хӯҷаин аст. Ҳар як компютери ба шабака пайвастшуда нишони худро дорад, ки аз рӯи он абонент аз ҳар канори рӯи олам онро ёфта метавонад.

Аз чанд ҷумла иборат будани матни ба интернет ва имкониятҳои он алоқамандро гӯед.

Калимаҳои сархати охиринро гурӯҳбандӣ кунед.

ИСМ	СИФАТ	ФЕЪЛ
•	•	•
•	•	•
•	•	•
•	•	•
•	•	•

Яндекс

поиск

Матнро хонед ва ба гурӯҳҳо тақсим шуда, саволу ҷавоб кунед.

YouTube

Мо ҳама бо сабабҳои зиёд аз интернет вобастаем. Аз дастрасӣ ба вебсайтҳои хабарӣ то навсозии худ дар бораи воқеаҳои ҷорӣ ва иртибот бо ҷаҳон, мо ба он тақия мекунем. Новобаста аз он ки истифодаи як шабакаи иҷтимоӣ ё мубодилаи рӯйдодҳои

атрофи мо ё истифодаи баъзе барномаҳо барои пайвастшавӣ бо наздикони худ, инчунин, дастрасӣ ба маълумот ё фароғати худ метавон таъкид сохт, ки интернет интихоби аввалини мост. Мо ин технологияро барои фармоиш додани хӯрок, харидани либос, хондани китобҳо ва бозиҳои онлайнӣ истифода мебарем. Ба тӯфайли интернет, бо як клик, мо метавонем, ба ҳамаи он чизе, ки майл дорем, аз масъалаҳои молиявӣ то нигоҳубини тиббӣ дастрас кунем. Ин технология, бешубҳа, ба ҷомеа таъсири мусбат расонидааст.

Интернетро метавон ҳамчун воситаи дастрасӣ, ирсол ва қабули иттилоот ва инчунин, анҷом додани корҳои зиёде арзёбӣ кард. Ин технология як анбори иттилоот ва шояд бузургтарин пойгоҳи иттилоотиест, ки ба осонӣ барои ҳама дар ҷаҳон дастрас аст.

Интернет баъзе воситаҳои муассиртарини муоширатро пешкаш мекунад. Почтаи электронӣ ва паёмнависи фаврӣ муоширати онлайнро имконпазир месозад. Шабакаҳои иҷтимоӣ, вебсайтҳои блогнависӣ ва форумҳои чат беҳтарин ҷой барои изҳори назар мебошанд. Бисёр одамон аз қисматҳои гуногуни ҷаҳон метавонанд, тавассути интернет якҷо қору фаъолият намоянд. Онҳо метавонанд дар интернет андешаҳо ва иттилооти худро мубодила карда, бо ҳамдигар ҳамкорӣ кунанд.

КОРИ ЛОИҲАВӢ. Аз таркиби матн калимаҳои ҳамчун истилоҳии шабакаҳои иттилотӣ, интернет ва таҷҳизотҳои техникий корбастшударо муайян намоед, сониян ба дафтар рӯбардор кунед.

МАВЗЎИ 3. ТАЪБИРОТИ ХАЛҚИ ВА ОДОБИ МУОШИРАТ

Забон ҳамчун ҳодисаи иҷтимоӣ воситаи алоқа ва муносибатҳои байни одамон мебошад, ки он пеш аз ҳама, дар муошират ба назар мерасад. Дар забони тоҷикӣ як қатор таркиб, ибора ва ҷумлаҳои мавҷуданд, ки одамон онҳоро дар мавридҳои муайян ҳамчун ифодаҳои пурмаъно, хайрхоҳона ва самимӣ истифода менамоянд.

Доништан ва мавридшиносона истифода кардани таъбироти урфӣ нишони боодобӣ, хирадмандӣ ва маданияти шахс аст. Масалан, дар мавридҳои зерин чунин таъбирҳо ба кор бурда мешаванд:

1

Пеш аз сафар: – сафар бахайр.
Дар ҷавоб: – мурод ҳосил.

2

Ҳангоми рӯ ба рӯ омадан: – ассалому алайкум.
Дар ҷавоб: – ваалайкум ассалом.

3

Ҳангоми омадан ба сари кор: – монда нашавед (набошед).
Дар ҷавоб: – саломат бошед, бо дуои Шумо.

4

Ҳангоми атса задан: – саломат бошед (пир шавед).
Дар ҷавоб: – ташаккур.

5

Ҳангоми қабули меҳмон: – хуш омадед, хонаи мо хонаи шумост, чун дар хонаи худ бошед.

6

Ҳангоми гусел ба сафар: – сафаратон ба хайр бошад, сиҳат рафта, саломат оед.

7

Ҳангоми пӯшидани либоси нав: – муборак шавад, пӯшида даронед.

Ҳангоми муошират боз чӣ гуна суҳанҳо гуфта мешавад? Фикр кунед ва нависед.

Бо навиштани якчанд мисолҳо ба савол ҷавоб баргардонед.

Ҳикояе дар бораи Ҳорунарашид

Оварданд, ки вақте Ҳорунарашид хобе дида буд, ки дандонҳои ӯ рехта буд ва аз даҳон берун афтода. Аз муъаббире пурсид.

Гуфт: «Зиндагии амиралмӯъминин дароз бод, ки ақрабони ту бимиранд». Ҳорун бағоят биранҷид ва бифармуд, ки ӯро сад чӯб бизананд ва муъаббири дигар ҳозир оваранд ва аз вай пурсид.

ӯ гуфт: «Далел кунад, ки амиралмӯъмининро умр дароз хоҳад буд ва дар давлат ва хилофат беш аз ақрабони зиндагӣ ёбад».

Ҳорунарашид хушдил шуд, гуфт: «Ҳамон чиз ҳақ аст, ки ӯ гуфт, валекин ин адаб нигоҳ дошт. Ва ба иборае хуб гуфт».

Пас, бифармуд, то ӯро сад динор бидоданд ва агарчи таъбири ҳар ду кас як буд, аммо чун яке сухан беадабона гуфт, хуб адаб хӯрд.

Аз «Қобуснома»

Ҳикояро хонед ва мазмунашро нақл кунед.

Ҷавоби муъаббиронро ба таври муқоиса навишта, кадоме аз он лафз ва гуфтори беҳтарин буданашро гӯед.

• Ҳорунарашид аз ҷавоби кадом муъаббир хушнуд шуд?	
• Муъаббирон бар ивази гуфтани таъбири хоб чӣ гирифтанд?	
• Хеш ҳамчун шахси муъаббир таъбири хоби Ҳорунарашидро бо гуфтани чӣ гуна сухан равшан менамудед?	

Ба саволҳо ҷавоб нависед.

1. Исм чист? Он ба кадом саволҳо ҷавоб мешавад?
2. Чӣ гуна исмиро исмиҳои хос меноманд? Он аз кадом ҷиҳат аз исмиҳои ҷинс фарқ дорад?
3. Сифат чист? Он ба кадом саволҳо ҷавоб мешавад?
4. Сифат чанд дараҷа дорад? Номбар кунед ва маълумот диҳед.
5. Феъл чист? Он ба кадом саволҳо ҷавоб мешавад?
6. Феъл чанд замон дорад? Номбар кунед ва маълумот диҳед.

Ҳиссаҳои нутқи таркиби ҳикояи хондаатонро бо гурӯҳбандӣ нависед.

ИСМ	СИФАТ	ФЕЪЛ
•	•	•
•	•	•
•	•	•

Суханҳои пурҳикматро хонед ва пас аз он фикру мулоҳизаҳои хешро баён намоед.

1. Агар сир дошта бошӣ ба касе магӯ.
2. Аз як хона ба хонаи дигар сухан мабар.
3. Суханҳои дар маҷлис бударо дар ақлат нигоҳ дор.

Шартнома ва созиши он

Шартнома гуфта созиши ду ё якчанд шахсро меноманд, ки ба рои ба вучуд овардан, тағйир додан ё қатъи ҳуқуқ ва ўҳдадории шахрвандӣ равона карда шудааст. Шаҳрвандон ва шахси ҳуқуқӣ дар бастанӣ шартнома мустақил мебошанд.

Шартнома аз лаҳзаи баста шуданаш эътибор пайдо мекунад ва ба рои тарафҳо ҳатмӣ мегардад. Тарафҳо ҳақ доранд муайян кунанд, ки шартӣ шартномаи бастаи онҳо ба муносибатҳои то бастанӣ шартнома ба миён омада низ татбиқ мегардад.

Қонун ё шартнома муайян карда метавонад, ки хотимаи мӯҳлати амали шартнома боиси қатъи ўҳдадории тарафҳо оид ба шартнома мегардад.

Шартномае, ки дар он чунин шарт гузошта нашудааст, то лаҳзаи иҷрои ўҳдадорию ба охир расондани тарафҳо муайян карда шудааст, бо эътибор эътироф карда мешавад.

Қатъи мӯҳлати амали шартнома тарафҳоро аз масъулияти роия накардани он озод намекунад.

КОРИ ЛОИҲАВӢ. Шарҳи калимаҳои «шартнома» ва «созишнома» аз «Фарҳанги забони тоҷикӣ» ҷустуҷӯ намуда, бо шарҳаш ба «Дафтарчаи луғат» рӯбардор кунед.

МАВЗӢИ 4. ПЕШ АЗ ГУФТОР БОЯД АНДЕШИД

Донистани забоне, ки бо шири сафед, бо шеваи гуворо, бо дили гарму ҳарфи нарми модар ба хун ворид шудааст, ҳангоми гуфтор ба ҳусну латофат, зебой ва малоҳат, ба мавзунӣю салосат ва бадеиёти он эътибор додан зарур аст.

Дар лаҳзаҳои гузариши ҳаёт ва гуфтору робита бо фарди чамъият ба лафзи модар безътиборӣ гуноҳ аст. Пеш аз гуфтор бояд андешид, сипас ҳарфе гуфт, ки забон – таҷассуми тафаккур аст ва негуфторӣ боиси сурури тарафайн бошад. Суханро бамавқеъ ва судбахш бояд гуфт, зеро сухан чун тири аз камон частаест, ки онро дигар баргардонида намешавад. Ин тирро чунон ба нишон бояд гирифт, ки ба нуқтаи мақсад бирасад, вагарна аз қаҷ ва абас рафтаниш гӯянда гирифтори банди таассуфу хиҷолат мегардад.

Гуфтор ҳусни маънавии одамист. Ин ҳусн бояд ба сомеонаш ҳаловат бахшад. Гуфтори нарму ширин ва мавзуну муассир андӯхро дур, ғазабро фурӯнишон месозад.

Каломи бадеъ чун чароғи оламафрӯзест, ки зиёи ӯ хонаи дилро мунаввар ва соҳибгуфторахро мӯътабар менамояд. Чаро бо ҳарфи ноҷоиз ин чароғи пуранворро хомӯш намуд? Ҳаргиз!

Дар гуфтор бояд тааммул намуд, ки аз як ҳарфи бетааммул таъби дӯст тира гардад, бози илҳомаш аз парвоз дар фарози меҳр боз бимонад.

Сухан санчида гӯ, то дӯстро душман нагардонӣ,
Зи ҳарфи бетааммул ошно бегона мегардад.

Бедил

1. Матнро бодикқат хонед ва оид ба масъалаҳои одоби сухан сӯҳбат ороед.
2. Калимаҳои таркиби матнро бо гурӯҳбандӣ нависед.

содда	сохта	мураккаб
•	•	•
•	•	•
•	•	•
•	•	•

Бо истифода аз «Фарҳанги забони тоҷикӣ» калимаҳои зеринро шарҳ диҳед.

Қавоид, латофат, салосат, сурур, абас, таассуф, муассир, пуранвор.

МАН МЕГҶАМ, ШУМО ГҶШ КУНЕД

ОДОБИ МУОШИРАТ

Ин санъати баланди рафтор ва суханравонӣ мебошад, ки ҳангоми риоя кардани он кас ба муваффақиятҳои дилхоҳ метавонад комёб гардад.

• Шиори асосии фарҳанги қадимаи ниёғони мо «Пиндори нек, гуфтори нек ва кирдори нек» буда, инсонро ба он раҳнамо месозад, ки ӯ на танҳо фикру андешаи нек дошта бошад, балки сухани хуб гӯяд ва муҳимтар аз ҳама, дар ҳама ҳолатҳо бояд рафтори шоиста намояд.

Муошират дар маънои эҳтиёҷоти инсон ба инсони дигар асос ёфтааст. Бинобар ин, муколама, гуфтугӯ, сӯҳбат ва робитаҳои забонӣ воситаи асосии муоширати одамон ба ҳисоб меравад.

Суханҳои пурҳикматро хонед ва пас аз он фикру мулоҳизаҳои хешро баён намоед.

1. Бузургонро эҳтиром бикун.
2. Пеш-пеши бузургон роҳ марав.
3. Доимо тоза бош.
4. Либосатро дар баданат мадӯз.

Чистонро хонед ва ҷавобашро ёбед.

Чист мунаввар сохт олавро,
Чист донишвар сохт одамро.

КОРИ ЛОИҲАВЌ. Матнро хонед ва дар бораи иди ҳосилот – Меҳргон таассуротҳои хешро нависед.

**МЕҲРГОН
(Иди ҳосилот)**

Меҳргон, ҷашни қадимаи халқи тоҷик буда, дар он кишоварзону боғдорон ва чорводорону ҳунармандон намунаҳои дастранҷу заҳмати худро ба намоиш мегузоранд. Моҳияти ин ҷашнро шукронаи худованд аз неъмату ҳосили ба даст овардаи аҳли заҳмат ташкил медиҳад. Дар гузашта суфраҳои меҳргонӣ низ дар ҳар хонадон гузошта мешуд, ки дар он себ, муруд, лимӯ, хӯшаи гандум, ойна, ангур, паллаи тарозу ва гули нилуфар мегузоштанд. Он дар миёнаҳои моҳи октябр баргузор мегардад.

БОБИ II. ОЛАМИ ТАБИАТИ РАНГИН

МАВЗЎИ 5. НЕКНОМИИ ОДАМ – АЗ АДАБ

Одамро хулқи хушу рафтори нек, ҳамидаву тавозӯъ ва хоксорӣ ҳусн мебахшад. Донишмандони даҳр, бузургони суханвар, мардони арҷманд, пирони корозмуда адабро аз ҳама авлотар ва аз ҳар як мақом болотар донистаанд. Фирдавсии бузург дар ин бора гуфта аст:

Адаб беҳтар аз ганҷи Қорун бувад,
Фузунтар зи мулки Фаридун бувад.

Бузургон накарданд парвои мол,
Ки амволро ҳаст рӯ ба завол.
Инон сӯйи илму адаб тофтанд,
Ки номи нақӯ аз адаб ёфтанд.

Некномии одам аз адаб аст. Ҳар касе ки ба адаб бепарвоёна нигоҳ кунад инони адаб аз даст диҳад, оқибат пушаймон шавад.

Як нишонаи беадабӣ ҳурмат накардани дигарон аст. Ҳар каси беадаб падару модар, додару хоҳар, устодон, ёрон ва ақрабо, рафиқон ва шиносонашро ҳурмат мекунад. Ў манфиати хешро аз манфиати дигарон боло ва афзалтар наместонад.

Матнро хонед ва мазмунашро нақл кунед.

Бо кӯмаки омӯзгор калима ва ибораҳои зеринро шарҳ диҳед.

Тавозӯъ, даҳр, арҷманд, авлотар, фузунтар, амвол, ақрабо, афзалтар, ганҷи Қорун, мулки Фаридун.

БИШНАВ

Адаб – ахлоқ ва кирдору рафтори нек.

Шинос шавед ва ба хотир нигоҳ доред.

Адаб ёд додан (ба касе одобу ахлоқ омӯхтан), **адаби касеро додан** (касеро танбеҳ додан, ҷазо додан ба касе), **бо ду дасти адаб супурдани чизе бо камоли риояти адаб** (додани чизе (ба касе), боадабона оварда супурдани чизе (ба касе)).

БИШНАВЕД

Ақл – қобилияти дарки моҳияти чизҳо, қобилияти фаҳмиш, қувваи идрок ва дарёфти неку бад; зеҳн, фаҳм, хирад.

Бо корбасти ибораҳои зерин ҷумлаҳо тартиб диҳед.

Ақли баркамол, ақли расо, ақли солим, ақлу заковат, ақлу тамиз, ақлу фаросат, ақлу фаҳм, ақлу ҳуш.

Суханҳои пурҳикматро хонед ва пас аз он фикру мулоҳизаҳои хешро баён намоед.

1. Ҳақи нону намакро пос дор.
2. Бе даъват ба маконе марав.
3. Ба моли касе чашм мадӯз.
4. Дар маконе мол нагузошта бошӣ, даст дароз макун.

КОРИ ЛОИҲАВӢ. Бо интиҳоби сарлавҳа ба расми таркиби ҷумлаҳо матн тартиб диҳед.

МАВЗӢИ 6. ТИРАМОҲ

Яке аз рӯзҳои аввали тирамоҳ, лаълии заррини офтоб ба канири ғарбии дастурхони нилгуни осмон расида, ҳарораташ хеле кам шуда буд. Аз поён, аз тарафи дарёи Зарафшон шамоли фораме вазид. Ёбони васеъ, ки дарахтони қатори санҷид, зардолу ва тут онро ба қисматҳо ҷудо мекарданд, нафаси фориғболонae кашидагӣ барин шуд. Рӯзи серкор ва пур аз ташвиш ба охир мерасид. Деҳқонҳо каланду бел дар даст, ҳайвоноти кориро пеш андохта, ба қишлоқ бармегаштанд. Онҳо монда шудагӣ, гурусна

ва кўфтаҳол буданд. Аксарият, гўё ҳамин соат, ба охир расидани рўзро мунтазир буданд, ҳар чӣ зудтар аз кор даст кашиданд, ба сўйи қишлоқ шитофтанд. Фақат якто-дутоҳо, дар он қатор Саидпахлавон бо писарчааш ҳанўз ба кори деҳқонии худ машғул буданд. Онҳое, ки ба қишлоқ бармешгаштанд, аз пеши полизи Саидпахлавон гузашта истода, ўро табрик мекарданд:

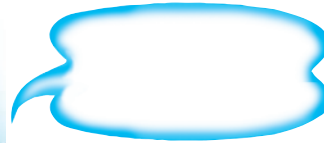
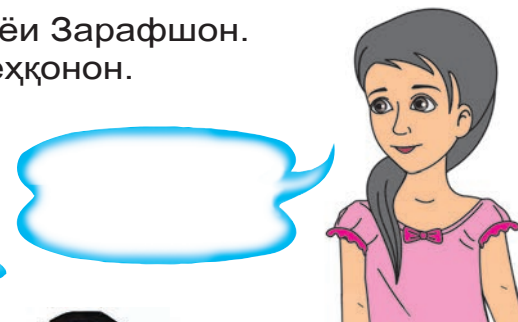
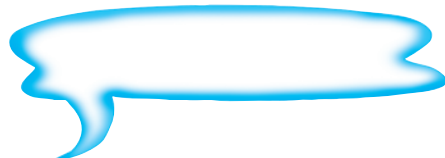
- Монда нашавед, Паҳлавон, полизатон обод!
- Саломат бошед, бародар! – меғуфт Паҳлавон ва аз чўяке ба чўяке меғузашт.

Аз романи «Дувоздаҳ дарвозаи Бухоро»-и Чалол Икромӣ

Матнро хонед, мазмунашро бо чунин тартиб нақл кунед.

1. Дар рўзҳои аввали тирамоҳ.
2. Шамоли форам аз тарафи дарёи Зарафшон.
3. Рўзи серкор ва пурташвиши деҳқонон.
4. Саидпахлавон ва деҳқонии ў.

Зарбулмасалҳои зеринро шарҳ диҳед.

АНГУРА ХҲҮРУ
БОҒАША
НАПУРС

АНГУР
АНГУРРО
ДИДА РАНГ
МЕГИРАД

НАВЪҲОИ АНГУРРО ДОНИСТАН МЕХОҶАМ?

БИШНАВЕД

бахтиёрӣ
биҳиштӣ
васарға
кишмиш
обақӣ
соҳибӣ
тағобӣ
тоифӣ
дорой

соҳибӣ
чиллагӣ
шибирғонӣ
ҳусайнӣ
ҷавз
фаҳрӣ
хасангург
ёбой

Ҷиҳатҳои хосса ва фарқияти ангурҳоро бо гуфтаҳои хеш ёдрас намоед.

КОРИ ЛОИҶАВӢ. Меваҳои фасли тирамоҳро нависед ва бо корбасти онҳо ҷумлаҳо тартиб диҳед.

МАВЗӢИ 7. ТӢТИИ СУХАНГӢ

Як одам як тӯтиро дошта тарбия кард ва ба ӯ забон ёд дод. Вале ҳарчанд саъю кӯшиш қунад ҳам ба тӯтӣ ғайр аз калимаи «албатта» чизи дигареро ёд дода натавонист ва дар охир маҷбур шуд, ки онро ба бозор бурда фурӯшад. Касе ба тӯтӣ харидор шуда пурсид.

– Тўтиатон чанд пул?
 – Сад сўм.
 Ўҳў, ин қадар қиммат.
 Ба сад сўм меарзад. Агар бовар на-
 кунед аз худах пурсед.

Харидор ба тўти нигоҳ карда пурсид.

– Ҳой тўти ту ба сад сўм меарзӣ.

– «Албатта», ҷавоб дод тўти.

Он шахс хурсанд шуда тўтиро ха-
 рид ва ба хонааш бурд. Вале баръакси
 чашмдошташ ба ҳар саволе ки ба тўти
 медод ба ғайр аз «албатта» ҷавоби ди-
 гаре шунида наметавонист. Вай аз кори
 кардаи худ пушаймон шуда ба ҷаҳл
 гуфт.

– Ба сад сўм харидани ту барин тўтии
 ношуд ғайр аз аҳмақӣ чизи дигаре нест.

– «Албатта», гуфт тўти дар ҷавоб.

Матнро хонед ва мазмунашро нақл
 кунед.

БИШНАВЕД

Тўти – паррандаи сабзранги минқоркач, ки гуфтори
 одамиённо тақлид мекунад.

ЗАХИРАИ ЛУҒАВИРО ЗИЁД КУНЕД

Тўтивор чун тўти омўхтаи худро такрор кардан.

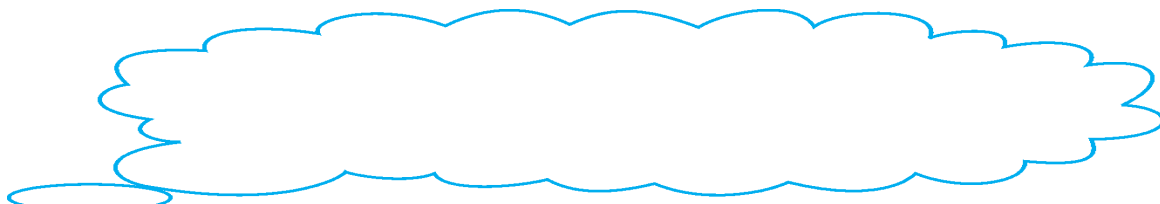
Тўтибаён маҷозан ширинсухан,
 хушзабон.

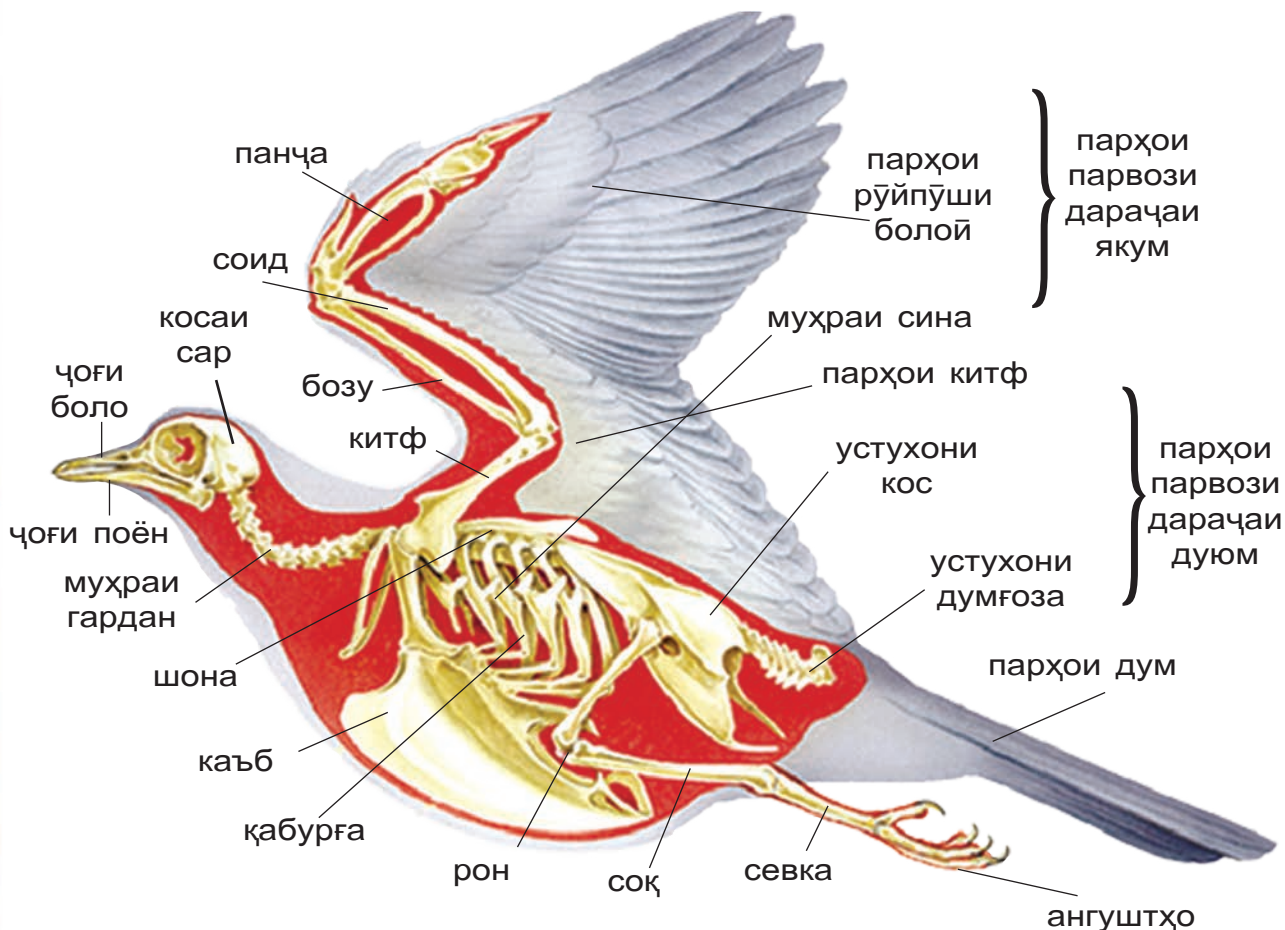
Тўтибурут марди мўйлабҳояш ба
 боло тофташуда.

БА ФИКРИ МО

Ба тўти боз якчанд калимаҳоро омўзонида мешавад.

БА ФИКРИ ШУМО ЧӢ?

Бо сохти бол, скелети парранда шинос шавед ва ба хотир нигоҳ доред.

САЙРИ ХАРБУЗА
(Иди харбуза)

Яке аз сайрҳои мавсимӣ, ки дар фасли тобистон, дар айёми пухтани харбузаҳо баргузор мешуд. Дар моҳи август косибону хунармандҳо, аҳли тиҷорат ва дигарон ба сайргоҳ ба сайри харбуза мерафтанд. Дар сайргоҳ деҳқонон навъҳои зиёди харбузаҳоро ба намоиш ва фурӯш мебароварданд. Харбузаҳои беҳтаринро бурида, меҳмононро пазиروي мекарданд. Дар як тарафи сайргоҳ навозандагону ҳофизон мусиқию сурудхонӣ ва рақс ташкил менамуданд. Ин анъана дар солҳои Истиқлоли кишвар дубора эҳё шуд.

КОРИ ЛОИҲАВӢ. Дар таҳти мавзӯи «Тирамоҳи зарнисор» матн тартиб диҳед.

МАВЗЎИ 8. ПАЛАНГИ ТУРОНИ

Паланги Турон бузургтарин ва хатарноктарин дарранда-ест, ки дар асрҳои гузашта дар Осиёи Марказӣ зиндагӣ мекард. Халқҳое, ки дар ин қаламравҳо зиндагӣ мекарданд, ба ӯ хосиятҳои як шахси оличанобро тақдим карданд. Дар бораи қудрат ва нерӯи ҳайвон ривоятҳо ва афсонаҳо мавҷуданд.

Ҳамзамон, мардум аз палангон наметарсиданд ва боварӣ доштанд, ки аз намуди зоҳирии ӯ ба хонаҳояшон таҳдиди бузурге вучуд надорад. Базаи асосии ғизои даррандагон дар ҷангалҳои туғайӣ буд, ки дар он ҷо ҳайвон ҳуққҳои ёбӣ, оҳуви асп ва кулонро шикор мекард.

Паланг – Ҳайвони бузурги ширхори дарранда аз ҷинси гурба, ки пӯшташ холдор аст. Соли паланг соли сеюми солшумории дувоздаҳона.

Матнро хонед ва дар бораи чӣ гуна ҳайвон будани паланги туронӣ фикр баён кунед.

Ҳиссаҳои нутқи таркиби матнро гурӯҳбандӣ кунед.

ИСМ	СИФАТ	ФЕЪЛ
•	•	•
•	•	•
•	•	•
•	•	•

Ҳамчун забоншиноси ҷавон илова ба калимаи **паланг** ҳаргуна калимаҳо тартиб диҳед.

1

2

3

П А Л А Н Г	АФКАН	?	Киноя аз паҳлавон; нотарс, далер.
	ВОР		Мисли паланг, чун паланг, монанди паланг. Маҷозан: нотарсона, ҷасурона, чобукона.
	ГИНА		Аз пўсти паланг дўхташуда, пўсти-палангӣ.
	ГИНАПЎШ		Он ки либоси аз пўсти паланг дўхташуда, пўшида аст.
	МУШК		Гиёҳе, ки гулаш ба нуқтаҳои хол-холи паланг ва бўйаш ба бўйи мушк монанд аст.

Тасаввуроти одамон бо қобилияти паланг, ки худро моҳирона пинҳон мекунад, сарфи назар аз андозаи калонаш, ногаҳон дар ҷойҳои гуногун пайдо мешавад ва нопадид мешавад. Ўро бо қуввати гурги гург ҳисоб мекарданд.

Бо вуҷуди манъ кардани тасвири мавҷудоти зинда, тибқи эътиқоди дини ислом, палангро дар нақшҳои матоъҳо, қолинҳо, ҳатто дар паҳлӯҳои масҷидҳои бостонии Самарқанд дидан мумкин аст. Таъсири нерӯи табиӣ паланги форсӣ ба шуури одамон то ба дараҷае муҳим буд.

Замони саҳттарини палангон зимистони сарду барф буд. Ҳайвонот ҷойеро, ки хурдтарин қабати барфӣ дошт, ҷустуҷӯ карданд ва хона сохтанд. Баъзеҳо ба саргардонӣ сар карданд, пас аз пайдоиши ногаҳонии онҳо дар ҷойҳои, ки пештар касе бо онҳо дучор наомада буд, метарсиданд.

Онҳо садҳо километрро тай карда, ба шаҳрҳо наздик шуданд ва аксар вақт аз дасти одаме, ки хавфро аз як даррандаи хаста ва гурусна медид, мурданд.

Матро хонед ва мазмунашро нақл кунед. Вобаста ба мазмуни он саволҳо тартиб диҳед.

Тарзи навишт ва аз ҷиҳати тобиши маъноии калимаҳоро ба лавҳи хотир нигоҳ доред.

ШЕР

Ҳайвони даррандаи қавиҷусса, ки бозу ва чанголи қавӣ дорад.
Маҷозан: далер, ҷасур, диловар.
Бо думи шер бозӣ кардан (кори хафвнок кардан).
Дер ояду шер ояд коре (бо таъхир мешуда бошад ҳам, расову пухта шавад).

ШЕЪР

Сухани мавзуни қофиядор, асари бадеие, ки ба ин тарз навишта шудааст: шеър бастан, шеър гуфтан, шеър хондан.

Шеъри «нав» ашъори дар шакли нав, ки дар солҳои охир расм гардид; шеъри сафед, шеъри нав.

КОРИ ЛОИҲАВӢ. Ҳамчун забоншиноси ҷавон илова ба калимаи шер ҳаргуна калимаҳо тартиб диҳед.

	1	2	3	4
Ш Е Р	МАРД	ВАШ	ДИЛОНА	ПАЛАНГ
	АФКАН	ВОР	МАРД	ПАНҶА
	БАЧА	ГИР	МАРДӢ	СИФАТ
	БОЗУ	ДИЛ	МОНАНД	ТАВОН
	БОН	ДИЛӢ	РОНА	ШИКОР

МАВЗӢИ 9. ҶАВОБИ САЛОМ

Яке аз фазилятҳои неки инсонӣ, ки обрӯву нуфуз ва манзалати ўро баланд мебардорад, ин гуфтани салом ба хурду бузург ва риояи одоби он мебошад.

Вобаста ба таъкидҳои фавқуззикр ҷавоби салом арзиши худро дорад. Ҷавоби салом аз ҳисоби хурдсолон бошад, чунин сурат мегирад: онҳо даст пешибар намуда, ба калонсолон ҷавоб меғянд.

Бузургсолон низ саломро бо одоби баланд ба анҷом мерасонанд. Онҳо низ метавонанд даст пеши бар гирифта, ҷавоб гӯянд ва метавонанд қоматашонро рост намуда, дастҳояшонро ба қоматашон рост карда, ҷавоб гардонанд. Аз ҳар ду ҷониб чеҳраҳо бояд кушода, овоз нарму ширин ва садо ғулғуладор бошад.

Бузургони асримиёнагӣ ҷавоби саломро дорои ҳафт шарт пазируфтаанд, ки ғолибан ҳадафи тарғиби ахлоқи ҳамида мебошад.

Дар мантиқи оддии ифода ҷавоби салом бояд чунин сурат бигирад:

- бо чеҳраи кушода ҷавоб гуфтан;
- ҷавоби муфассал додан;
- агар ношиносе шуморо ба касе монанд кунаду салом диҳад, ҷавоб гуфтан;
- дилу нияти пок доштан ҳангоми ҷавоб гуфтан;

- агар гурӯҳе дар кӯча истода бошанд, касе салом (берун аз гурӯҳ) гӯяд, як нафар баланд ҷавоб диҳад (дигарҳо замири, беовоз) кифоя аст;
- ҷавоб бояд бо лафз ва шунаво гуфта шавад, то саломкунанда шунавада ва бо имову ишора сурат нагирад;
- агар гурӯҳе истода бошанд, як нафар ҷавоби салом диҳад, басанда аст;
- ҷавоби салом бо лафз (бо овози шунаво) диҳанд, на бо ишорат, то ки саломкунанда бишунавад.

Матнро хонед ва мазмунашро нақл кунед. Вобаста ба мазмуни он саволҳо тартиб диҳед.

Суханҳои пурҳикматро хонед ва пас аз он фикру мулоҳизаҳои хешро баён намоед.

Бидон, ки шарафи одамай ба нутқ аст ва ҳар кӣ дар нутқ одобро риоя накунад, аз ин шараф бебахра бимонад. Ҳангоми сухан гуфтан, кас бояд кушодарӯй бошад, овоз баланд накунад, бо киноя сухан нагӯяд, сухани гӯяндро набурад, суханаш инсонҳоро ба покиву ростӣ ҳидоят намояд.

Аз «Футувватнома»- Ҳусейн Воизи Кошифӣ

Барои модар ва бонувонҳои хонавода табрикнома омода намоед.

ТАБРИКНОМА

Модари меҳрубону ғамгусорам! Шуморо ба ин санаи мубораки умратон таҳният гуфта, бахту саодат ва хушрӯзиву саломатиرو таманно дорам. Бигзор, хуршеди толеатон партавафшон ва баҳори умратон беҳазон бодо!

Бо эҳтиром фарзандатон (ном)

Сана, моҳ, сол

КОРИ ЛОИҲАВӢ. Барои шодбошии зодрӯзи падар табрикнома омода намоед. Пас аз он матни «Бойчечак»-ро хонед ва саволҳо тартиб диҳед.

Падари бузургворам! Шуморо бо ҷашни зодрӯз табрику таҳният гуфта, аз даргоҳи Яздони пок бароятон тансиҳатӣ, умри бардавом, сари баланд, тани нерӯманд ва дар қору фаъолият комёбиҳои бе-назирро таманно дорам. Бигузур ҳамеша чун кӯҳҳои Помир сар-баланд, чун Рӯдакӣ хушбаён, чун Саъдӣ дарозумр, чун Ҳофиз шӯҳратманд ва чун Ҷомӣ хоксор бошед!

Ҳеҷ гоҳ Бахт ва Хизр кошонаи Шуморо тарк насозанд!

Бо эҳтиром фарзандатон (ном)

Сана, моҳ, сол

БОЙЧЕЧАК

Суруди мавсимӣ, ки бо омад – омади баҳор иҷро мегарданд. Вариантҳои таронаи «Бойчечак», инчунин «Гули сияҳгӯш», «Баҳор омад» ва «Гулгардонӣ» ва ғайра низ мавҷуданд. Сурудҳо аз ҷониби сарбайтхон ва гурӯҳи иштирокчиёни маросим иҷро мегарданд.

БОБИ III. АҚЛИ СОЛИМ – ДАР ҚИСМИ СОЛИМ

МАВЗЎИ 10. ҲИКМАТИ ОБ

Агар об ранг медошт:

Ранги тамоми мавҷудоти зинда, коинот ҳамчун ранги об мешуд.

Агар об маза медошт, тамоми ғизо, мева ва сабзавот, мазаи обро медоштанд.

Агар об бӯй медошт:

Ҳамаи ғизоҳо бӯйи якхела медоштанд. Пас шумо онҳоро аз якдигар чӣ тавр фарқ мекардед?

Ин ҳикмати зебо танҳо бо оби ҳаёт маҳдуд намешавад. Ба обҳои гуногуни зерин низ диққат диҳед:

Оби гӯш-талх. Гӯшро аз ҳар гуна ҳашароти хурд, ки ба гӯш мебароянд, муҳофизат мекунад.

Оби чашм – шӯр. Чашмони шаффофро барои муҳофизат кардан аз ҳар гуна чангу ғубор ва моддаҳои зараровар (микробҳо) мебошад.

Оби даҳон – бетаъм (тоза). Барои он, ки таъми чизҳоро аз якдигар фарқ карда тавонишанд, оби даҳон тоза офарида шудааст.

Аз рӯзномаи «Овози Самарқанд»

Матнро хонед ва мазмунашро нақл кунед.

Феълҳои таркиби матнро номбар кунед ва ба кадом саволҳо ҷавоб шуданашонро хотирнишин намоед.

МАН МЕГҶАМ, ШУМО ГҶШ КУНЕД

ШУМОРА

Он ҳиссаи нутқ, ки адад, миқдори предметҳо ва дар вақти шумурдан тартиби онҳоро ифода менамояд, шумора номида мешавад.

Шумора ҳамчун ҳиссаи мустақили нутқ, ки чунин хусусиятҳо дорад: а) номи умумии адад ё миқдори предметҳо ё тартиби онҳоро мефаҳмонад (аломати лексикӣ); б) категорияҳои чинс, муайяну номуайяни, шахс надорад; тасриф намешавад; хусусияти махсуси калимасозиро доро аст (аломати сарфӣ); в) чун муайянкундаи миқдорӣ (ададӣ) дар таркиби исмҳо ва калимаҳои исмгардида омада, бо онҳо (аз ҷиҳати наҳвӣ) ибораи мустақами аз ҳам ҷудонашавандаро ташкил медиҳад ва чун як аъзои ҷумла ба як вазифа меояд (аломати наҳвӣ).

Шумораҳо низ монанди дигар ҳиссаҳои нутқ, дорои аломатҳои сарфӣ мебошад. Шумораи миқдорӣ нумератив қабул мекунад. Масалан, дар ибораи «ҳафт нафар омӯзгор» дар байни шумора (ҳафт) ва предмети шумурдашаванда (омӯзгор) нумеративи «нафар» истифода шудааст.

Пасвандҳои -ум (-юм), -умин (-юмин) аз шумораи миқдорӣ шумораи тартибӣ месозанд: панҷ-панҷум, сӣ-сиюм, як-якумин, ду-дуюмин.

Шумораҳо дар ҷумла ба вазифаи муайянкунда меоянд: даҳ қалам, бист савор, шахси сеюм, солҳои ҳафтодум.

КОРИ ЛОИҲАВӢ. Az рӯи расм матн тартиб диҳед.

МАВЗЎИ 11. ЧОЙИ КАБУД – ДАВОИ БЕМИСЛ

Чой – растани хушбўй, ки барги сабзи хушконидаи онро ба оби чўш андохта дам карда менўшанд. Монанди: чойи кабуд, чойи маҳин, чойи сиёҳ.

Чойи кабуд нўшокии беназир аст. Дар таркиби чойи кабуд нисбат ба чойи сиёҳ моддаҳои фаъоли биологӣ хеле фаровон буда, онҳо ҳосияти зиддимикробӣ ва зиддиомосӣ доранд: капиллярҳо-рағҳои мўякиро қавӣ месозанд, хунофариро муназзам мегардонанд. Дар ҳавои гарм ҳеҷ нўшокие наметавонад чойи кабудро иваз намояд. Чойи кабуд бо-

иси рехтани арақ гашта, масома (сўрохчаҳо)-ро пок месозад, дар баробари ин, ба мубодилаи оксиген, обу намак таъсири муфид расонида, сатҳи холестеринро дар хун паст менамояд. Онҳое, ки чойи кабудро ба меъёр менўшанд, имкони аз ҳалал ёфтани мубодилаи моддаҳо, ки сарчашмаи бисёр бемориҳост, раҳой ёфтано доранд.

Чой – нўшобае, ки аз барги чой ва оби чўш тайёр карда шудааст.

Чойи кабуд фишорбаландӣ, исҳоли хунин, тифи шикампечро шифо бахшида, пайдошавии санги масона, гурдаҳо ва чигарро пешгирӣ менамояд, ҳамчунин раванди пиршавии ҷисро бозмедорад. Аз витамини Е 10 баробар бештар таъсир дорад.

Ҳосияти зиддисаратонӣ доштани чойи кабудро машҳур гардонидаст. Дар Пажўҳишгоҳи бемориҳои саратони Хитой ҳосиятҳои зиддисаратонии 108 алафу гиёҳҳо таҳқиқ карда, ба натиҷае расидаанд, ки таъсири чойи кабуд аз дигар алафу гиёҳҳо чандин маротиба афзунтар аст.

Аз рўзномаи «Овози Самарқанд»

Матро хонед ва мазмунашро баён намоед. Навъҳои чойро номбар кунед.

Бо корбасти ибораҳои зерин ҷумлаҳо тартиб диҳед.

Чойи хунук, чойи сардшуда, чой гардонидан, чой рехтан, чойи дамкарда, якчанд бор ба пиёла рехтан, ба чойник гардондан, чой дам кардан, ба чойи хушк оби ҷӯш рехта дам кардан, чой кашидан, чой мондан, ҷӯшондани об барои дам кардани чой, чой ҷӯшондан.

МАН МЕГҶАМ, ШУМО ГҶШ КУНЕД

ХЕЛҶОИ ШУМОРА	
ШУМОРАИ МИҚДОРӢ	ШУМОРАИ ТАРТИБӢ
Шуморае, ки адади холису муҷаррад ва миқдори предметҳоро ифода намуда, ба саволҳои чанд? чандто? чӣ қадар ҷавоб мешавад, шумораи миқдорӣ номида мешавад.	Шумораҳое, ки дар вақти шумурдан тартиби предметҳоро мефаҳонанд, шумораи тартибӣ ном дорад. Шумораи тартибӣ ба саволи чандум? ҷавоб мешавад. Шумораи тартибӣ аз шумораҳои миқдорӣ бо воситаи пасвандҳои -ум (-юм), -умин (-юмин) сохта мешавад: якум, дуюм, сеюм, чорум, бистум, сиюм, якумин, дуюмин, сеюмин, даҳумин, сиюмин...
Шумораи миқдорӣ ба хелҳои зерин ҷудо мешавад: шумораи аслий, шумораи тахминӣ ва шумораи касрӣ.	
Шумораи аслий	Шуморае, ки миқдори муайяни предметҳоро мефаҳмонад, шумораи аслий номида мешавад.
Шумораи тахминӣ	Шуморае, ки адади предметҳоро тахминан ифода мекунад, шумораи тахминӣ ном дорад.
Шумораи касрӣ	Шуморае, ки ҳиссае аз адади бутунро ифода менамояд, шумораи касрӣ меноманд.

Ҷамчун забоншиноси ҷавон илова ба калимаи **чой** ҳаргуна калимаҳо тартиб диҳед.

	1	2	3	4
Ч О Й	БОДКАШ	ИСТОН	КОР	ХАЛТА
	ДОН	КАШ	КОРЇ	ХОНА
	ЗОР	КАШЇ	ҚУТТЇ	ХОНАЧЇ
	НИКМОНАК	НЇШ	ФУРЇШ	ХЇР
	НИКПЇШАК	ПУЛЇ	ФУРЇШЇ	ЧЇШОНЇ

КОРИ ЛОИҲАВЇ. Бо интихоби сарлавҳа ба расм ва корбасти шумораҳо матн тартиб диҳед.

МАВЗЇИ 12. БЕҲТАРИН ВА БАДТАРИН АЪЗО

Ҳазрати Луқмон, ки дар замони Ҳазрати Довуд зиндагӣ дошт, дар аввали кораш банда (ғулом)-и яке аз сарватмандони бани Исроил буд. Рӯзе моликаш он ҷанобро ба забҳи гӯсфанде (куштани гӯсфанд, сар задани гӯсфанд) фармон дод ва гуфт:

– Беҳтарин аъзояшро бароям биёвар.

Луқмон гӯсфанде кушт ва дилу забонашро ба назди хоҷаи худ овард. Пас аз чанд рӯзи дигар хоҷааш гуфт:

– Гўсфанде забҳ кун ва бадтарин ҷояшро бароям биёвар.

Луқмон гўсфанде кушт ва боз забону дили онро ба назди хоҷа овард.

Хоҷа гуфт:

– Ин ду зидди ҳамдигаранд?

Луқмон фармуд:

– Агар дил ва забон бо якдигар мувофиқат кунанд, беҳтарин аъзо ҳастанд, агар мухолифат кунанд, бадтарин аъзо ҳастанд. Хоҷаро аз ин сухан писанд омад ва ўро аз бандагӣ озод кард.

Ривоятҳо аз Луқмони Ҳаким

Матнро хонед ва мазмунашро нақл кунед.

Ба саволҳо ҷавоб диҳед.

1. Ба фикри шумо оё Луқмони Ҳаким кори дуруст кардааст?
2. Ба пиндори Луқмони Ҳаким дар дунё чизи ширинтар ва талхтар кадом аст?

Аз рӯйи расму тасвир шумораҳои пешниҳодшударо номбар кунед. Пас аз он дар муайян намудани вақт, шабонарӯз чӣ гуна аҳамият доштанишонро гӯед.

Ҳиссаҳои нутқи таркиби матнро гурӯҳбандӣ кунед.

Исмҳои хос:

Сифат:

Феъл:

Мазмуни матнро бо тартиби нақшаи пешниҳодшуда баён намоед.

1. Ҳазрати Луқмон дар замони Ҳазрати Довуд.
2. Сабаби забҳи гўсфанд ва интиҳоби дилу забон аз ҷониби Луқмони Ҳаким.
3. Ба аъзои беҳтарин ва бадтарин мансубият доштани дилу забон.
4. Саволи Хоҷа ва ҷавоби оқилонаи Луқмон.

Шинос шавед ва ба хотир нигоҳ доред.

Мучал – солшуморӣ аз рӯйи силсилаи дувоздаҳгона бо номи ҳайвонот.

МУЧАЛ – СОЛШУМОРИИ ДУВОЗДАҲГОНА

МУШ	БАҚАР	ПАЛАНГ	ХАРГҮШ	НАҲАНГ	МОР	АСП	ГҮСФАНД	ҲАМДУНА	МУРҒ	САГ	ХУК
1900	1901	1902	1903	1904	1905	1906	1907	1908	1909	1910	1911
1912	1913	1914	1915	1916	1917	1918	1919	1920	1921	1922	1923
1924	1925	1926	1927	1928	1929	1930	1931	1932	1933	1934	1935
1936	1937	1938	1939	1940	1941	1942	1943	1944	1945	1946	1947
1948	1949	1950	1951	1952	1953	1954	1955	1956	1957	1958	1959
1960	1961	1962	1963	1964	1965	1966	1967	1968	1969	1970	1971
1972	1973	1974	1975	1976	1977	1978	1979	1980	1981	1982	1983
1984	1985	1986	1987	1988	1989	1990	1991	1992	1993	1994	1995
1996	1997	1998	1999	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015	2016	2017	2018	2019
2020	2021	2022	2023	2024	2025	2026	2027	2028	2029	2030	2031
2032	2033	2034	2035	2036	2037	2038	2039	2040	2041	2042	2043
2044	2045	2046	2047	2048	2049	2050	2051	2052	2053	2054	2055
2056	2057	2058	2059	2060	2061	2062	2063	2064	2065	2066	2067

Аз қадвали солшумораи дувоздаҳгонаи мучал соли таваллудатонро муайян намоед ва ба кадом номи ҳайвон марбут буданаширо гӯед. Дар соли 2067 дар синни чанд буданатонро сарҳисоб кунед.

Зарбулмасал ва мақолҳои зеринро шарҳ диҳед.

1. Забон – алмоси бурро.
2. Забон – посбони сар.
3. Як суҳан сесаду шасту панҷ паҳлӯ дорад.
4. Ҳар суҳан ҷое, ҳар нукта мақоме дорад.
5. Аз бузургон бузургӣ омӯз.
6. Аз некон шарофат, аз бадон касофат.

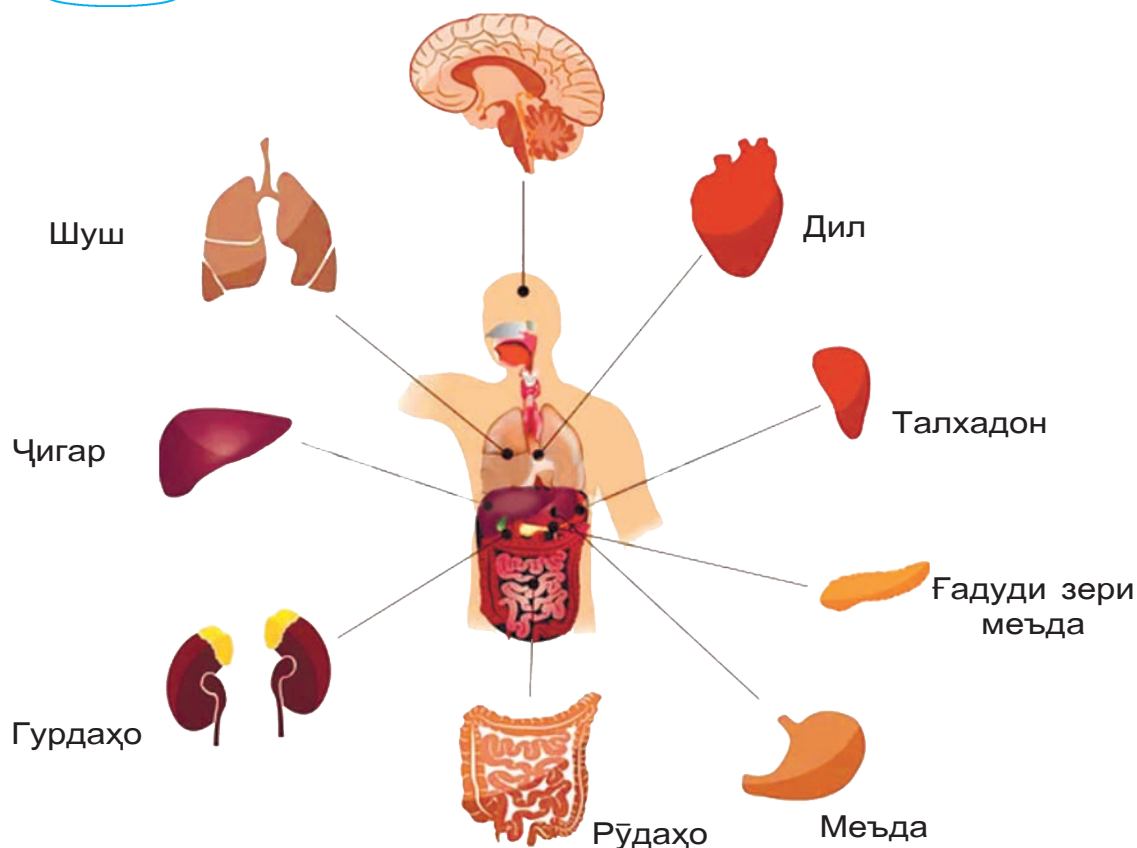
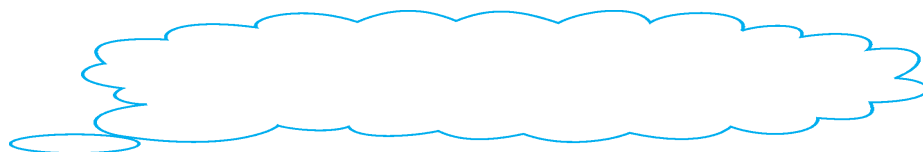
ТЕСТ

1. Кадоме аз онҳо дар тамъ ширин аст?
 - а) намак
 - б) дору
 - в) бодринг
 - г) асал
 - ғ) пиёз
2. Кадоме аз онҳо дар тамъ тунд аст?
 - а) мурч
 - б) асал
 - в) забон
 - г) мӯмиё
 - ғ) набот
3. Кадоме аз онҳо дар тамъ шӯр аст?
 - а) шакар
 - б) шалғам
 - в) шоҳтут
 - г) писта
 - ғ) бодом
4. Кадоме аз он дар тамъ талх аст?
 - а) асал
 - б) чормағз
 - в) қаланфур
 - г) олу
 - ғ) анор

БА ФИКРИ МО

Дил, қигар, меъда, рӯда, гурда, шуш узвҳои дохилии бадани инсон ба шумор меравад.

БА ФИКРИ ШУМО ЧӢ?

Узвҳои дохилии бадани мо

Ҳамчун забоншиноси ҷавон бо илова ба калимаи **ДИЛ** калимаҳои аз ҷиҳати тобиши маъно фарқкунанда тартиб диҳед.

	1	2	3	4
Д	КУШО	НИШИН	ПИСАНД	СӢЗ
И	ЁБ	ОРОМ	ОЗОР	СОФ
Л	НАВОЗ	ОВЕЗ	ПАЗИР	РЕШ
	НАРМ	ОШУФТА	САХТ	САРД
	КАШ	ОШӢБ	СИӚХ	ФИРЕБ

Калимаи шарҳдодашударо ба «**Дафтарчаи луғат**» рӯбардор кунед.

Забҳи гӯсфанд – куштани гӯсфанд, сар задани гӯсфанд.

МАН МЕГҶАМ, ШУМО ГҶШ КУНЕД

ШУМОРАИ МИҚДОРӢ

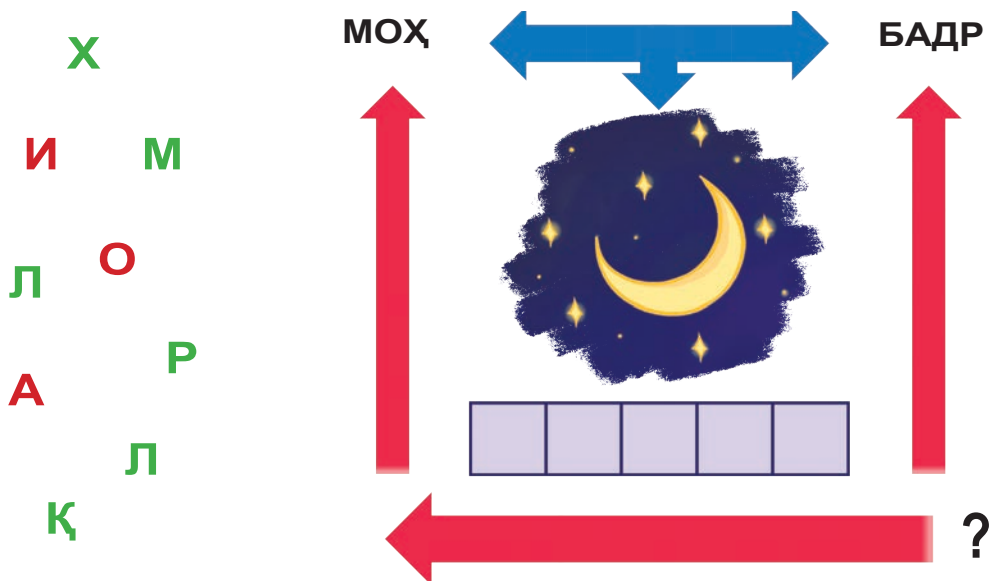
Шуморае, ки адади холису муҷаррад ва миқдори предметҳоро ифода намуда, ба саволҳои **чанд? чандто? чӣ қадар?** ҷавоб мешавад, **шумораи миқдорӣ** номида мешавад.

Аз ҷиҳати сохт шумораҳои миқдорӣ содда (панҷ, даҳ, сад, ҳазор), мураккаб (ёздаҳ, шонздаҳ, ҳаждаҳ) ва таркибӣ (бисту панҷ, як ҳазору нӯҳсаду ҳафтоду ҳашт) мешаванд. Агар шумораи миқдорӣ ҷузъи калимаи мураккаб набошад, ҳамеша аз дигар калимаҳо ҷудо навишта мешавад: ду кас, ду нафар, панҷ сар гӯсфанд. Шумораҳои миқдории чор (чаҳор), чил, (чиҳил) дар ду шакл истеъмоли мешаванд.

Шумораи миқдорӣ миқдори муайян, тахминӣ ва касрии предметҳоро мефаҳмонад. Чунончи, «шаш донишомӯз» миқдори муайян, «панҷ-шаш талаба» миқдори тахминии донишомӯзон аст, вале «сеяки донишомӯзон» се ҳиссаи миқдори умумии донишомӯзонро нишон медиҳад.

Калимаҳои ҳаммаъно тартиб диҳед ва пас аз он номбар кунед.

КОРИ ЛОИҲАВЇ. Даҳтой шумораҳои миқдори содда ва мураккаб нависед.

МАВЗЌИ 13. УЗВҲОИ БАДАНИ ОДАМ ВА ҲИФЗИ САЛОМАТИ

Дар байни ҳамаи мавҷудоти зинда одам аз ҳама организми мураккаб дорад. Бадани одам низ чун дигар мавҷудоти зинда аз узвҳо ташкил ёфтааст. Ҳар як узви бадани мо кори муайянеро иҷро мекунад, бинобар ин ҳар яке сохти махсус дорад.

Гурӯҳи узвҳоеро, ки дар якҷоягӣ ягон вазифаи организмро иҷро мекунад, системаи узвҳо меноманд. Дар организми одам якчанд системаи узвҳо вуҷуд дорад: системаҳои нафаскашӣ, асаб, гардиши хун, ҳозима ва ғайра. Инро дар нақшаи зер хубтар дидан мумкин аст:

Чӣ бояд кард, ки доим солиму бардам бошем? Барои ин мо бояд сохт ва кори узвҳои бадани худро донем, ба қоидаҳои тозагӣ ва речаи рӯз риоя кунем. Чуноне бузургон гуфтаанд: «Ҳар кас бояд табиби қисму қони худ бошад».

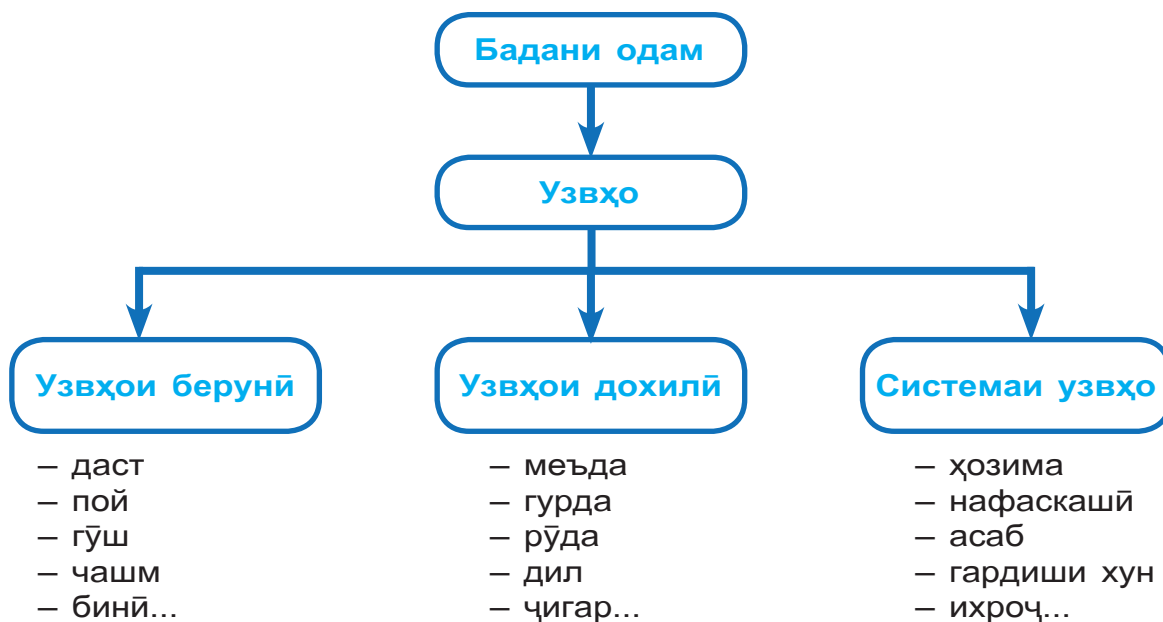

Матнро хонед ва фикратонро доир ба одоби тандурустӣ баён намоед.

Бо калимаҳои ифодакунандаи узвҳои инсон шинос шавед ва пас аз он баъзе аз узвҳоро бо ном нависед.

Нақшаи сохти бадани одам

Бо номи моҳ, рӯзҳои ҳафта ва аз чанд рӯз иборат будани солшумори милодӣ шинос шавед. Пас аз он ба чунин саволҳо ҷавоб диҳед.

2020

2021

2022

2023

ЯНВАР Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	ФЕВРАЛ Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29	ЯНВАР Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	ФЕВРАЛ Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29	ЯНВАР Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	ФЕВРАЛ Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28	ЯНВАР Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	ФЕВРАЛ Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28
МАРТ Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	АПРЕЛ Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30	МАРТ Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	АПРЕЛ Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30	МАРТ Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	АПРЕЛ Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30	МАРТ Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	АПРЕЛ Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30
МАЙ Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	ИЮН Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30	МАЙ Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	ИЮН Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30	МАЙ Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	ИЮН Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30	МАЙ Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	ИЮН Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30
ИЮЛ Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	АВГУСТ Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	ИЮЛ Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	АВГУСТ Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	ИЮЛ Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	АВГУСТ Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	ИЮЛ Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	АВГУСТ Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31
СЕНТЯБР Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30	ОКТАБР Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	СЕНТЯБР Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30	ОКТАБР Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	СЕНТЯБР Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30	ОКТАБР Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	СЕНТЯБР Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30	ОКТАБР Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31
НОЯБР Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30	ДЕКАБР Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	НОЯБР Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30	ДЕКАБР Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	НОЯБР Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30	ДЕКАБР Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31	НОЯБР Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30	ДЕКАБР Пн Вт Ср Чт Пт Сб Вс 1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31

1. Дувоздаҳ моҳ дар якҷоягӣ чиро ташкил медиҳад?
2. Як моҳ аз чанд рӯз таркиб ёфтааст?
3. Моҳи феврал аз дигар моҳҳои сол аз кадом ҷиҳат фарқ мекунад?
4. Рӯзҳои ҳафта кадом аст? Номбар кунед. Ададҳои даҳӣ, ҳазориро бо табдили ҳарф нависед.

Порчаи шеърро хонед ва мазмунашро маънидод кунед.

Бани одам аъзои якдигаранд,
Ки дар офариниш зи як гавҳаранд.
Чу узве ба дард оварад рӯзгор,
Дигар узвҳоро намонад қарор.
Ту к-аз меҳнати дигарон беҳабарӣ,
Нашояд, ки номат ниҳанд одамӣ.

Саъдии Шерозӣ

Чистонро хонед ва ҷавобашро ёбед.

1. Ба тан ҳаст, лек бар ёд нест. **?** ақл, зеҳн, хотира, ноф

МАН МЕГЎЯМ, ШУМО ГЎШ КУНЕД

Шумораи миқдорӣ ба хелҳои зерин ҷудо мешавад: шумораи асли, шумораи тахминӣ ва шумораи касрӣ.

1. Шумораи асли: панҷ қалам, чор нафар деҳқон, сесад сар гӯсфанд, даҳ дона себ, нӯҳто чормағз.

Шуморае, ки миқдори муайяни предметҳоро мефаҳмонад, **шумораи асли** номида мешавад: Ҳазор монеа баромаданаш мумкин.

2. Шумораи тахминӣ: ҳафт – ҳашт китоб, понздаҳ – бист бех бодом, сӣ – чил нафар фаррош, чор – панҷто қалам.

Шуморае, ки адади предметҳоро тахминан ифода мекунад, **шумораи тахминӣ** ном дорад: Заминҳои бист-сӣ деҳқонро ба даст даровард.

3. Шумораи касрӣ: сеякӣ нон, аз нӯҳ се ҳиссаи халтаи орд, чоряк соат.

Шуморае, ки ҳиссае аз адади бутунро ифода менамояд, **шумораи касрӣ** меноманд: Аз сад яки айби ўро ба раис гуфтам.

Даҳтоӣ шумораҳои асли, тахминӣ ва касрӣ нависед. Пас аз он бо корбасти онҳо ҷумлаҳо тартиб диҳед.

Бо истифода аз шумораҳои содаи 1, 10, 20, 60, 80, 100, 1000 шумораи сохта, мураккаб ва таркибӣ бисозед.

БА ФИКРИ ШУМО

КАДОМЕ АЗ ОН ТАЪБИРҲОИ ТОБИШҲОИ МАЪНОИИ ДАР ҚАВСАЙН НАВИШТАШУДАРО ИФОДА МЕНАМОЯД?

_____ (чӣ кор карданро надоништа мондан, саросема шудан, инони ихтиёрро аз даст додан, худро гум кардан).

_____ мӯҳтоҷи касе шудан (*хусусан дар таъминот*).

Таъбирҳо барои истифода: дасту по гум кардан, ба дасти касе нигоҳ карда мондан.

Панҷ ташаббуси муҳими аз ҷониби Президенти Ҷумҳурии Ўзбекистон Шавкат Мирзиёев эълон гардидаро бо ном нависед. Пас аз он ҷадвали чорабиниҳои ширкатварзидаро тартиб диҳед.

№	НОМИ ЧОРАБИНЇ	ВАҚТИ БАРГУЗОРГАРДИДА
1		
2		
3		
4		
5		

Бо корбасти таъбирҳои фразеологӣ ҷумлаҳо тартиб диҳед.

Гӯш ба даҳони касе дӯхтан (сухани касеро бодикқат шунидан;
гӯш ба тарафе рост кардан (омодаи шунидани сухане шудан),
гӯш ба фармони касе будан (ба шунидани ҳарфи касе тайёр бу-
дан, ба иҷрои фармони касе омода будан, мутеъ будан), **гӯш ба қимор будан** (бесаброна мунтазири шунидани хабаре будан).

КОРИ ЛОИҲАВЇ. Матнро хонед ва бо корбасти шумораҳои тахминӣ ҷумлаҳо тартиб диҳед.

П
Ў
С
Т

Бадани одам аз берун бо пӯст пӯшида шудааст. Агар ягон ҷойи пӯсти баданро бо пурбин (асбоби калоннишондиҳанда – микроскоп) аз назар гузаронем, мебинем, ки дар он мӯй ва сӯрохиҳои бисёре мавҷуданд. Пӯст баданро аз ҳар гуна таъсири беруна ҳифз намуда, ба воситаи сӯрохиҳои он обу намаки зиёдатӣ ва рағани бадан хориҷ мешаванд.

Пўсти баданро мунтазам шуста, тоза нигоҳ доштан лозим аст. Одам бояд ҳар пагоҳ дасту рўяшро шуста, ҳафтае ду маротиба баданашро ба оби гарм ва собун шўяд, то ки сўрохиҳои пўст доимо озод нигоҳ дошта шаванд. Оби гарм ва собун пўстро аз ифлосию микробҳо тоза мекунад.

МАВЗЎИ 14. МЕВА ВА МАҲСУЛОҲОТИ ПУРВИТАМИН

Аз рўи расм ном ва хелҳои витаминҳои таркибашонро номбар кунед.

Ба саволҳо ҷавоб диҳед.

1. Витамин чист?
2. Витаминҳо дар организми инсон чӣ нафъ дорад?
3. Норасоии витамин гуфта чиро дар назар доред?

Матнро хонед ва аз таркиби он шумораҳоро муайян намуда, ба зераш хат кашед. Пас аз он хусусиятҳои шифобахшии кадуру бо гуфтаҳои хеш хотирниш намоед.

Кадуро дар хамир печонида ва аз болояш гил молида, дар зери оташ дурустакак пухта, баъд обашро фишурда гирифта, 150 грамм аз он бо 35 грамм шакар ва бо шарбатҳои гуногуни гувори сардмизоҷ биёшоманд, ҳарорати меъда, чигар, дил ва табҳои тези диқ (лоғаркунанда)-ро шифо мебахшад ва аксари бемориҳои тези гармо таскин медиҳад.

Кадуро бо ғушти хурӯсчӯча ва ё бо мағзи тухми каду шӯрбо пухта бихӯранд, иллоти беҳушшавӣ ва табҳои гарми беҳушкунандаро шифо мебахшад. Ғушти кадуру кӯфта, аз рӯ бар меъда, чигар, гурда ва дигар узвҳои даруни шикам гузошта банданд, тафс ва сӯзиши онҳоро таскин медиҳад.

Кадуро бо қошуқи дандонадор тарошида, пухта, бо чурғот, сир (чеснок), мурч, намак ва наъно бихӯранд, баъд барои сардмизоҷон мувофиқ мегардад, вале гармизоҷонро ба ғайр аз бо намак ва камтар наъно хӯрдан раво нест.

Кадуро бо шакар ё бо асал мураббо пухта бихӯранд, мӯътадилтарини мураббоҳост ва лазиз мегардад, майнаро қувват мебахшад, дар бадан хуни солим пайдо мекунад, моддаҳои савдовӣ ва бемориҳои аз бисёр гаштани савдо сарзадаро дафъ менамояд; агар дар меъда балғам бисёр набошад, ин зуд ҳазм мешавад, вале агар балғам мавҷуд бошад, худаш ба он мубаддал мегардад.

Аз каду равған ҳам тайёр мекунанд ба ин тариқ. Оби ғушти кадуи нав расидагиро гирифта, бо чоряк вазни он равғани кунҷид ё равғани бунафша ва ё ду баробари он равғани бодоми ширин ва ғайри он миқдор андохта, бо оташи мулоим то обаш батамом бухор шуда рафтани меҷӯшонанд. Равғани тухмашро бихӯранд, бимоланд, бичаконанд ё дар бинӣ бирезанд, ё гузошта банданд, хушкии майна, беҳобӣ, сил, табҳои гарм, дарди рӯдаҳо, ки аз ҷамъ

шудани саффо бошад, дафъ мекунад ва давои беназир мебошад. Равғани тухми кадуи ширинро бо чирми тухми он соида, гузошта банданд, захмҳои сар ва бадани кӯдакон, гӯшаи даҳан, баногӯш, закар ва дигарҳоро шифо мебахшад. Миқдори як бор хӯрдан аз тухми каду дар як рӯз то 32 грамм аст. Ба ҷойи ин мағзи тухми тарбуз, бодирингро истеъмол намоянд, раво мебошад.

Аз «Канзи Шифо»-и Абуалӣ ибни Сино

Аз рӯйи расму тасвир маҳсулотҳои пурвитаминоро бо ном нависед.

12

МАН МЕГҶЯМ, ШУМО ГҶШ КУНЕД

ШУМОРАИ ТАРТИБИ

Шуморае, ки аз шумораҳои миқдорӣ (асли) бо илова гардидани пасвандҳои -ум (якум чорум), -юм (сеюм, дуюм) сохта шуда, тартиби предметро мефаҳмонад; -ум ба шумораҳои бо ҳамсадо ва -юм бо садонок тамом шуда васл меёбад. Шумораҳои тартибии дуюм (дуввум), сеюм (саввум) дар ду шакл навишта мешаванд.

Шумораҳо аз чиҳати сохт чор хел мешаванд: содда, сохта, мураккаб ва таркибӣ.

СОХТИ ШУМОРА	
Шумораи содда	Шумораҳое, ки аз як реша иборатанд, шумораи содда ном доранд. Мисол: як, ду, сӣ, чор, ҳашт, нӯҳ...
Шумораи сохта	Шумораҳое, ки реша ва пасванд доранд, шумораи сохта мебошанд . Мисол: якум, даҳум, бистум, чилум, ҳазорум...
Шумораи мураккаб	Шумораҳое, ки аз ду реша сохта шудаанд, шумораи мураккаб номида мешавад. Мисол: дусад, сесад, чорсад, панҷсад...
Шумораи таркибӣ	Шумораҳое, ки аз ду ва ё зиёда шумораҳо бо воситаи пайвандаки -у (-ю) таркиб ёфтаанд, шумораи таркибӣ ном дорад. Мисол: чорсаду чилу панҷ, ду ҳазору шашсаду навад, ҳазору нӯҳсаду наваду панҷ...

Бо гурӯҳбандӣ панҷтоӣ шумораҳои аз чиҳати сохт фарқкунанда нависед.

Шумораҳои содда	Шумораҳои сохта	Шумораҳои мураккаб	Шумораҳои таркибӣ
•	•	•	•
•	•	•	•
•	•	•	•
•	•	•	•
•	•	•	•

Дар катаҳои ҳоли номи ҳафт ҳазинаи рӯзгорро нависед.

7 ҳазинаи рӯзгор

•	•	•	•	•	•	•
1	2	3	4	5	6	7

МАН МЕГЎЯМ, ШУМО ГЎШ КУНЕД

- 1 қатор пораи шеърӣ сатр, фард ном дорад.
- 2 қатор пораи шеърӣ як байт ном дорад.
- 4 қатор пораи шеърӣ дубайтӣ, рубой, қитъа ном дорад.
- 5 қатор пораи шеърӣ мухаммас ном дорад.

Исмҳои хос ва шумораҳои бо гурӯҳбандӣ нависед. Дар бораи имлои шумораҳо ҳар он чизе, ки медонед, баён намоед.

Адибони шӯҳратёр Амир Хусрави Деҳлавӣ, Низоми Ғанҷавӣ, Алишер Навоӣ асарҳои панҷгона, Абдураҳмони Ҷомӣ асарҳои ҳафтгона офарида дар рушди адабиёт ва жанрҳои он саҳми арзанда гузоштаанд.

Асарҳои панҷгона

Асарҳои панҷгонаи Амир Хусрави Деҳлавӣ	Асарҳои панҷгонаи Низоми Ғанҷавӣ	Асарҳои панҷгонаи Алишер Навоӣ
Матлаъ-ул-анвор	Махзан-ул-асрор	Ҳайрат-ул-аброр
Ҳашт биҳишт	Хусрав ва Ширин	Фарҳод ва Ширин
Ширин ва Хусрав	Лайлӣ ва Маҷнун	Лайлӣ ва Маҷнун
Маҷнун ва Лайлӣ	Ҳафт пайкар	Саъбаи сайёр
Оинаи Искандарӣ	Искандарнома	Садди Искандарӣ

Асарҳои ҳафтгона

«Ҳафт авранг»-и Абдураҳмони Ҷомӣ
<ol style="list-style-type: none"> 1. Силсилат-уз-заҳаб («Занҷирҳои тиллоӣ») 2. Саломон ва Абсол 3. Тӯҳфат-ул-аҳрор 4. Сабҳат-ул-аброр («Донаҳои некӯкорон») 5. Юсуф ва Зулайхо 6. Лайлӣ ва Маҷнун 7. Хирадномаи Искандарӣ

Шумораҳои таркиби матнро муайян намуда, ба дафтар рӯбардор кунед ва пас аз он бо табдили ҳарф нависед. Дар бораи имлои шумораҳо ҳар он чизе, ки медонед, баён намоед.

1. «Силсилат-уз-заҳаб» («Занҷирҳои тиллоӣ») аз се дафтар, яъне се қисми калон иборат буда, дар тӯли 17 сол, дар байни

солҳои 1468 — 1485 навишта шудааст. «Силсилат-уз-заҳаб» аз ҷиҳати ҳаҷм бузург буда, қариб 6200 байтро дар бар мегирад.

2. «Саломон ва Абсол» соли 1480 ба анҷом мерасад ва аз 1110 байт иборат аст.

3. Ҳаҷми маснавии «Тӯҳфат-ул-аҳрор» 1712 байтро ташкил медиҳад.

4. «Сабҳат-ул-аброр («Донаҳои некӯкорон») аз 2885 байт иборат буда, соли 1482 таълиф шудааст.

КОРИ ЛОИҲАВӢ. Матнро хонед, исмҳои хос ва шумораҳоро ба гурӯҳбандӣ нависед. Доир ба ҳасби ҳол ва фаъолияти эҷодии аллома Абуалӣ ибни Сино он чизе, ки медонед, бозгӯӣ кунед.

Абӯалӣ ибни Сино (980–1037)

Абӯалӣ Ҳусайн ибни Абдуллоҳ ибни Сино (Ависенна) соли 980 дар деҳаи Афшои вилояти Бухоро ба дунё омадааст. Ӯ то дами вопасин, яъни то соли 1037 беш аз 450 рисолаи илмӣ таълиф намудааст. Аз онҳо 240-тоаш то замони мо омада расидааст. 150-то асарҳояш марбут ба илми фалсафа ва беш аз 40-тоаш алоқаманд ба илми тиббиёт мебошанд. Муҳимтарини онҳо «Китоб-уш-шифо», «Ал-қонун фӣ-т-тиб», «Ишорот ва танбеҳот», «Китоб-ун-наҷот», «Донишнома», «Китоб-ул-инсоф», «Ҳикмат-ул-машриқия» ва дигар китобу рисола ва қиссаҳои тамсилӣ мебошанд.

Саҳми ибни Сино дар таърихи забон ва адабиёти тоҷик бузург аст. Ӯ бо таълифи китоби «Донишнома», рисолаи «Меъроҷнома» ва асарҳои дигараш, ки ба забони форсии дарӣ навишта шудаанд, саҳми арзандае дар коркарду тасҳеҳи истилоҳоти илмӣ гузоштааст. Китоби «Махориҷ-ул-хуруф»-и ӯ таълифи бунёдӣ дар шинохти савтиёти забони форсии тоҷикист.

МАВЗӢИ 15. АСАЛ ВА ХУСУСИЯТҲОИ ШИФОБАҲШИИ ОН

Миқдори як бор хӯрдан дар як рӯз аз асал то 68 грамм аст. Огоҳ кунем, ки асале, ки занбӯраш ба гиёҳи талхшувоқ нишаста бошад, таъмаш талх мешавад ва барои бемориҳои меъда, ҷигар, кушодани гиреҳҳо ва агар занбӯраш ба гиёҳи кокутӣ нишаста бо-

шад, онро бардавом бихӯранд, барои одамони тармизочон, сардмизочон ва бемориҳои балғамии сард фоида мебахшад.

Асал барои одамони сардмизоч ва балғамимизоч дар замон, фасл ва маҳалҳои сард фоида дорад, вале барои одамони гарммизоч ва мизочи хушкдошта ва инчунин дар фаслҳои гармо бихӯранд, зарар мекунад,

гарммизочонро дарди сар медиҳад. Агар онҳо бисёр бихӯранд, зуд ба хилти сафро, ки аз ҷиҳати мизоч гарм ва хушк аст, табдил меёбад, майнаи гарммизочро ноҷӯр месозад, қай меоварад, ба бемориҳои сафровӣ ва гарм гирифтор мекунад, ташнагии бисёр меоварад. Давои ин зарархояш оби анори турш, оби лимӯ, сирко, кашниз ва меваҳои турш ошомидан аст.

Гуфтаанд: он асалро, ки тирамоҳӣ бошад, агар бибӯянд, атса оварад, беҳушӣ ва арақ меоварад, ақро бечо месозад, онро набояд истеъмол кард. Тадбири касе, ки онро хӯрда бошад, қай фармудан ва баъд аз он моҳии намакини шӯр хӯрда ба такрор қай кардан аст, то ки меъда аз он асал пок гардад ва баъд аз он себи майхуш ва муруд тановул намоянд.

Асалро бо сирко даромехта, ба сатҳи даруни даҳан ба такрор ва бардавом бимоланд ё онро дар даҳан гардонанд, милки дандонро мустаҳкам мекунад ва гӯшти солим бар он мерӯёнад агар коста бошад; инчунин дандонро дар ҷояш сахт месозад ва онро аз чирк пок намуда сафед месозад, хусусан, ки бо ангушт се-чор

маротаба ҳар моҳ ба дандонҳо бимоланд, ин хислаташ зудтар зоҳир мегардад. Баъзе одамон асалро бинобар ширин буданаш сусткунанда пиндоштаанд – ин иштибоҳ аст. Дар ҳақиқат, шириниҳои рутубатнок сусткунанда мебошанд, на шириниҳои хушкмизоч. Вале асал дар мизоч гарм ва хушк аст. Пас, сусткунанда намебошад.

Асалро ба танҳои ё бо оби пиёз ба чашм бикашанд, чашмо равшан мекунад; хориш, қутур, обравӣ, гули чашм ва фуромадани

оби бегонаро дар гавҳарак дафъ менамояд. Агар асалро бо анзарут ва намаксанг даромехта дар гӯш чаконанд, бодҳои пардаҳои он ва ҷаранги гӯшро барҳам медиҳад, омадани рим аз даруни он ва рутубатҳои равони онро қатъ мекунад; дардҳои аз хунукӣ ба амаломадаи онро таскин медиҳад, гаронии гӯшро дафъ месозад.

Аз «Канзи Шифо»-и Абуалӣ ибни Сино

Матнро хонед ва доир ба хусусиятҳои шифобахшии асал ҳарф занед.

Калимаҳои душворфаҳмро ба дафтар рӯбардор кунед. Пас аз он бо истифода аз «Фарҳанги забони тоҷикӣ» онҳоро шарҳ диҳед.

МАН МЕГҶАМ, ШУМО ГҶШ КУНЕД

НУМЕРАТИВҶО

Калимае, ки барои таъкиди миқдори предмет кор фармуда мешавад, **нумератив** ном дорад.

1. Се нафар мард, сӣ-чил тан ангишткан.
2. Шашсад сар гӯсфанд, чилу-чор дона анор.
3. Даҳто китоб, сад бех ниҳол.

Нумеративҳо одатан дар байни шумора ва предмети шумурдашаванда меоянд: ҳафт нафар донишомӯз, сад сар буз, даҳто себ, чил бех анҷир.

Нумеративи -то (-та) бо ҳамаи исмҳои истифода мешавад: чилто қалам, даҳто кабӯтар, бистто харгӯш.

Нумеративи «нафар» ба исмҳои шахс, «адад» ва «дона» ба исмҳои бечон далолат мекунад: ҳафт нафар ҳофиз, чор дона олу, панҷ нафар омӯзгор, шаш дона тухм.

Нумеративи «сар» бо исмҳои, ки номи ҳайвонотро ифода мекунад, кор фармуда мешавад: даҳ сар гов, сесад сар гӯсфанд, чил сар буз, ду сар асп.

Ғайр аз ин, калимаҳои халта, бандча, ҷуфт, порча, даста, теб, тонна, гектар, таноб ва монанди инҳо ба вазифаи нумератив кор фармуда мешаванд: панҷ халта орд, ду бандча пиёз, се тӯб чит, ду ҷуфт кафт, даҳ порча матоъ, як даста гул, чор таноб замин, се тонна ангиштсанг...

Аз нумеративҳо танҳо -то бо калимаҳои яқо навишта мешавад: сето китоб, чорто дафтар, панҷто қалам. Аммо, ҳангоми бо рақам навиштани шумора ҷузъи нумератив ба воситаи аломати нимтире бо шумора алоқаманд мегардад: 2-то, 3-то, 10-то, 150-то ...

Нумеративҳои таркиби ҷумлаҳо муайян намоед ва ба зераш хат кашед.

1. Ду нафар бо кашидани асал машғул буданд. 2. Дар як қуттӣ 3 – 5-то занбӯри асал ҳамчун як оила зиндагӣ мекунад. 3. Шубон панҷсад сар гӯсфандро дар саҳрои сералаф мепоид. 4. Мо раҳнамоии боғбони соҳибтаҷриба сад бех ниҳол шинондем. 5. Аз дӯкон панҷ дона қалам харид кардам.

Бо корбасти **нумеративҳои -то, -та, нафар, сар, бех**, дона ҷумлаҳо тартиб диҳед. Пас аз он дар бораи имлои нумеративҳо ҳарф занед.

БА ФИКРИ ШУМО

КАДОМЕ АЗ ОН КАЛИМАҲО ТОБИШҲОИ МАЪНОИИ ДАР ҚАВСАЙН НАВИШТАШУДАРО ИФОДА МЕНАМОЯД?

_____ (моддаи шакарини ғафс, ки занбӯри асал аз шираи гулҳо ҳосил мекунад, шахд, ангубин).

_____ (шакарак, ки дар барги растаниҳо аз шираи онҳо пайдо мешавад).

_____ (он ки бо парвариши занбӯри асал машғул аст).

_____ (бисёр ширин, хеле ширин).

_____ (навъи ҳашароти паррандаи хурди нешзан, ки хелҳои гуногун дорад).

_____ (нигоҳубинкунандаи занбӯрҳои асал).

Таъбирҳо барои истифода: асал, асалак, асалпарвар, асалтаъм, занбӯр, занбӯрбон.

Хонед ва ба лавҳи хотир нигоҳ доред.

МИЗОҶ-ШИНОСӢ

Табиати ҳар як инсон, меваю сабзавот, растанӣ, ҷонварон ва маъданҳо дар тибби халқии тоҷикон дорои мизоҷ мебошад. Мизоҷ, асосан, чор навъ мешавад; гарм, сард, тар ва хушк. Мизоҷҳо ба воситаи омезиши хусусиятҳои чор унсуре табиат: оташ, бод, об ва хок дар инсонро ҳайвон ва дигар мавҷудот таркиб меёбанд. Дар тибби халқӣ, чигунагии мизоҷи инсонро аз рӯи гӯшти бадан, ранги пӯст, ранг ва шакли мӯйҳо ва дигар нишонаҳо низ муайян мекунад.

КОРИ ЛОИҲАВӢ. Бо интихоби нумеративҳо аз рӯи расмҳо ҷумлаҳо тартиб диҳед.

МАВЗЎИ 16. ДАР БАЁНИ ГЎШТИГИРОН

Бидон, ки гўштї гирифтан ҳунарест мақбул ва писандидаи мулуку салотин. Ҳар кї бад ин кор машғул мебошад, аглаб (бештар) он аст, ки ба покї ва ростї меғузаронд.

Агар пурсанд, ки маънии гўштї чист, бигўй, он ки одамї табдили (тағийири) ахлоқ кунад ва ҳақиқати ин суҳан он аст, ки пайваста миёни сифоти ҳамида (писандида) ва ахлоқи замима (нописанд) гўштї воқеъ аст. Яъне ҳар як меҳоҳад, ки зидди худро дафъ кунад...

Агар пурсанд, ки асл дар гўштї гирифтан чї чиз аст, бигўй илми ин санъат. Агар пурсанд, ки қувват чї гуна аст, бигўй, қувват эътибор надорад, ба воситаи он ки ҳайвонот бошанд, ки эшонро қуввати бисёр бошад ва чун дониш надоранд, ҳеҷ ҳурмат надоранд.

Агар пурсанд, ки илми боқувват чї гуна аст, бигўй, дар ғояти некўй, ба воситаи он ки бузургон гуфтаанд: «қуввати бедониш чун подшоҳи беадл аст ва дониши беқувват чун подшоҳи одилу белашкар» ва чун донишу қувва бо ҳамдигар ёр бошанд, корҳо бо мурод гардад. Агар пурсанд, ки гўштигирї илм аст ё амал, бигўй, илмест муқтарин (пайваста) ба амал ва ҳар кї чизе омўзад мумкин, ки бад-он амал накунад ва дар ин ҳунар то илм набувад, амал наметавон кард. Пас, илму амал ба ҳам ораста аст. Агар пурсанд, ки одоби устодони гўштї чанд аст, бигўй дувоздаҳ: Аввал он, ки худ поку беиллат бувад. Дуюм, шогирдонро ба покї иршод (ҳидоят) кунад. Сеюм, бахил набошад ва чизе аз шогирдон дареғ надорад. Чаҳорум, бар шогирдон мушфиқ бошад. Панҷум, ба моли эшон тамаъкор набувад. Шашум, ҳар якро ба қадри қобилияти эшон таълим диҳад. Ҳафтум, рўириё (фиреб) накунад. Ҳаштум, ба шогирдони худ бад нахоҳад. Нӯҳум, агар касе гўштї бад гирад, нагўяд бад гирифтї, балки ба нармї суҳан гўяд. Даҳум, агар таълим гўяд

дар маърака, пӯшида гӯяд, ки хасм (душман) воқиф нагардад. Ёздаҳум, бояд ки аз илми гӯштӣ бохабар бошад. Дувоздаҳум, дар ҳеч маърака зикри пир ва устоди худро фаромӯш накунад.

Агар пурсанд, ки одоби шогирдон чанд аст, бигӯй, он ҳам дувоздаҳ. Аввал, он ки рост бошад. Дуюм, он ки порсо (покиза) ва некмаош (некмуомила) бувад. Сеюм, он ки некусират ва покизаахлоқ бувад. Чаҳорум, некният бошад. ... Панҷум, хидмати устодон ба сидқкунад. Шашум, бар ҳеч кас ҳасад набарад. Ҳафтум, бухл наварзад ва ҳар чӣ дорад фидои пир кунад. Ҳаштум, бо дигар шогирдон ба дилу забон мутаффиқ бошад. Нӯҳум, аз дилҳо дарюза кунад. Даҳум, ба зӯри худ мағрур нашавад. Ёздаҳум, ба шикасти хасм хушдил нашавад.

Агар пурсанд, ки устоди комил кадом аст, бигӯй, он ки аз шаш илм соҳибвуқуф (огоҳ) бошад: Аввал, илми тиб, то донад, ки шогирдро чӣ зиён медорад. Дуюм, аз илми нучум, то вақт ва соати гӯштӣ гирифтани бар ваҷҳе ихтиёр кунад ва мувофиқ бошад. Сеюм, аз илми рамл (фол), то ғолиб ва мағлубро бидонад ва шиносад, ки кадом шогирд бар кадом шогирд ғолиб меояд. Чаҳорум, илми даъват (дуо) то пайваста дафъи сеҳр аз шогирдон бикунад. Панҷум, илми фаросат, то аз шакл ва ҳайати (сурат) шогирд маълум кунад, ки аз ӯ чӣ кор меояд. Шашум, илми санъати гӯштӣ. Ва он чӣ аз ӯ машҳур аст, сесад банду гиреҳ аст ва ҳар яке рӯе (мақсаде) дорад ва боз ҳар рӯе дафъе дорад, ки маҷмӯъ ҳазору ҳаштод масъала бошад. Ҳар устод, ки ин улум ва масоилро надорад, комил набошад.

Агар пурсанд, ки паҳлавон киро тавон гуфт, бигӯй, он касеро ки дувоздаҳ сифат дошта бошад... Сеюм, тани қавӣ. Чаҳорум, забони хуш. Панҷум, дили далер. Шашум, хиради комил. Ҳафтум, сабри тамом. Ҳаштум, илми ба камол. Нӯҳум, қаҳди доим. Даҳум,

хулқи писандида. Ёздаҳум, мас-турӣ (парҳез кардан) аз ҳаром. Дувоздаҳум, неъмате бардавом...

Агар пурсанд, ки гӯштӣ чанд навъ аст, бигӯй ду навъ: аввал қабз (ба даст гирифтан). Дуюм, изтирор (беихтиёр). Агар пурсанд, ки забони гӯштигирон кадом аст, бигӯй, даст. То даст фуру накӯбанд, барначаспанд.

Агар пурсанд, ки даст фуру кӯфтан чанд аст, бигӯй, ду: Аввал, он ки дар аввали гӯштӣ даст фуру кӯбанд ва онро нақораи ҷанг гӯянд ва пеш аз он нишонаи зинҳор (амон) хоستان аст ва мувофиқат дар он шарт аст. Яъне чун хасм дар миёни гӯштӣ даст фуру бояд кӯфт, яъне зинҳор додам.

Агар пурсанд, ки дастгири гӯштигарон кадом аст, бигӯй, пушт афкандан.

Агар пурсанд, ки модари гӯштиҳо кадом аст, бигӯй пушти даст гирифтан ва аз пушти даст ба ҳама ҷойҳо бирасад: ҳам ба сар, ҳам ба пой ва ҳам ба миён.

Агар пурсанд ки, ки афтодан аз чист, бигӯй, ё аз он ки надонад, ё аз он ки натавонад.

Аз «Ахлоқи Мӯҳсинӣ»

Ба се гурӯҳ тақсим шуда, матнро хонед ва матлаби назардоштро ёдрас намоед. Лаҳзаи саволу ҷавобро ташкил кунед.

Шумораҳои таркиби матнро муайян намоед ва ба дафтар рӯбардор кунед. Воситаҳои калимасозашро номбар кунед ва дар хусуси тарзи навишташон маълумот диҳед.

МАН МЕГҶАМ, ШУМО ГҶШ КУНЕД

ИМЛОИ ШУМОРА

Якҷоя навишта мешаванд:

– пасвандҳои шумораи тартибӣ -ум (-юм), -умин (-юмин) бо шумораҳои содда ва ҷузъи охири шумораҳои таркибӣ: сеюм, шашум, сиюм, сеюмин, панҷум, панҷумин, даҳум, даҳумин, шасту сеюмин, як ҳазору як саду панҷоҳумин ва ғайра;

– шумораҳои мураккаби аз ёздаҳ то нуздаҳ ва аз дусад то нӯҳсад: дувоздаҳ, сездаҳ, шонздаҳ, ҳаждаҳ, сесад, шашсад ва ғайра;

- шумораҳои касрӣ: сеяк, чоряк, шашяк, даҳяк ва ғайра;
- нумеративи -то бо шумораи миқдории бо ҳарф навишташуда: дуто, сето, даҳто, садто, ҳазорто ва ғайра.

Ҷудо навишта мешаванд:

- шумораҳои таркибие, ки бо пайвандаки -у (-ю, -ву) сохта шудаанд: бисту як, сиву//сию се, панҷоҳу панҷ, як ҳазору сиву шаш ва ғайра;
- шумораи касрӣ аз шумораи асли: яку ним, дуву//дую ним ва ғайра;
- шумораҳои касрӣ бо пешоянди аз: аз се як, аз шаш чор, аз панҷ се ва ғайра;
- калимаҳои нумератившудаи навъи дона, сар, нафар, даста, дарза, чуфт ва амсоли инҳо аз шумора ва исми шумурдашаванда: ду дона себ, панҷ сар асп, ду нафар коргар, як даста гул, як дарза алаф, чор чуфт кафш ва ғайра;
- шумораҳои миқдорӣ аз калимаи дарсад: 100 дарсад, 50 дарсад, даҳ дарсад, бист дарсад ва ғайра.

Шумораҳои навъи зер ду тарзи навишт доранд:

- шумораҳои миқдорӣ: чор//чаҳор, чил//чиҳил, дусад//дувист ва ғайра;
- шумораҳои тартибӣ: дуюм//дуввум, сеюм//севвум, чорум//чаҳорум ва ғайра.

Бо нимтире навишта мешаванд:

- шумораҳои тахминӣ: як-ду, се-чор, даҳ-понздаҳ, сӣ-чил, сад-дусад, ҳазор-ду ҳазор ва ғайра;
- нумеративи то дар шуморае, ки бо рақам навишта шудааст: 3-то, 5-то, 20-то, 100-то, 1000-то ва ғайра.

Ба гурӯҳҳо тақсим шуда, қоидаҳои имлоии шумораро бо навиштани мисолҳо маънидод намоед.

ТАРТИБИ ТАҲЛИЛИ САРФИИ ШУМОРА

Нақшаи таҳлил:

1. Кадом калима шумора аст ва ба кадом савол ҷавоб мешавад?
2. Аломатҳои сарфӣ: а) миқдорӣ, тартибӣ; б) агар шумораи миқдорӣ бошад, хелаш (аслӣ, тахминӣ, касрӣ); в) бо нумератив омадааст, ё бе он.
3. Аз ҷиҳати сохт: содда, сохта, мураккаб, таркибӣ.
4. Вазифаи наҳвӣ: Ба вазифаи кадом аъзои ҷумла омадааст?

Мисол. Аспақиҳо рӯзи **бисту панҷум** ба шаҳр расиданд.

Намунаи таҳлил:	
Таҳлили шифоҳӣ	Таҳлили хаттӣ
Бисту панҷум шумора аст, тартибӣ предметро ифода карда, ба саволи чандум? ҷавоб мешавад. Дарои чунин аломатҳои сарфист: шумораи тартибӣ, аз ҷиҳати сохт таркибӣ аст, ба вазифаи муайянкунанда омадааст.	Бисту панҷум шумора аст, чунки тартиби предметро ифода мекунад, шумораи тартибӣ, ба саволи чандум? ҷавоб мешавад, аз ҷиҳати сохт таркибӣ, дар ҷумла ба вазифаи муайянкунанда омадааст.

КОРИ ЛОИҲАВӢ. Шумораҳои таркиби ҷумлаҳоро таҳлили сарфӣ кунед.

	Мисол:	Таҳлили шифоҳӣ	Таҳлили хаттӣ
1	То имрӯз «Гулистон»-и Саъдии Шеърӯзӣ беш аз 250 бор ба забонҳои мухталифи олам баргардону чоп шудааст.		
2	«Баҳористон» аз машҳуртарин навиштаҳои Абдураҳмони Ҷомӣ буда, соли 1487 таълиф гардидааст.		
3	«Шоҳнома»-и Абулқосим Фирдавсӣ 60 ҳазор байт (120 ҳазор мисраъ)-ро фаро гирифтааст.		
4	Аҳмади Дониш «Наводир-ул-вақроъ» («Воқеаҳои нодир»)-ро дар солҳои 1875–1882 таълиф намудааст.		

МАВЗӢИ 17. ТАКРОРӢ

Ба саволҳо ҷавоб диҳед.

ГУРӢҲИ 1.

1. Шумора чӣ гуна ҳиссаи нутқ аст?
2. Шумора ба кадом саволҳо ҷавоб мешавад?
3. Шумора чанд навъ мешавад?
4. Чӣ гуна шумораҳоро шумораи асли меноманд?
5. Нишонаи шумораи тартибӣ кадом пасванд аст?
6. Фарқи шумораи таркибӣ аз дигар шумораҳо чист?

ГУРҮҲИ 2.

1. Шумораи тахминӣ чист?
2. Кадом хели шумораи миқдориро шумораи касрӣ мегӯянд?
3. Шумораи тартибӣ чист?
4. Шумораҳои тартибӣ бо кадом пасвандҳо сохта мешаванд?
5. Нумератив чист?
6. Шумораҳо аз ҷиҳати сохт чанд хеланд?

ГУРҮҲИ 3.

1. Чӣ гуна шумораҳоро шумораҳои сохта меноманд?
2. Шумораҳои сохта бо кадом пасвандҳо сохта мешаванд?
3. Шумораи мураккаб чӣ гуна шумора аст?
4. Шумораи таркибӣ чист?
5. Дар бораи имлои шумораҳо чиҳоро медонед?
6. Шумора дар ҷумла ба вазифаи кадом аъзои ҷумла меояд?
Бо мисолҳо фаҳмонед.
7. Имлои шумора ва нумеративро хотирниши намоед.

ТЕСТ

ГУРҮҲИ 1.

1. Ҳиссаи нутқа, ки миқдор ва тартиби предметро ифодакунандаи ба саволҳои чӣ қадар? чандум? ҷавобшаванда, чӣ ном дорад?

а) шумора	б) исм	
в) сифат	г) феъл	ғ) ҷонишин

2. Он чӣ ном дорад? Навъи шумораи миқдорӣ, ки пеш аз калимаи шумурдашаванда омада миқдори муайяни предметҳои ҳамчинсро бо ададҳои том мефаҳмонад.

а) шумораи тахминӣ	б) шумораи асли
в) шумораи касрӣ	г) шумораи тартибӣ
ғ) сифати асли ва нисбӣ	

ГУРҮҲИ 2.

1. Кадоме аз онҳо шумораи тахминӣ?

а) як-ду	б) ҳазор-ҳазор
в) дусад (дувист)	г) панҷсад (понсад)
ғ) сеюм (саввум)	

2. Он чӣ ном дорад? Навъи шумораи миқдорӣ, ки миқдори аз бутун кам, яъне ҳиссаи адади томро ифода мекунад.

а) нисбӣ	б) тахминӣ	
в) асли	г) касрӣ	ғ) ҷуфт

ГУРҲИ 3.

1. Кадоме аз онҳо шумораҳои касрӣ?
а) ду б) панҷ в) аз панҷ ду г) як
2. Шумораи тартибӣ гуфта чӣ гуна шумораҳоро дар назар до-ред?
а) шумораҳои тартибии предметро
б) шумораҳои ифодакунандаи миқдори аз бутун камро
в) шумораҳои ифодакунандаи маънои ноаниқ, тахмин доштаро
г) шумораҳои ифодакунандаи ғайриададиро
ғ) шумораҳои мувофиқи имло бо тарз навишташударо
3. Пас аз чӣ гуна шумораҳо пасванди -ум навишта мешавад?
а) пас аз рақамҳои арабӣ б) пас аз рақамҳои римӣ
в) пас аз рақамҳои бутун г) пас аз рақамҳои нобутун
ғ) пас аз рақамҳои касрӣ

НАТИҶАГИРӢ АЗ ОМУЗИШИ ШУМОРА

ГУРҲИ 1.

1. Шумора ҳиссаи нутқест, ки адади предметро мефаҳмонад.
2. Шумора чаҳор навъ мешавад: асли, тартибӣ, касрӣ ва тахминӣ.
3. Шумораи асли дар забони тоҷикӣ ҳамагӣ бист калима аст.
4. Нишонаи адади тартиби пасванди -ум (-юм), -умин (-юмин) мебошад.

ГУРҲИ 2.

1. Шумораи касрӣ ҳиссае аз адади пурраро мефаҳмонад.
2. Шумораи тахминӣ ашёро ба тарзи тахмин мефаҳмонад.
3. Шумора аз ҷиҳати сохт чаҳор навъ: содда, сохта, мураккаб, таркибӣ.
4. Шумораи содда аз як реша иборат аст.
5. Шумораи сохта бо иловаи пасванди -ум (-юм), -умин (-юмин) ба реша ё адади содда ҳосил мешавад.

ГУРҲИ 3.

1. Шумораи мураккаб аз ду реша таркиб меёбад.
2. Шумораи таркибӣ аз ададҳои содда ба воситаи пайвандаки -у (-ю) сохта мешавад.
3. Нумератив калимаест, ки миёни адад ва калима воқеъ ме-шавад.
4. Шумора дар ҷумла ба вазифаи мубтадо, хабар, муайянку-нанда меояд.

КОРИ ЛОИҲАВЇ. Ба исмҳои содда, сохта, мураккаб ва таркиби панҷтоӣ мисол нависед. Пас аз он матнҳоро паиҳам хонда, шумораҳои таркиби онро таҳлили шифоҳӣ ва хаттӣ кунед.

ДОРБОЗЇ

Навъи санъати анъанавӣ, ки дар болои ресмони аз ду тараф дар сутунҳо басташуда иҷро мешавад. Дастаи дорбозон аз 2–3 нафар дорбоз, 3–4 навозанда, 2 масхарабоз иборат буда, дар иду ҷашнҳои халқӣ, тӯйи арӯсӣ ва хатнасурҳо бо барномаҳои рангин ҳунарнамоӣ мекунанд.

САТОНАВОЗЇ

Сато як навъ сози миллии тоҷикӣ, ки косааш калонтар буда, ба танбӯр шабоҳат дорад. Сарпӯши он каме васеътар аст. Сато аз ҷӯби тут сохта шуда, дарозияш 130–140 см мебошад. Он 3–4 тор дорад ва кварта ё квинта ҷӯр мешавад. Бо сато, асосан, оҳангҳои лирикаӣ ҳазин («Шашмақом») навохта мешаванд. Саторо мисли ғижжак ба болотари зонаи пойи чап гузошта бо камонча менавозанд.

БОБИ IV. КАСБИ МАН – ФАХРИ МАН

МАВЗЎИ 18. ОМУЎЗГОРЎ – КАСБИ ПУРШАРАФ

Сарчашмаи ҳамаи хушиҳо, ободии ҳамаи маҳфилҳо, бузург гардидани ҳамаи шогирдони баркамол, маҳз меҳнати устодон-омӯзгорон мебошад. Омӯзгор барои тарбия ёфтани ба камол расидани ва бузург гаштани ҳар як шогирдаш кӯшиши беандоза мекунад.

Омӯзгор шахси бузург ва нотақрорест, ки бо чароғи ақл олами фикри моро равшан намуда, дунёи пурасрори илмро муаррифӣ мекунад. Деҳқону муҳандис, духтуру шоир ҳама парвардаи оғӯши биҳиштосои омӯзгоранд. Тобиши зиндагӣ бори дигар собит месозад, ки давлати омӯзгор шогирдонаш мебошанд. Ў аз пешрафт комёбии эшон ифтихор мекунад. Хушбахтона дар мушкилтарин даврони зиндагии мо омӯзгорон дар хидмати халқу ватан қадрдоранд. Эҳтироми омӯзгор вазифаи муқаддаси ҳар як фарди бонангу номуси ватан аст.

Матнро хонед, мазмуни он мансуб ба кадом касб буданаширо гӯед. Пас аз он аз рӯи расм фикратонро шифоҳӣ ва хаттӣ баён кунед.

Шинос шавед ва ба хотир нигоҳ доред.

Омӯзгор, муаллим, устод, тарбиячӣ, домулло калимаҳои ҳаммаъно ба шумор мераванд. Дар услубҳои нутқ калимаҳои ҳаммаъноии мазкур мавридҳои корбастро доранд.

Устод ва шогирд

Абӯалӣ ибни Сино рӯзе бо хотири парешон як асар навишта, онро барои тозанавис кардан ба як шогирдаш додааст. Шогирд иншои ибни Синоро дуруст хонда натавонистаасту ба устодаш мууроҷиат карда гуфтааст:

– Устод, хататонро хонда натавонистам, илтимос минбаъд камтар бодикқат нависед, моён шогирдҳоятон, мабодо маънии асаратонро ғалат нафаҳмам. Абӯалӣ дар ин ҷавоб фақат як шеър гуфтааст, ки он шеър ин аст:

Ҳарчанд, ки мекунам тақопӯ,
Н-омад зи қалам нақши некӯ.
Азбаски қалам шикастасар буд,
Хотир зи қалам шикастатар буд.

Аз «Ривоятҳо дар бораи Сино»

Матро хонед, матлаби шогирду устодро бо хулосаҳои мантиқӣ баён намоед.

МЕДОНАМ, ДОНИСТАН МЕХОҲАМ

1

УСТО – донандаи коре, моҳир дар ҳунаре, мутахассис дар пешае, шахсе, ки ба корҳои маъмури ва техникий коргоҳ, баст ва ё шӯъбаи кори сохтмон сардорӣ мекунад.

УСТОД – муаллим ва омӯзгори бузург, ихтисосманде, ки дар соҳаи худ ба ҳадди камолот расидааст, унвони фахрӣ, ки ба пешқадамони ягон соҳаи қору фаъолият дода мешавад.

2

ШОГИРД – он ки дар назди усто ё муаллиме чизе меомӯзад (дарс, касбу ҳунаре); хонанда, талаба, дарсхон; ёрманд, дастёр, хизматгор.

ШОГИРДӢ – омӯхтани касб ё дониш дар назди усто ё муаллиме; амал ва шуғли шогирд.

ШОГИРДЧӢБ – чӯбе, ки ба воситаи он пиллаи абрешимро пас аз чӯшондан аз ҳам ҷудо мекунанд.

Шогирд шудан ба касе (кор омӯхтан, барои қоромӯзӣ қор кардан ё хондан дар назди касе), **усто шудан** (маҳорат пайдо кардан), **усто будан ба коре** (моҳиру чирадаст будан дар коре,

ӯҳдабаро будан), устои кори худ будан (донандаи кори худ будан), дар кори худ чусту чолок будан (маҳорат доштан), ба шогирдӣ гирифтан (касоро ба назди худ барои ҳунаромӯзӣ гирифтан), ба шогирдӣ додан (касоро барои омӯхтани касбу ҳунаре ба назди устое мондан).

Зарбулмасали зеринро шарҳ диҳед.

МАН МЕГҶАМ, ШУМО ГҶШ КУНЕД

Калимаҳое, ки ба предметҳо, аломату миқдори онҳо далолат карда, ба ҷойи исм, сифат ва шумора кор фармуда мешаванд, ҷонишин ном доранд.

Ба ҷойи исм: Мавлоно Ҷалолиддин танҳо бо таҳаллуси «Балхӣ» эҷод накардааст. Ӯ бо лақаби «Румӣ» низ шӯҳрат дорад.

Ба ҷойи сифат: Меҳрдод ҷавони ҳунарманд аст. Пешаи рассомӣ, кандакорӣ, гулрезӣ обрӯи ӯро дар байни ҳамсолонаш зиёд кардааст. Вай ин ҳунарҳоро дар омӯзишгоҳ ёд гирифтааст.

Ба ҷойи шумора: Нилуфару Хушранг ҳар рӯз пас аз дарс ду-се куттӣ себ мечинанд. Хирадманд ҳам кӯшиш дорад, ки ҳамин қадар себ чинад.

ҶОНИШИН

Ҷонишинҳои таркиби ҷумлаҳо муайян намоед ва ба зераш хат кашед.

1. Вай қадбаланд, қоматаш рост, ришаш сип-сиёҳ пӯсти рӯяш сиёҳтоб буд.
2. Ин гуна либоси тоза маро хурсанд карда буд.
3. Бародарам ҳам ҳамин қадар дафтар дорад.
4. Ман воқеаи мактабхонии худро дар «Мактаби кӯҳна» ном асари худ батафсил зикр кардам.
5. Ӯ аз мошин фуromaда, ба тарафи боғ равон шуд.
6. Мо низ аз паси устод равон шудем.

Ба ду гурӯҳ тақсим шуда, доир ба касб ва ҳунари зерин ҳарф занед.

ГУРҶҶ А

ДУХТУР

ГУРҶҶ В

ДҶЗАНДА

КОРИ ЛОИХАВЇ. Бо интихоби сарлавҳа доир ба шуғлу пешаашон матн тартиб диҳед.

МАВЗЎИ 19. ҲУНАР – БЕҲ АЗ СИМУ ЗАР

Дар ҳунар кӯш, ки зар чизе нест,
Ганҷу зар пеши ҳунар чизе нест!
Ҳунаре неҳ, ки диҳад симу зарат,
Ҳунари аз дилу қон ранҷбарат!

Ҳунар сармояи гаронест, ки онро бо ягон дорой, сарват, симу зар иваз кардану харидан номумкин аст. Ҳунар инсонро бузургию шаҳомат бахшида ўро болидарӯҳ мегардонад. Ҳунар зиндагиरो зебой мебахшад. Шахси боҳунар дарахти босамареро мемонад,

ки шабеҳи меваҳои болаззату хӯрданбоб. Шахси боҳунар дарёе-ро мемонад, ки онро ҳар замон обест зулолу ошомидани!

Заҳмату кору ҳунар касро намоянд номдор,
Олиҳиммат кас, зи ҳастии ҳунар мумтоз шуд!

Шахси ҳунармандро ҳар як дақиқаи умр ғанимат аст ва онро бамаврид истифода мебарад. Намегузорад, ки лаҳзае ройгон гузарад. Аз донае хирмане месозад, аз матое ҷомае медӯзад, аз гуле гулзор ҳосил мекунад. Бо дастони ҳунарманди бузургу меҳнатофаринаш, ақли бинандаро асир месозад. Ҳунарҳои волои ҳунармандони асилро дида бешубҳа ононро ҳунармандони бузург номгузори мекунем, ки ин номҳои бузург бе меҳнату заҳмати зиёд ба даст намеоянд.

Барҳақ гуфтаанд:

Бе дарду ранҷ ганҷ муяссар намешавад,
Музд он гирифт қони бародар, ки кор кард!

Музди меҳнати бузурги кас агар аз як тараф маош бошад, аз тарафи дигар, омӯхтани ҳунари бузург аст. Ҳамаи ҳунарҳо ҳангоми омӯзиш душворие доранд, ранҷе доранд, ки касро дилгир месозанд, вале кам одамоне ёфт мешаванд, ки ин душвориҳоро паси сар менамоянду ҳунаре меомӯзанд. Беҳабар аз он, ки омӯхтани ҳар як ҳунари воло инсонро дар зиндагӣ воломақому соҳибтаҷриба ва бузургдилу бообрӯ мегардонад. Тавре бузургон мегӯянд: «Ҳунар давлати поянда ва чашмаи зоянда аст».

Ҳунарманди асил бо ҳунари волои худ дар ягон даври замон ба касе ё чизе эҳтиёҷ пайдо намекунад. Дастнигар намегардад, зеро худ қони ҳунари волост. Ҳунар як коргоҳи бузургест, ки доимо ҳамсафари касони боистеъдод аст. Ҳунарманд коргоҳ намеҷӯяд ва ба қучое, ки наравад, метавонад бо дастоварди бузурги худ музде пайдо намояд, ки боиси рӯзгузарониаш

гардад. Илова бар ин, бо ҳунари волояш машҳур гашта, қудрату манзалати зиёд пайдо мекунад.

Шахсе, ки устувори пайдевори ҳаёти хешро меандешад, ҳамеша пайи омӯзиш аст. Мекӯшад ҳамеша чизеро омӯзад, ки боиси волоҳунар гардиданаш гардад. Дар натиҷаи меҳнати гарон ба касе амалеро анҷом диҳад, ки ҳам боиси хурсанд гардидани ӯ ва ҳам барои худаш манбаи омӯзиш бошад. Ба гуфти Кайковус: «Мардуми беҳирад мардумони бесуданд, чун мугелон, ки тан дораду соя надорад, на худро суд мекунад, на дигаронро».

Ҳар як инсон дар зиндагӣ меъмори худ аст ва аз худ метавонад шахсияти бузург пайдо созад. Ин бузургӣ ба хираду дониши касе вобастагӣ дорад. Дар дунё каси беайб нест. Лекин кӯшиш бояд кард, ки ҳунарманд буд, зеро каси ҳунарманд беайб аст. Дӯстонро низ ҳунарманд бояд интихоб кард, зеро дӯсти беҳунар занҷири костаро мемонад, ки бо андак безътиной канда мегардад ва ҳангоми душворие зуд мегурезад.

Айб аст, ки дар ҳунар накӯшӣ,
Сад айб ба як ҳунар напӯшӣ!
Соҳибҳунаре, ки ботамиз аст,
Дар дидаи мардумон азиз аст!!!

Хунарманд агарчї норасоии зиёд дошта бошад, бо дастранчи бузурги худаш метавонад дигаронро шефта гардонад, ба фикр водор созад, ки чї тавр ӯ тавонистааст чизе офарида, дигаронро ба ҳайрат гузорад.

Бекорї – вабои тан аст мегӯянд. Модоме, ки бекорї дард меовардааст, пас ҳар лаҳзаву ҳар соат мебояд омӯхт, ки ҳунари волое ба даст овард. Ҳунари воло муҳитро зебову ҳунармандро воломақом мегардонад. Ҳунаромӯз дар кадом ҳолате, ки набошад, мекӯшад чизеро омӯзад, ҳунарашро сайқал диҳад, машҳур ва созгори атрофиён гардонад.

Ҳунар ганҷинаи пурзар ва ҳунарманд заргари бузургест, ки бо офаридаҳои ҷолибаш мафтунгари дилҳои инсонист. Назокату нафосати ҳар як ҳунарманди асил сирри ниҳони худро дорад, ки дастовардҳои ҳар як ҳунарманд аз дигаре хубтар диққати бинандаро ба худ ҷалб менамояд, вале фарди беҳунар дар ҳама маврид хору залил аст!

Байни гурӯҳҳо матнро тақсим кунед ва пас аз он хонед, мазмунашро нақл кунед.

Аз рӯйи расм дар хусуси шуғлу пеша (ҳунар)-ашон ҳарф занед.

МЕДОНАМ, ДОНИСТАН МЕХОҶАМ

ЧИРО?

Тарзи навишт ва сохту таркиби калимаро	Тобиши маъноии калимаро
КАСБ	Бо кӯшишу меҳнат ба даст овардани чизе, ихтисос, шуғл: касби илм дониш омӯхтан, илмомӯзӣ.
	Пеша, ҳунар, ҳирфа; касбу кор пеша ва шуғл; касб карда гирифтани ба худ пеша қарор додан (шуғлро); касби камол кардан илму дониш андӯхтан, комил шудан дар илму дониш ва одобу ахлоқ.
	Намуди асосии шуғл, ки бо ҳуҷҷат (ба таҳсилот) тасдиқ мегардад.

Ҳамчун забоншиноси ҷавон бо илова ба калимаи **ҳунар** калимаҳои аз ҷиҳати тобиши маъно фарқунанда тартиб диҳед.

	1	2	3
Ҳ У Н А Р	ВАР	МАНД	ПАРВАР
	ВАРӢ	МАНДӢ	ПЕША
	ГОҶ	МАНДОНА	ПАРВАРӢ
	ИСТОН	ОМУӢЗ	НАМО
	Ӣ	ОЗМОӢ	НАМОӢ

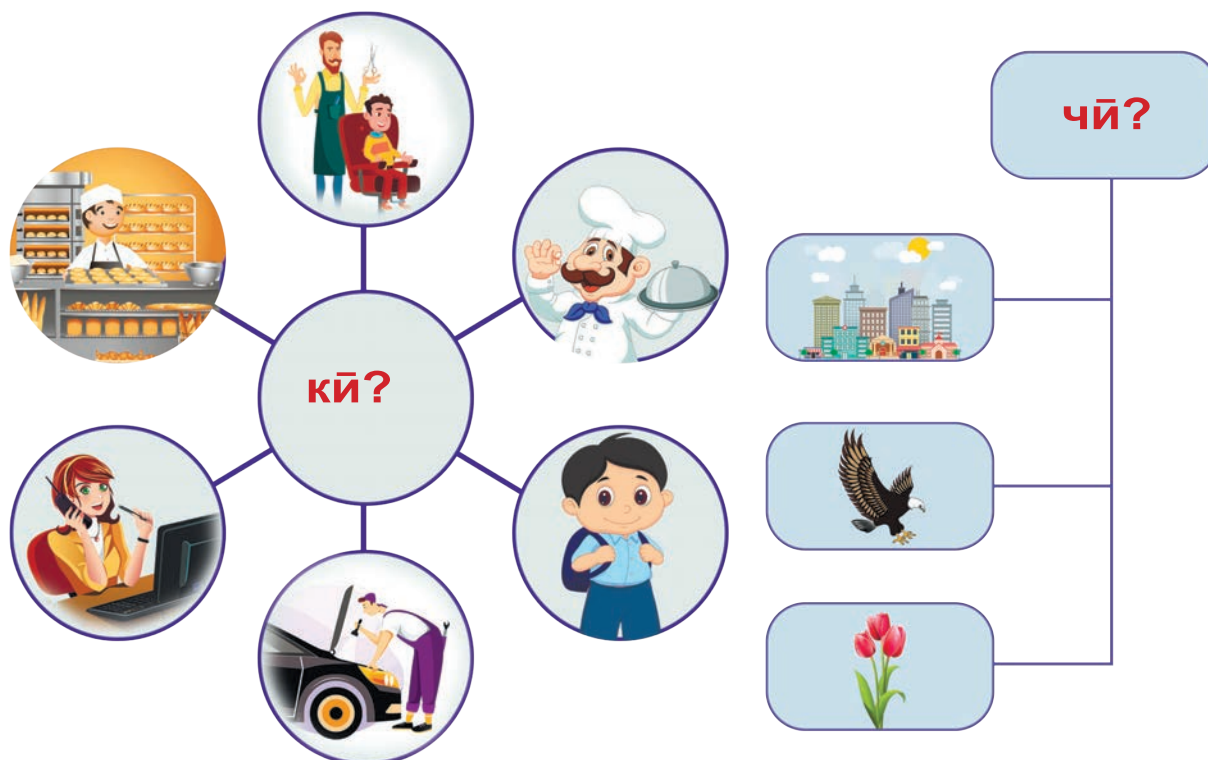
Бо корбасти ибораҳои зерин ҷумлаҳо тартиб диҳед.

Ҳунар омӯхтан, касб ёд гирифтан, касб ёд додан, ҳунарманди моҳир, дастаи ҳунари, дасти ҳунарнамо, ҳунар ба кор бурдан, аҳли ҳунар, даҳ панҷааш ҳунар, панҷ ангушташ ҳунар.

Таъбирҳои зеринро шарҳ диҳед.

1. Ҳунар – беҳ аз симу зар.
2. Ба як ҷавон чиҳил ҳунар кам аст.
3. Ҳунар – давлати поянда.

Аз рӯйи расм бо корбасти қонишинҳо бо тартиб додани чанде аз ҷумлаҳо касбу ҳунарҳояшонро равшан намоед.

МАН МЕГҶАМ, ШУМО ГҶШ КУНЕД

ХЕЛҶОИ ҚОНИШИН АЗ РҶЙИ МАЪНО

1	Қонишинҳои шахсӣ	ман, ту, ӯ, вай, мо, моён, шумо, шу-моён, онҳо, онон.
2	Қонишинҳои нафсӣ-таъкидӣ	худ (худам, худат, худаш), хеш, хештан
3	Қонишинҳои ишоратӣ	ин, он, ҳамин, ҳамон, чунин, чунон, ин гуна, он гуна, ин хел, он хел.
4	Қонишинҳои саволӣ	кӣ, киҳо, чӣ, чиҳо, кадом, чанд, чан-дум, чӣ хел, чӣ гуна, чӣ навъ.
5	Қонишинҳои таъинӣ	ҳама, ҳар (ҳар кӣ, ҳар чӣ, ҳар кас, ҳар кадом, ҳар як).
6	Қонишинҳои номуайяни	кадом, баъзе, ягон, якчанд, фалон, фалонӣ, ким-кӣ, ким-кадом, ким-чӣ, ким-чӣ хел, ким-чӣ гуна, ким-чӣ тавр.
7	Қонишинҳои манфӣ	ҳеч, (ҳеч кӣ, ҳеч чӣ, ҳеч як, ҳеч кас, ҳеч, чиз, ҳеч кадом).
8	Қонишинҳои муштарак	якдигар, ҳамдигар (ҳам).

КОРИ ЛОИҶАВӢ. Хонед ва навиштани матни нотамодро идома диҳед.

Ҳунарҳо чанд намуд мешаванд, ки ҳар фард вобаста ба хоҳишу завқи худ метавонад, дилхоҳи онро аз худ кунаду машғули он шавад. Масалан, нафаре устои мошин аст, нафари дигар кандакор. Ҳастанд боз нафароне, ки асбобҳои мусиқиро хуб менавозанду дар давоми зиндагӣ аз пушти он нон меҳӯранд.

Шахси ҳунармандро ҳам дар ҳама ҷо гиромӣ медоранд. Шуғл доштан аз ҳунармандист ва нафаре, ки ягон ҳунар дорад, дар зиндагӣ ҳамеша роҳат мебинад. Ҳунарманд вақти худро манфиатнок истифода мебарад, ба беҳудакорӣ машғул намеша-

вад, ба шарофати ҳунар ва меҳнати ҳалоли худ нони худро меёбад.

Ҳунар омӯхтан ҳам аз кас танҳо фаҳмиши баланд ва завқ доштанро талаб мекунад. Омӯзиши он агар як моҳ ва ё як солро дар бар гирад, манфиати он то охири умр ба ҳунарманд басанда аст...

МАВЗЌИ 20. КАСБУ ҲУНАРҲОИ МАРДУМЌ

Касбу ҳунар ва машғулиятҳое, ки дар «Шаҳрошўб»-и Сайидои Насафӣ тасвир шудаанд, метавон ба се гурӯҳ ҷудо кард. Аввалан, касбу ҳунарҳое аз қабилӣ хаймадўз, собунпаз, дегрез, ҷилавдор, фўтабоф, сорбон, гўзачин, қиссахон, хоркаш, дуктарош ва ғайра, ки дар замони Сайидои Насафӣ роиҷ будаанд ва имрўз аз байн рафтаанд. Сониян, касбу ҳунарҳое монанди шолитор, найнавоз, заргар, сартарош, қассоб, тоқидўз, мўзадўз, ошпаз, дуредгар, санбўсапаз, нонпаз, табиб ва амсоли онҳо, ки то замони мо расидаанд ва аз касбу ҳунарҳои маъмул ҳисоб меёбанд. Гурӯҳи сеюмро касбу ҳунарҳое ташкил медиҳанд, ки муддате дар байни мардуми мо аз байн рафта, имрўз аз нав эҳё ва роиҷ шудаанд. Масалан, касбу ҳунарҳо ва машғулиятҳое чун тарбузфурўш, нонфурўш, испандсўз, савдогар, шарбатфурўш, ҳалвогар, ҷуғротфурўш, ҳаммол, ҳезумфурўш.

Аз ҷумлаи касбу ҳунарҳое, ки имрўз аз байн рафтааст, касби машксозӣ (халтаи чармин барои обгирӣ) мебошад, ки дар «Шаҳрошўб»-и Сайидо чунин тасвир шудааст:

Эй дўстон зи шўхи машксоз алҳазар,
Дўкони ўст пур зи машқҳои гурбасар.

Дар фардбайти дигар Сайидо тасвири шахсе мекунад, ки шуғли ӯ испандсўзӣ будааст:

Дилбари испандсўзам оташамро кард тез,
То кунам дар хидмати ӯ пеши мардум ҷастухез.

Матнро хонед ва мазмунашро нақл кунед. Ҳунарҳои то замони мо омада расида ва маҳфузмондаи замони Сайидои Насафиро бо гурӯҳбандӣ нависед.

МЕДОНАМ, ДОНИСТАН МЕХОҲАМ**ЧИРО?**

Тарзи навишт ва сохту таркиби калимаҳоро	Тобиши маъноии калимаҳоро
МАШК	Пўсти яклухт кандаю ошдода дўхтаи гов ё гўсфанд барои кашондани об, дўғ ва ғайра: машки об.
МАШКОБ	Он ки бо машк об мекашонад, саққо. Замоне дар байни мардум мақоли «Сар қозию пой машкоб» маъмул буд, ки он дар ҳаққи гурӯҳи одамоне гуфта мешуд, ки онҳо аз намояндагони табақаҳои гуногун иборат буданд.
МАШКОБӢ	Касби машкоб, обкашонӣ бо машк.

ФАРҚ БАЙНИ КАЛИМАҲОИ «МАШК» ВА «МАШҚ»-РО ДОНИСТАН МЕХОҲАМ

Калимаи «машқ» дар забони адабии ҳозираи тоҷик маъноҳои барои ба даст овардани малака ва маҳорати пай дар пай машғул шудан бо коре, тамрин, тайёрии пешакӣ, инчунин супориш дар китобҳои дарсӣ барои омӯзондан ва мустаҳкам кардани саводу дониши донишомӯзон аз фанне, тайёрии пешакӣ дар навохтани созе ё дар сарояндагӣ, яъне машқи танбӯр (навохтани танбӯр), маҷмӯи ҳаракатҳои махсуси аъзои бадан барои мустаҳкам кардани саломатӣ ва зиёд кардани қобилияти ҷисмонӣ, яъне варзиши бадан, такрор ба такрор анҷом додани коре барои ёд гирифтани ва малака ҳосил кардан, қабл аз ба сахна гузоштан ё ба сахна баромадан, шеърғӯй ва шеърнависӣ кардан барои ёд гирифтани роифода менамояд.

Калимаҳои «машк» ва «машқ» аз ҷиҳати имло ва ифодаи тобиши маъно аз ҳамдигар фарқ доранд. Калимаи аввалӣ ба фонди забон ҳамчун калимаҳои архаистӣ маҳфуз мондааст ва калимаи дуюмӣ дар забони адабии имрӯзаи тоҷик мавриди истеъмол аст.

Шинос шавед ва ба хотир нигоҳ доред.

Ҳаммол – боркаш, борбардор, борбар.

Ҳаммоли – борбарӣ, боркашӣ.

КАНДАКОРӢ. Усули коркарди ҳунарии чӯб, санг, устухон, гач, гил ва ғайра, ки бо роҳи кандану бурида гирифтани ҳосил мешавад. Кандакорӣ дар меъморӣ (ороиши биноҳо), истеҳсоли ашё-

ву анҷоми рӯзгор ва ғайра истифода мешавад. Дар кандакорӣ, асосан, чӯбро (арча, чанор, тут, чормағз) ба кор бурда, аз онҳо ашёҳои рӯзгор (коса, табақ, кавш ва ғайра), шоҳсутунҳову раву болор, дару дарвозаҳои нақшин, панҷара ва амсоли ин месозанд. Ҳунари кандакорӣ дар ороиши чойхонаҳо, масҷидҳо, хонаҳои исти-

қоматӣ истифода мешавад. Ҳамчунин дар солҳои охир шакли қолабии (рехтани гаҷ) ин амал маъмул шудааст, ки барои ороиши биноҳо ва хонаҳои истиқоматӣ истифода мебаранд.

ДУРЕДГАРӢ (чӯбкорӣ, наҷқорӣ). Соҳаи ҳунармандӣ, ки ҷузъҳои иморатсозӣ ва сохтани ҷиҳози рӯзгор (ҷевон, гаҳвора, созҳои мусиқӣ, сандуқ, ароба, зин, табақҳо, қошуқҳои чӯбӣ ва ғайра)-ро дар бар мегирад. Маводи хоми наҷқорӣ, асосан, чӯб ва ашёи ҷузъӣ-ширеш, шилм, меху мехчӯбҳо мебошад. Афзори наҷқорӣ дастранда, ҷафсранда, аспакранда, дарозранда, гулран-

да, новаранда, комаранда, арраҳои гуногуну исканаҳои хархела буда, сабти чунин навъи нақшҳо тавассути асбобҳои махсус – уштургардан, гурсунба, қалами ростак, паргор ва ғайра сурат мегирифт.

Ба гурӯҳҳо тақсим шуда, матнҳоро хонед ва мазмунашро нақл кунед. Оид ба амал ва ҳунари кандакорӣ, дуредгарӣ ҳарф занед.

МАН МЕГҶЯМ, ШУМО ГҶШ КУНЕД

ҶОНИШИНҶОИ ШАХСӢ

Калимаҳои ман, ту, ӯ (вай), мо, шумо, онҳо (онон)-ро нисбат ба шахс, инсон истифода мебаранд ва аз ин рӯ онҳоро ҷонишинҳои шахсӣ мегӯянд.

Ҷонишинҳои шахсӣ ба ҷойи исмиҳое, ки шахсро ифода мекунанд, кор фармуда мешаванд. Ин гурӯҳи ҷонишинҳо ба шахси гӯянда (ман, мо), шунаванда (ту, шумо) ва ғойб (ӯ, вай, онҳо, онон) далолат менамоянд. Гӯяндаи суҳанро шахси яқум, шунавандаро шахси дуюм ва ғойбро шахси сеюм меноманд.

Шахсҳо	Шахсҳо	
	Танҳо	Ҷамъ
Шахси яқум – гӯянда	ман	мо, моён
Шахси дуюм – шунаванда	ту	шумо, шумоён
Шахси сеюм – ғойб	ӯ, вай	онон, онҳо

Бо корбасти ҷонишинҳои шахсии зерин ҷумлаҳо тартиб диҳед.

1

МАН

2

ТУ

3

ВАЙ

4

МО (МОЁН)

5

ШУМО
(ШУМОЁН)

6

ОНҶО
(ОНОН)

КОРИ ЛОИҲАВЇ. Матнҳоро хонед ва дар бораи амал ва ҳунарҳои гаҳворасозӣ, сандуқсозӣ маълумот омода намоед.

ГАҲВОРАСОЗӢ. Як навъи ҳунаре, ки аз чӯби бед, чормағз, зардолу ва тут гаҳвора месозанд. Одатан дарозии гаҳвора 1–1,5 м, бараш 35–45 см ва баландиаш зиёда аз 50–60 см мешавад. Асоси гаҳвора аз (тир) даста ва тахтачӯб иборат буда, поёнтари тахтачӯбро барои тубак (сиба) сӯроҳ мекунанд. Даставу тахтачӯб аз ду тараф бо чамбари нимдоира

васл мешаванд. Барои муҳофизати сар ва пойи кӯдак ба дохили чамбар ба тарзи амудӣ чӯбакҳо мегузоранд. Даставу чамбарҳо ва қасабаи гаҳвораро наққошиву кандакорӣ мекунанд.

САНДУҚСОЗӢ. Як навъ ҳунари қадимаи мардумист, ки аз чӯб сохтани асбоби рӯзгор, қуттии калоне, ки дар он анҷоми рӯзгор, асбоби зиннат ва дигар чизҳои нодирро нигоҳ медоранд, дар бар мегирад. Тахтаҳои пеш, қафо ва зери сандуқро ба ҳам васл намуда, мехкӯб мекунанд. Қисми пеши сандуқро тунука кашида, онро ба таври дилхоҳ оро медиҳанд. Тунукаро бо мех зарб зада дар рӯи он нақши гул ё ягон нақши дигарро мепартоянд, сипас ба рӯяш ранг мемоланд. Барои бардоштани сандуқ ба ду паҳлӯи он ҳалқа мешинонанд.

МАВЗӢИ 21. ҲУНАР – БЕҲ АЗ МОЛИ ПАДАР

НАҚҚОШӢ (нақшкашӢ). Ҳунари офаридани нақш, маҳсули эҷоди ҳунармандони халқӣ ва касбӣ, яке аз навъҳои қадимаи санъати ороиши амалӣ. Наққошӣ таърихи қадима дошта, инкишофи ҳунарҳои меъморӣ, кулолӣ, мисгарӣ, заргарӣ, қолинбофӣ, гулдӯзӣ ба тараққиёти он мусоидат намудааст.

Дар наққошии нусхаҳои гиреҳ (гиреҳи паргор, мадохил, ҷавак, секунча, мураббаъ, ситораҳо, чоркалид, чоркарта, доира, морпеч, мавҷ, кункура...), ислимӣ (қуштаноб, марғула, бодом, анор, гули хайрӣ, садбарг, лола, тоҷи хурӯс, нилуфар, ангур, анҷир...), катиба, акси қонварон (булбул, тутӣ, паланг, кабк...) маъмуланд.

Матнро хонед ва дар бораи амал ва ҳунари наққошӣ ҳарф занед. Пас аз он саволҳо тартиб диҳед.

МАН МЕГҶЯМ, ШУМО ГҶШ КУНЕД

БАНДАҚОНИШИНҶОИ ШАХСӢ–СОҶИБӢ

Бандаққонишинҷои шахсӢ–соҶибӢ дорои маънои луғавӣ–грамматикӣ мебошад. Онҳо дар як вақт ҳам соҶибият ва ҳам шахсро далолат мекунанд. Онҳо ба охири исмҳо ҳамроҳ шуда, ба кӣ ва ё кадом шахс тааллуқ доштани онро мефаҳмонанд.

Бандаққонишинҷои соҶибӢ–шахсӢ се шахс ва ду шумора доранд.

Шахсҳо	Танҳо	Ҷамъ
Шахси I	-ам (ям)	-амон (-ямон)
Шахси II	-ат (-ят)	-атон (-ятон)
Шахси III	-аш (-яш)	-амон (-яшон)

Ба калимаҳои зерин бо иловаи бандаққонишинҷои шахсӢ–соҶибӢ шахсу шуморашонро муайян намоед.

Китоб, дафтар, қалам, хона, деҳа.

Шинос шавед ва ба хотир нигоҳ доред.

Наққош – нақшнигор, нақшунигоркунанда.

Рассом – сураткаш, суратгир.

Мусаввир – рассом, сураткаш.

БА ФИКРИ ШУМО

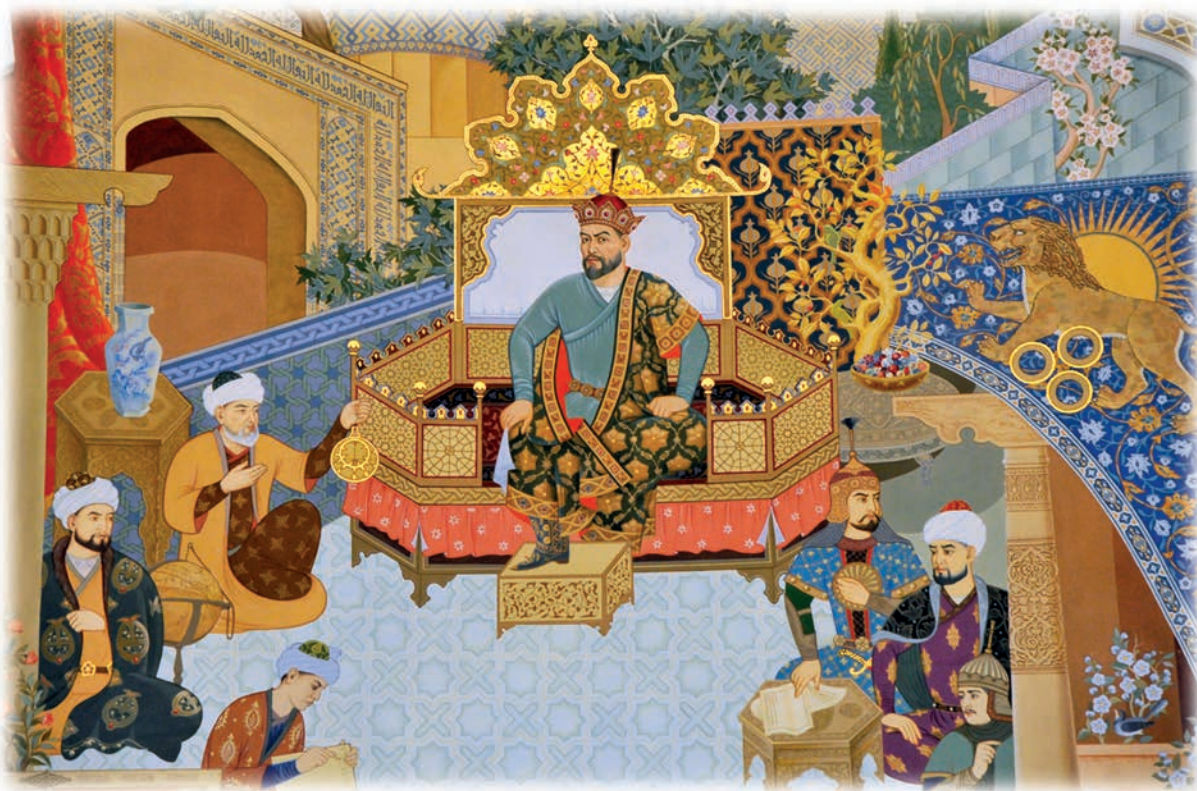
ОЁ ҲАР СЕ КАЛИМАҲОИ ШАРҲДОДАШУДА МУРОДИФИ ҲАМ-ДИГАР ШУДА МЕТАВОНАД?
 ҶАВОБРО БА ИШОРАИ КАЛИМАҲОИ «ҳа», «не» ХОТИРНИШИН НАМОЕД.

Бо корбасти калимаҳои зерин ҷумлаҳо тартиб диҳед.

Наққош, рассом, мусаввирӣ, нақшнигорӣ, расмкашӣ, наққош-хона, нақшин, нақшдор, нақшнок, нақшофарин.

МИНЁТУРНИГОРӢ (миниатюранигор). Миниатюранигорӣ санъати махсуси тасвирие мебошад, ки барои дастхатҳо, лавҳаҳои тасвири табиат, нигоришҳои графӣ, портрет истифода карда мешавад. Бо усули миниатюра манзараҳои табиат, набарду муҳориба, лаҳзаҳои шикор, мулоқоти ошиқон, маросимҳо, базм ва ғайра тасвир мешаванд. Аввал дар рӯи қоғаз тарҳи миниатюраро бо об мекашанд, баъди хушкидани об изи онро бо хати сурх ё сийёҳ аёнтар мекунад. Сипас ба варақ омехтаи оҳар ва сафедии тухм молида, баъди хушкидан онро бо булӯр ё ақиқи сӯхта сайқал медиҳанд.

ГУЛБАНДИ (гулбаст, бандона). Санъати гулпартоӣ дар матои пахтагини суф ва карбос. Нахуст ба он ҷойҳое, ки гул партофта мешавад, қатраҳои ранги зард, сурх ё сабзро мечаконанд. Вақте ки ранг хушк шуд, бо риштаи сафед нуқтаҳои рангшударо ба мисли ангушт сахт мебанданд. Баъд аз баста шудани нақши гулҳо матоёро дар деги рангдор мечӯшонанд. Тавассути санъати гулбандӣ нақшҳои гули гирд, коса, ситора, моҳтоб, офтоб, чоркунҷа, баргак ва ғайра дар матоъ тасвир карда мешаванд.

Байни гурӯҳҳо матнҳоро тақсим кунед ва пас аз он фикратонро бо хулосаҳои матниқӣ баён намоед.

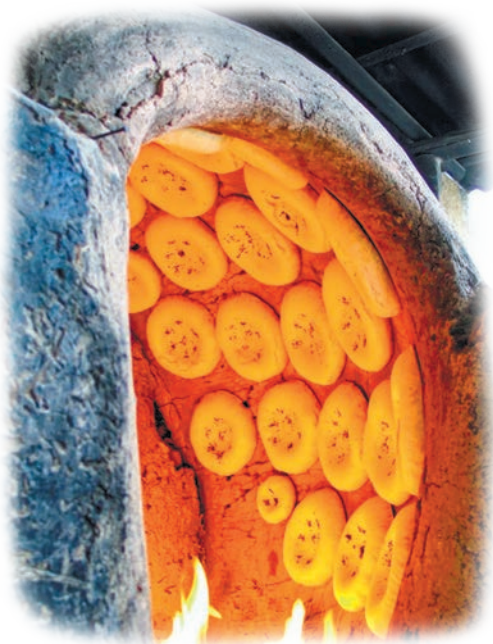
КОРИ ЛОИҲАВӢ. Ба ҳар се расм сарлавҳа интиҳоб кунед. Бо корбасти ҷонишинҳои шахсӣ ва бандакҷонишинҳои матнҳои ҳаҷман хурд тартиб диҳед.

МАВЗӢИ 22. БЕ РАНҶ НАОЯД БА ДАСТ ГАНҶ

КУЛОЛӢ. Соҳаи ҳунармандӣ, ки аз хоки маҳсус сохтани ашё, хусусан, зарфро дар бар мегирад. Барои инкишофи ин ҳунар, пеш аз ҳама, хоки мувофиқ лозим аст. Кулолон аз гил ашёи рӯзгор: коса, табақ, кӯза, хум, хурма ва ғайра истеҳсол мекунанд. Имрӯз дар устохонаву корхонаҳо, фабрикаҳо ва комбинатҳои таълимии истеҳсоли маснуоти кулолӣ истеҳсол карда мешавад.

АЪЌУБАСОЗЇ. Аъѓубасозѓ як бахши хунари кулолѓ аст, ки ба сохтани бозичахои гилѓ ва сафолѓ марбут аст. Усто аз гил аъѓубахои гуногун ба сурати одамчахӯ, аспу саг, гову буз, аждахӯ ва инчунин хуштак, шамъдону гулдон ва ғайра сохта, дар Ҷойи соя ме-хушконад. Сипас дар танӯри махсус бозичахӯро дар оташи паст дар давоми як шабонарӯз мепазад. Баъди пухта, сард шудан бозичахӯро аз танӯр берун оварда, сир медавонад ва рангубору ороиш медиҳад.

оварда, сир медавонад ва рангубору ороиш медиҳад.

ТАНҮРСОЗЇ. Танӯрро аз хок-хӯи махсус месозанд. Ҳангоми лой шӯридан барои мустаҳкам шудан ва накафидани девораи танӯр ба он каме пашми чорпо илова менамоянд. Яке аз амалхӯи муҳими танӯрсозѓ зери по сум задани лой мебошад. Танӯр аз се қисм иборат аст: тахтаи аввал, тахтаи дуюм ва даҳана. Танӯрро барои хушк намудан дар Ҷойи офтобѓ гузошта, андаруни он дар замин каме ангиштро оташ медиҳанд, он бо алангаи паст ангишт ду шабонарӯз сӯхта, танӯрро аз дарун хушк менамояд.

Байни гурӯҳхӯ матнхӯро тақсим кунед ва пас аз он фикратонро бо хулосахӯи матниқѓ баён намоед.

Бо корбасти калимахӯи зерин ва интихоби Ҷойишахӯи шахсѓ Ҷумлахӯ тартиб диҳед.

Чакандӯзѓ, заргарѓ, кулолѓ, зардӯзѓ, ҳайкалтарошѓ, рассомѓ, оҳангарѓ, сандуқсозѓ, дӯзандагѓ, сангтарошѓ, танӯрсозѓ, кандакорѓ.

МАН МЕГҮЯМ, ШУМО ГҮШ КУНЕД

ҶОНИШИНҲОИ НАФСӢ-ТАЪКИДӢ

Ҷонишинҳое, ки шахс, предмет ва ё муносибатеро нисбат ба он ифода мекунад. Ҷонишини аслии нафсӣ-таъкидӣ «худ» буда, он бо исмҳо (худи Салим, худи Карим), бо ҷонишинҳои шахсӣ, ишоратӣ, нафсӣ, саволӣ (худи ман, ман худам, худи ҳамин, худи худаш, худи кӣ), бо бандакҷонишинҳо (худам, худат, худаш, худамон, худатон, худашон) омада метавонад.

Дар назм ба ҷойи худ баъзан калимаи хеш (хештан) кор фармуда мешавад: Хешро мебинам акнун боз дар оғӯши ӯ.

Худ ва хеш (хештан) синоними якдигар шуда меоянд.

Агар мардӣ, ҳимоят кун ватанро,
Бикуш бо хун гуноҳи хештанро.

Порчаҳои шеърро хонед ва пас аз он ҷонишинҳои нафсӣ-таъкидиرو муайян намоед, ба зераш хат кашед.

Туро, ки мешунавӣ, тоқати шунидан нест,
Маро, ки металабам, худ чӣ гуна бошад хол?!

* * *

Бо хирадуманд бевафо бувад ин бахт,
Хештани хешро бикуш ту як лахт.
Худ хӯру худ деҳ, кучо набуд пушаймон,
Ҳар кӣ бидоду бихӯрд, аз он чи биялфахт?!

Абуабдуллоҳи Рӯдакӣ

Биёмӯз дониш, к-аз омӯхтан
Раҳонӣ тани хеш аз сӯхтан.
Аз омӯхтан нанг ҳаргиз мадор,
Чӣ омӯхтан фахр бошад, на ор,
Нигаҳ кун, ки дар «Номаи офарин»
Чӣ гӯяд сарояндаи покдин:
«Биёмӯз, ҳарчанд битвониё,
Магар хештан шод гардониё»

Бадеъи Балхӣ

Бо қорбасти ҷонишинҳои нафсӣ-таъкидии зерин ҷумлаҳо тартиб диҳед.

ХУД

ХУДАМ

ХУДАТ

ХЕШ

ХЕШТАН

Х-ВЕШ

ОҶАНГАРӢ. ОҶангарӢ яке аз ҲунарҲои анъанавӢ буда, шахси бо он машғул бударо оҶангар мегӯянд. Дар Ҳар устохона Ҳадди ақал як усто ва 2 – 3 нафар шогирдон кор меку- нанд. Устои калон бо анбӯр оҶанро дар оташ сурх мекунад ва ҲамроҲи яке аз Ҳамкорон ё шогирдон онро дар болои сандон бо путку хоиск зада, ба шакли дилхоҲ медароранд. Шогирди дигар банди саночи дамро мунтазам болову поён кашида, ба шӯълаи ангишт бод медиҲад, то ки оташ беист забона занад. ОҶангар аз оҶан ашӢи барои зиндагӢ лозимӢ: бел, каланд, табар, дос, болға, корд, гулмех, мех ва ғайраро месозад

МИСГАРӢ. Ҳунари аз мис сохта- ни асбоби рӯзгор, аслиҲа ва ашӢи гуногун. Афзори мисгар, асосан, паргор, пӯлодқалам, қайроқ ва болға

мебошад. Мисгарон чойчӯш, офтоба, табақ, лаъли, дастшӯй, кӯза, қандоб, яхмос, чилим, шамъдон ва дигар ашӢи мисӢ месозанд. Ҳоло дар корхонаҲо ва иттиҲодияҲои ҲунармандӢ ин Ҳунар дар ривоқ буда, мисгарон дар амали худ услубҲои анъанавӢ ва муо- сирро омезиш медиҲанд.

МатнҲоро хонед, калимаҲои Ҳамчун истилоҲи соҲаи шуғл ва Ҳунари оҶангарӢ, мисгарӢ корбастшударо бо гурӯҲбандӢ ба даф- тар рӯбардор кунед.

КОРИ ЛОИҲАВӢ. Ба Ҳар се расм сарлавҲа интиҲоб кунед. Бо корбасти ҶонишинҲои нафсӢ-таъкидӢ матнҲои Ҳаҷман хурд тар- тиб диҲед.

МАВЗӢИ 23. ТИЛЛО ДАР ОТАШ, ОДАМ ДАР МЕҲНАТ МАЪЛУМ МЕШАВАД

ЗАРГАРӢ. Як навъ Ҳунари истеҲсоли маснуоти ороишӢ, ки тавассути он зару зевар, асбобу ашӢи рӯзгор, либосу аслиҲаи ҶангӢ ва амсоли инҲо аз фулузот (тилло, нуқра, мис, биринҷӢ, оҶан ва ғайра), сангҲои қимматбаҲову арзонбаҲо (алмос, лаъл, ёқут, фирӯза, зумуррад, лочвард, Ҷазъ, булӯри кӯҲӢ, яшм, қаҲрабо,

ақиқ ва ғайра), аз моддаҳои органикӣ (устухони фил, садаф, марворид, чӯб) сохта мешавад.

Заргарӣ қадимтарин ва машҳуртарин навъи санъати ороиши амалист. Дар тамоми шаҳру вилоятҳои кишвар заргарон ҳоло ҳам навъҳои маснуоти заргарӣ – дастпона, қулфи гиребон, гӯшвора, холчӯб, чолбанд, зира, нуқрапӯшак ва ғайраро хеле моҳирона месозанд ва аз рӯи ҳунарашон зиндагиашонро пеш мебаранд.

ЗАРДҶҶҶҶ. ЗардҷҶҶҶ навъҳои гуногун дорад. Ду навъи он: заминдҷҶҶҶ ва гулдҷҶҶҶ маъмул аст. Дар заминдҷҶҶҶ нақш тамоми сатҳи заминро фаро гирифта, дар он ҷойи холӣ наместонад. Дар навъи гулдҷҶҶҶ бошад, нақш танҳо дар рӯи қолаб дҷҶҶҶта мешавад. ЗардҷҶҶҶзон тарҳи наққошон ё худашон тайёркардаро аз коғаз бурида рӯи матоъ мечаспонанд ва аз рӯи он сўзан мезананд. Баъд зарро рӯи нусха монда аз ду тараф баҳия медҷҶҶҶзанд.

Ба гурӯҳҳо тақсим шуда, матнҳоро хонед ва мазмунашро нақл кунед. Оид ба амал ва ҳунари заргарӣ, зардҷҶҶҶӣ ҳарф занед.

Бо корбасти калимаҳои зерин ва ҷонишинҳои шахсӣ ҷумлаҳо тартиб диҳед.

Зар, заргар, заргарӣ, заршинос, зардҷҶҶҶз, зарчӯб.

Ҳамчун забоншиноси ҷавон бо илова ба калимаи зар калимаҳои аз ҷиҳати тобиши маъно фарқкунанда тартиб диҳед.

	1	2
З А Р	ГАР	БОҒТ
	ГАРӢ	БОҒТӢ
	ЗОР	АНДӢЗ
	ГУДОЗ	АНДӢЗӢ
	ГУН	ГАРОН

ЧАКАНДЎЗЎЙ.

Санъати чакандўзӣ навъе аз тарзҳои дўхтани гулҳо, нақшу нигор ва тасвирҳои рамзнок бо риштаҳои ранга дар матои пахтагин мебошад. Одатан, гулдузии чакан дар курта, сўзанӣ, болишт, ҷойпўш, бардеворӣ, тоқӣ, гаҳворапўш, камарбанд, рўмол ва ғайра

истифода мешавад. Ҳар нақши дар болои матоъ дўхташуда ном дорад, чунончи: косагул, гули анор, барги бед, моҳу ситора, офтоб, абр ва монанди инҳо. Куртаи чакан махсус барои занҳои духтарон дўхта мешавад. Дар ҷашнҳои расмӣ ва идҳои халқӣ духтарон ҳатман куртаи чакан ба бар мекунанд.

Дар гулдўзии чакан тасвирҳои рамзнок ва мазмунҳои мифологӣ оид ба табиати атроф, кайҳон, орзую омоли мардум истифода мешаванд. Ҳар нақши дар болои матоъ дўхташуда ном дорад. Ба монанди косагул, гули анор, барги бед, бодомак, лола, райҳон, тоҷи хурӯс, булбул, думи товус, моҳу ситора, офтоб, абр ва монанди инҳо. Маҳорату таҷрибаҳои дўзандагон аз интиҳоби матоъу риштаҳои ранга, нақшкашӣ, дўхтани гулҳову нақшҳо ва дўхтани либосҳо иборат мебошад. Риштаҳоро дар даҳсолаҳои гузашта ҳуди ҳунармандон аз калобаи пахтагин тайёр мекарданд. Риштаҳоро бо гиёҳу моддаҳои химиявӣ ранг мекарданд. Ҳоло чакандўзон асосан аз риштаҳои дар корхонаҳои бофандагӣ омодагардида истифода мебаранд.

Матнро хонед ва дар бораи амал, ҳунари чакандўзӣ ҳарф занед. Пас аз он саволҳо тартиб диҳед.

МАН МЕГЎЯМ, ШУМО ГЎШ КУНЕД

ҶОНИШИНҲОИ ИШОРАТӢ

Калимаҳое, ки ба предметҳо ё ба аломати онҳо ишорат мекунанд, **ҷонишини** ишоратӣ ном доранд.

Ҷонишинҳои ин, он, ҳамин, ҳамон, чунин ҷонишинҳои ишоратӣ мебошанд. Ҷонишинҳои ин, ҳамин ба предмет, ҷонишини чунин ба хусусияти предметҳои ба ғўянда наздик, ҳамон ба предмет ва ҷонишини чунон ба хусусияти предметҳои аз ғўянда дур ишорат мекунанд. Ин, он, ҳамин, ҳамон хоси шахсу предмет буда, дар шакли ҷамъ ҳам меоянд: инҳо, онҳо, ҳаминҳо, ҳамонҳо.

Ҷонишинҳои чунин, чунон ҳамон хусусияти шахс ва предметанд: шаҳри калон – чунин шаҳр, қалами сурх – чунин қалам. Дар

ҷумла ҷонишинҳои ишоратӣ бисёр вақт бо исмҳо ё калимаҳои дигар дар як таркиб омада метавонанд: Ин одам, ин кор, ҳамин кас, ҳамин чиз, ин қадар (он қадар) пахта. Вай бо ҳамин фикр нӯг-нӯги по қадам монда омад.

Ҷонишинҳои ишоратӣ ба ифодаи миқдору андоза ҳам ишорат мекунад. Дар ин маънӣ бо ҷонишинҳои ишоратии аслии калимаҳои ифодакунандаи миқдору андоза дар як таркиб меоянд: ин қадар, он қадар, ҳамин қадар, ҳамон қадар.

Бо корбасти ҷонишинҳои ишоратии зерин ҷумлаҳо тартиб диҳед.

ИН	ҲАМИН	ҲАМОН
ОН	ЧУНИН	ЧУНОН
ИН ГУНА	ИН ХЕЛ	ОН ХЕЛ

ҚУРОҚДҶЗЙ (порадҶзй, қурамадҶзй, таркдҶзй, гулбурй). Навъе аз усули гулдҶзии матоъ. Чеварҳо пораҳои хурди газворро қат карда, паҳлӯйи ҳам мегузоранд, сипас аз болояш пораи дарозтарро ниҳода, бо машина ё дастӣ медҶзанд. Ҳар як нақши қуроқ маънию рамзи махсус дорад. ГулдҶзии қуроқ барои ороиши кӯрпа, кӯрпача, болишт, дастурхон, ҷойнамоз, гаҳворапӯш, борҷогаҳ ва ғайра истифода мешавад. Ду намуди дӯхти қуроқ маълум аст: сеҳишта (турна) ва чорҳишта.

Дар байни тоҷикони водии Фарғона маснуоте, ки аз порчаҳои газвор ва матоъ дуруст мешуд, дар оин ва суннатҳои худ аз таваллуди одам то ба давоми умраш истифода мекарданд. Масалан, дар рӯзи ҳафтуми таваллуди кӯдак аз хонаводагӣҳое, ки дар он пирони кордида маскан доштанд, порчаҳои хурди матоъ ҷамъоварӣ намуда ва бо нияти нек (ки дар оянда умри тӯлонӣ ва дорои фарзандон ва наберагони зиёд шавад) аз он порчаҳо пирохани хурд дӯхта, ба тани кӯдак то баромадани чилрӯзагӣ мепӯшонданд. Пеш онҳое, ки тифли дардманд доштанд, гаҳворапӯши гаҳвораро аз қуроқ медӯхтанд ва умед доштанд, ки бо ин роҳ тифлро аз дард наҷот диҳанд.

Дар маросими тӯй бо орзуи (таманнои) зиндагии босаодат, дифоъ аз захми чашм ва атои фарзандон, аз ду ҷониби чодар порчаҳои варақӣ (қатлама) дӯхта мешавад ва ба остонаи дар пой-андози қуроқӣ ба шакли гирдача ва чаҳоркунҷа меандохтанд. Дар назди домоду арӯс дастархони қуроқӣ – суфраи порчагӣ бо таман-

нои фаровонии неъмат густурда мешавад. Омезиши порчаҳои гуногунранг – рамзи ба синни қўшапирӣ расидани наварӯсон ва сулҳу оромӣ дар байни қудоҳоро нишон медиҳад. Дар маросими азодорӣ болишти қуроқӣ (қуроқболишт) дӯхта мешуд. Маснуоти қуроқ дар маҳри арӯсӣ низ дида мешуд. Ба он пойандоз, чодарӣ, болиштҳо ва кӯрпаҳои қуроқӣ дохил мешуд. Онҳоро бо нияти бардавомии сиҳати кӯдакон ва паноҳдорӣ аз захми чашм бо тарзҳои гуногун медӯхтанд. Дар маросими тӯи суннатӣ ду болишти қуроқӣ ва як кӯрпача, як хӯрчин ва як гарданбанди асп дӯхта мешуд. Дар ҳар як маснуоти қуроқдӯзӣ на фақат чиҳати эстетикӣ он, балки хусусиятҳои хоси маҳаллӣ низ зоҳир мегардид. Дар қуроқдӯзӣ манзараҳои табиат, хусусиятҳои таҳҷой, нақшҳои геометрӣ тасвир меёфтаанд. Бо василаи қуроқдӯзӣ – нақшҳои қадимӣ, рамзу нишонаҳои, ки дар эҷодиёти мардумӣ (истифода) тасвир шудаанд, зинда мегарданд. Бо воситаи рангҳои матоъ, мазмун ва ғояи ороиш ва нақшҳои тасвирӣ фосеҳ ва равшан зоҳир мегарданд. Дар замони муосир санъати қуроқдӯзӣ ба манзалати умумиҷаҳонӣ расида, хусуситҳои хосаи фарҳангии ҳамаи халқҳоро инъикос мекунад.

Аз «Феҳристи миллии фарҳанги ғайримоддӣ»

Ба гурӯҳҳо тақсим шуда, матро хонед ва бо назардошти мазмун саволҳо тартиб диҳед.

КОРИ ЛОИҲАВӢ. Бо интихоби сарлавҳа ва корбасти ҷонишинҳои ишоратӣ доир ба амали қуроқдӯзӣ матн тартиб диҳед.

МАВЗӢИ 24. МЕҲНАТ КУНӢ, РОҲАТ МЕБИНӢ

БОФАНДАГӢ. Ҷараёни технологияи аз ресмон бофтани матоъ. Матоъ аз бофтаи ду низоми нахҳои нисбат ба ҳамдигар амудӣ – тору пуд ҳосил мешавад. Тору пуд дар заминаи нахпечонӣ, тортанӣ, оҳардиҳӣ ва фарқкушоӣ тайёр карда мешавад. Абрешим, пашм, зағирпоя, канаб, пахта ва ғайра ашёи хоми бофандагӣанд. Дар давоми асрҳо аҳолии маҳаллӣ аз алоча, қаламӣ, суф, чит, карбос, дока ва ғайра истифода мебарданд.

АДРАСБОФӢ. Бофтани навъе аз матои маҳаллӣ, ки аз нахҳои абрешимӣ ва пахтагин

бофта мешавад. Пуди адрас аз се ресмони борики сафед ё ранга иборат мебошад. Андозаи бари адрасҳо маъмулан се хел мешаванд: оддӣ («одмиёна») – 40 см, сербар («олчинбар») – 70 см ва камбар («якбара») – 26 см. Барои гулпартоӣ адрасро абрбандӣ мекунад.

АЛОЧАБОФӢ (зебак, фарангӣ, абрешимӣ). Алоча матои раҳдори рангоранг ва дорои нақшу нигори мураккабу реза мебошад. Нақши алоча аз раҳҳои ҳаррангаи кабуд, сабз, сиёҳ, сурх ва зард таркиб меёбад. Нақшҳои он «миттӣ», «мушқу заъфар» ва «байрақ» ном доранд. Тори алочаи дубанда 400 нах дошта, бараш тақрибан 40 см мебошад. Пудашро аз ресмони кабуд, сиёҳ ва баъзан сабз тайёр мекунад.

Ба гурӯҳҳо тақсим шуда, матнҳоро хонед ва мазмунашро нақл кунед. Оид ба амал ва ҳунари бофандагӣ, адрасбофӣ, алочабофӣ ҳарф занед.

МАН МЕГӢЯМ, ШУМО ГӢШ КУНЕД

ҶОНИШИНӢОИ САВОЛӢ

Ҷонишинҳое, ки пурсишро ифода мекунад, ҷонишини саволӣ мебошанд.

Ҷонишинҳои кӣ? (киҳо?), чӣ (чиҳо?), чӣ хел?, чӣ гуна?, кай?, кучо?, чанд?, чаро?, кадом?, чӣ тавр?, чӣ тарз? ба ҷонишинҳои саволӣ мансубанд.

Ҷонишинҳое, ки дар ифодаи худ шахс, предмет, миқдор, сифат ё аломати амалу ҳолатро доранд. Онҳо аз ҷиҳати маъно ба мафҳумҳои ҷудогона нисбатан хос шуда мондаанд. Аз ин рӯ, ҷонишинҳои нисбӣ низ номида мешаванд:

1	Нисбат ба шахс	кӣ, киҳо
2	Нисбат ба предмет	чӣ, чиҳо
3	Нисбат ба сифату аломат (бо калимаҳои дигар дар як таркиб меоянд)	чӣ гуна, чӣ хел, чӣ тавр, чӣ навъ, чӣ сон, кадом, кадом хел
4	Нисбат ба миқдору андоза	чанд, чӣ қадар, чӣ миқдор, ба чӣ андоза (тартиби предмет – чандум)
5	Нисбат ба замон	кай, аз кай, то кай, кай боз, то ба кай
6	Нисбат ба макон	куҷо, дар куҷо, дар куҷоҳо, то куҷо
7	Сабабу мақсад	чаро, барои чӣ, аз чӣ сабаб, бо чӣ мақсад
8	Нисбат ба тарзи иҷрои амалу ҳолат	чӣ тавр, чӣ тарз, чӣ тариқа

Порчаи шеърро хонед ва мазмунашро бо хулосаҳои мантиқӣ баён намоед. Ҷонишинҳои таркиби онро номбар кунед. Калимаҳои душворфаҳмро шарҳ диҳед.

Чӣ гуна созам бо ӯ, чӣ гуна ҳарб кунам,
Заиф колбадам, ман на кӯҳаму на гавам.
Вафо-ш ориятӣ, айбу ори ӯ фонӣ,
Ба айби ориятӣ чиз бар, чаро фанавам?

Абӯалӣ ибни Сино

Бо корбасти ҷонишинҳои саволии зерин ҷумлаҳо тартиб диҳед.

КӢ	КАДОМ	ЧАНДУМ
КИӢО	ЧАНД	ЧӢ ХЕЛ
ЧӢ	ЧИӢО	ЧӢ ГУНА

ҚОЛИНБОҒИЙ. Қолинҳо вобаста тарзи истеҳсол бофташуда, дўхташуда ва гулдор мешаванд. Барои бофтани қолинҳо аз ресмонҳои пашмӣ, пахтагин, патдор ва наҳи сунъӣ истифода мекунанд. Бофтаи қолин аз якчанд қисм иборат аст: тор, пуд, печакӣ паҳлӯӣ, тўр, пўпак ва тугун ё гиреҳ. Пуд аз байни тор, аз қисми дарунӣ ва берунии он гузашта, бари қолинро ба ҳам пайваستا, гиреҳҳои аз пашм бофтаре нигоҳ медорад. Чор навъи гиреҳ маълум аст: гиреҳи форсӣ, гиреҳи туркӣ, гиреҳи форсии ҷуфтӣ ва гиреҳи туркии ҷуфтӣ.

САБАДБОҒИЙ. Навъи ҳунари мардумии аз химча ва ё навдаҳои дарахт бофтани асбоби рўзгор, зарфи гуногуншакл, ки барои гирифтани мева, сабзавот, нон ва ғайра истифода мекунанд. Сабадро аз навдаи бед, тут, биҳӣ, анор, ирғай ва ғайра мебофанд. Инчунин аз сим низ мебофанд. Сабадхелҳои гуногун дорад: сабади гирда, сабади дарозрӯя, харсабад, сабади нон, сабади дастадор, охурсабод, симсабад ва ғайра. Ҳоло сабадҳоро дар корхонаи махсус ва бо масолеҳи гуногун (хас, навда, сим, пластик, резин ва ғайра) тайёр мекунанд.

Ба гурӯҳҳо тақсим шуда, матнҳоро хонед ва мазмунашро нақл кунед. Оид ба амал ва ҳунари қолинбофӣ, сабадбофӣ ҳарф занед.

БУРЁБОФӢ. Бурёбофӣ як навъ ҳунари анъанавии мардумӣ мебошад. Бурё аз поячӯби шикастаи най бофта мешавад. Поячӯби хушки найро бо найчӯб ба ду парра ҷудо карда, онро бо кӯба мешикананд. Дар натиҷа пораҳои дарозрӯяи тунук ҳосил мешавад, ки онро ба тарзи панҷара мебофанд. Андозаи бурё маъмулан 1 м ба 1,5 м, баъзан андаке калон ё хурдтар аз ин мешавад.

БА САВОЛҲО ҶАВОБ ДОДА МЕТАВОНАМ

Бурё гуфта чиро дар назар доред?

Бурё аз чӣ омода карда мешавад?

Ҳамзамонони мо оё аз бурё истифода мебаранд?

Бурёбоф гуфта киро дар назар доред?

ОЁ ШУМО МЕДОНЕД?

1. _____ (мафраше, ки аз найи кӯфта бофта шудааст ва одатан барои нагузаронидани намӣ аз таги палос паҳн мекунанд, ҳасир. 2. _____ (бофандаи бурё, бурёсоз). 3. _____ (касбу шуғли бурёбоф, бофтани сохтани бурё). 4. _____ (аз бурё сохташуда, бурёпеч). 5. _____ (зиёфате, ки ба шарафи кӯчидан ба хонаи нав ба дӯстон медиҳанд, бурёкӯбон кардан). 6. _____ (бо бурё печондашуда; хонакӯчу бурёпеч бо тамоми чизу чораи хона, ҳамаи ашӯи хонаро ҳамроҳ гирифта). 7. _____ (пуле, ки дар мактабҳои кӯҳна аз падару модари талабагон барои харидаи бурёву палоси дарسخона мегирифтанд). 8. _____ одами ниҳоят камбағал. 9. _____ (бурёи хурд).

Калимаҳо барои истифода: бурё, бурёбоф, бурёбофӣ, бурёӣ, бурёкӯбон, бурёпеч, бурёпулӣ, бурёпӯш, бурёча.

Бо таъбирҳои фразеологӣ ва тобиши маъноии онҳо шинос шавед.

Каждуми таги бурё (душмани макқори пинҳони), кирми таги бурё (одами аз ҳама гапу ҳарф хабардор).

Бо корбасти қонишинҳои таъини зерин ҷумлаҳо тартиб диҳед.

ҲАМА

ҲАР

ҲАР КӢ

ҲАР ЧӢ

ҲАР КАС

ҲАР КАДОМ

ҲАР ГУНА

ҲАР ХЕЛ

ҲАР ЧИЗ

МАН МЕГӢЯМ, ШУМО ГӢШ КУНЕД

**ҚОНИШИНОӢОИ
ТАӢИНИ**

Қонишинҳое, ки предмет ё аломати онро бо тарзи умумӣ таъин менамоянд, **қонишинҳои таъинӣ** ном доранд.

Қонишинҳои ҳама ва ҳар қонишини таъинӣ мебошанд. Қонишини ҳар бо калимаҳои кӣ, чӣ, кас, чиз, кадом, як, гуна, хел, навъ дар як таркиб омада, ба чанде аз предметҳои ҳамчинс ва ё аломати онҳо далолат мекунад. Мисол: 1. Ҳисобро ҳар кас хонад, ба пеши ягон кас рафта меҳонад. 2. Дар бораи он ҳар хел гапҳо панҷ мешуд.

Қонишинҳое, ки шахс (ҳар кӣ, ҳар кас), предмет (ҳарчӣ, ҳар чиз), ё аломати онҳо (ҳар гуна, ҳар навъ)-ро ба таври умумӣ таъин мекунад, зиёданд: ҳама (ҳамаамон, ҳамаатон), ҳар (ҳар кас, ҳар чиз, ҳар як, ҳар кадом), тамоми қонишинҳои таъинӣ бештар бо исмҳо меоянд: ҳамаи хонандагон, тамоми меҳнаткашон, ҳар як хонанда, ҳар хел одам, ҳар навъ бозӣ, ҳар кадомамон. Қонишинҳои ҳама тамоми маънои ҷамъ доранд, аммо қонишини ҳар дар шакли таркибӣ бештар ба маънои танҳо кор фармуда мешавад: ҳар кадоми мо, ҳар яки онҳо, ҳар чӣ, ҳар кӣ.

Порчаҳои шеърро хонед, қонишинҳои таркиби онро муайян намоед ва ба зераш хат кашед.

Ҳар кӣ н-омӯхт аз гузашти рӯзгор,
Низ н-омӯзад зи ҳеч омӯзгор.

Абуабдуллоҳи Рӯдакӣ

Ҳар шаб аз ёдат мунаввар мекунам кошонаро,
Гирдбоди оҳ месозам чароғи хонаро.

Сайидои Насафӣ

Хоҳ бигзорӣ ба ҳаҷру хоҳ бинвозӣ ба васл,
Ҳар чӣ фармой, дили ман бандаи фармони туст.

* * *

Сар ба қурси меҳру маҳ ҳаргиз намеорад фурӯ
Ҳар кӣ, шоҳо, ҳамчу Шоҳин резачини хони туст.

Шамсиддин Шоҳин

КОРИ ЛОИҲАВӢ. Ба расмҳо сарлавҳа интиҳоб кунед ва корбасти қонишинҳои таъинӣ матн тартиб диҳед.

МАВЗӢИ 25. ОДАМИ БЕКОР – ДАРАХТИ БЕБОР

ҚАНДАЛОТПАЗӢ. Яке аз ҳунарҳои қадимаи мардумӣ, ки истехсоли шириниҳои гуногун, аз қабилӣ парварда, қандолот ва ҳалворо дар бар мегирад. Дар рехтани қандалот аввал мағзро (зардолу, чормағз) дар оташ таф медиҳанд. Баъд ба миқдори муайян мағзро дар тағораи дудааста рехта дар гармии оташ бод медиҳанд. Дар ин раванд нафаре қиёро оҳиста-оҳиста ба рӯи мағзҳо мерезад. Ҳамин тавр, дар тӯли 25 – 30 дақиқа қандалот тайёр мешавад.

ҲАЛВОГАРӢ. Як навъ ҳунари халқӣ буда, аз шакар, орд, ҷавҳари лиму ва равған тайёр кардани ҳалво аст. Ба дег шакар ва об андохта, меҷӯшонанд. Баъд ба қиёми тайёршуда ҷавҳари лиму илова карда, меҷӯшонанд. Ба қиёми ҷавҳардор орди бирёнро кам-кам рехта, бо белчаи чӯбӣ то хамир шудани он лат медиҳанд. Ба рӯи тахта, сурфа ва ё тағора орд пошида, бар он хамираи ҳалворо мерезанд ва то тор-тор шуданаш гоҳ-гоҳ орд пошида якчанд маротиба ба ду тараф мекашанд. Ҳалво навъҳои

гуногун дорад: лавз, сафедак, ҳалвои тар, мағзӣ, пашмак, собунак ва ғайра.

ҲАЛВОИ ШИРӢ. Як намуди ҳалво буда, аз шир, шакар бо мағзи бодом ё зардолу тайёр мекунанд. Тахминан 3 литр ширро бо 1 кг шакар омехта карда, то зард шудани маҳлул меҷӯшонанд. Сипас мағзи бодом ё зардолуро ба он омехта, то саҳт шудани ҳалво ҷушониданро давом медиҳанд. Ҳалвои тайёршударо дар рӯйи лаъли гирифта, бо корд мебуранд.

Ба гурӯҳҳо тақсим шуда, матнҳоро хонед ва мазмунашро нақл кунед. Оид ба амал ва ҳунари қандалотпазӣ, ҳалвопазӣ ҳарф занед.

МАН МЕГӢЯМ, ШУМО ГӢШ КУНЕД

ҶОНИШИНҲОИ НОМУАЙЯНӢ

Ҷонишинҳое, ки ба шахсу аломатҳои номуайяни ва миқдори номуайяни предметҳо далолат мекунанд, **ҷонишини номуайяни** ном дорад.

Ҷонишинҳои фалон, фалонӣ, бисмадонӣ, баъзе, ягон, чанде, якчанд, чандин, ким-кӣ, ким-чӣ, ким-кадом, ким-чӣ хел, ким-чӣ гуна, ким-чӣ тавр ба ҷонишинҳои номуайяни мансубанд: Фалонӣ имсол даҳ тоқӣ ғалла коштааст, бисмадонӣ понздаҳ тоқӣ... Нуралӣ ва Каримов баъд аз он ким-чӣ гуна мубоҳисае сар карданд... аз ким-кадом анбор биринҷ ё мош гирифта меоварданд.

Ҷонишинҳои номуайяни ким-кӣ, фалонӣ, бисмадонӣ ба шахси номуайян, ҷонишинҳои ким-чӣ гуна, ким чӣ хел, ким-чӣ тавр ба аломати номуайян, ҷонишинҳои чанд, чанде, якчанд, чандин бошад, ба миқдори номуайяни предметҳо далолат мекунанд: Фалонӣ аз фалон гузар амри хайр доштааст. Давлат ба ким-чӣ хел хаёлҳо рафта буд. Чанд гурӯҳ меҳмони дигар ҳам омада ошхӯрда рафтанд.

Бо корбасти ҷонишинҳои номуайяни зерин ҷумлаҳо тартиб диҳед.

Кадом, баъзе, ягон, якчанд, фалон, фалонӣ, ким-кӣ, ким-кадом, ким-чӣ, ким-чӣ хел, ким-чӣ гуна, ким-чӣ тавр.

1 Қандпаз – ...

2 Ҳалво – ...

3 Қандшикан – ...

4 Ҳалвопаз – ...

5 Ҳалвотарош – ...

Мафҳумҳо барои ҷо ба ҷогузорӣ: он ки бо пухтану тайёр кардани қанд машғул аст; болғачаи махсус барои майда кардани қанди лӯнда; хӯрданиии ширине, ки аз орд, равған ва шира тайёр мекунад; он ки ҳалво мепазад; корде, ки дар мавриди тайёр кардани ҳалво истифода мешавад.

Зарбулмасали зеринро шарҳ диҳед.

1. Бо ҳалво гуфтан даҳон ширин намешавад.
2. Ҳалворо хӯрад ҳақим, калтакро хӯрад ятим.

КОРИ ЛОИҲАВӢ. Бо тарзи навишт, тобиши маъно ва шарҳи калимаҳо шинос шавед ва пас аз он бо интихоби ҷонишинҳо ва корбасти онҳо ҷумлаҳо тартиб диҳед.

Нишалло (шириниест, ки бо омезиши қиёми шакар ба кафки бех ва сафедаи тухм тайёр карда мешавад), нишаллопаз (он ки нишалло мепазад), нишаллопазӣ (пухтани нишалло, касб ва кори нишаллопаз), нишаллофурӯш (он ки нишалло мефурӯшад, фурӯшандаи нишалло), нишаллофурӯшӣ (фурӯхтани нишалло, фурӯши нишалло).

МАВЗӢИ 26. ШАХСИ ҲУНАРМАНД – ҲАМЕША БОЛОНИШИНУ СОҲИБЭҲТИРОМ

СОЗТАРОШӢ. Созтарошӣ ҳунари суннати мардумӣ буда, дар саросари кишвар маъмул мебошад. Устоҳои созтарош одатан созҳоро аз ҷӯбҳои чормағз, зардолу, чинор, муруд, тут ва ғайра тарошида, зеҳи онро аз рӯдаи буз ё гӯсфанд тайёр мекунад. Созҳои

маъруфи тоҷикӣ: тор, танбӯр, дутор, рубоб, думбра, ғижжак, даф, таблак, най ва ғайра бо усули дастӣ сохта мешаванд.

Матнро хонед, соҳрои мусиқии сохташавандаро бо ном нависед.

КАРНАЙСОЗӢ. Карнайсозӣ навъе аз ҳунари анъанавии мардуми тоҷик буд, ба касби мисгарӣ тааллуқ дорад. Карнай сози мусиқии нафасиест, ки асосан, аз фулузи биринҷ ва баъзан аз мис сохта мешавад. Карнай аз қисмҳои зерин иборат аст: даҳана, торсак, нил, миёнаҷо, қаба, қубба ва қияки ороишӣ. Дарозии карнай 190 – 210 см, қутри лӯлаи он 3,3 см ва вазнаш тақрибан 1 кг мебошад. Карнайро дар тӯю маърақаҳо, ҷашнҳои расмӣ анъанавӣ ва идҳо менавозанд.

СУРНАЙСОЗӢ (меҳтарсозӣ). Сурнайро аз чӯбҳои дарахтони чинор, зардолуи талхак ва ширинак, тут ва муруд низ месозанд. Аввал чӯбро тарошида, монанди дастаи бел мекунанд, сипас дарунашро сӯроҳ карда бо регкоғаз ҳамвор намуда, аз болояш монанди нуқта якчанд сӯроҳ мекунанд. Чун шакли сурнайро гирифт, онро дар муддати 1 моҳ хушк мекунанд. Ҳамроҳи сурнай боз якчанд ҷузъиёти он аз қабилӣ зерлаб, найбар, қолиб, мил сохта мешавад.

Матнҳоро хонед ва дар бораи ҳунари карнайсозӣю сурнайсозӣ ҳарф занед.

МЕДОНАМ, ДОНИСТАН МЕХОҶАМ

1

КАРНАЙ – асбоби нафасии баландовоз, ки аз биринҷӣ сохта шуда, танааш борики дароз ва қисми даҳанааш маҳрутишакл мебошад ва дар маросимҳои тантанавӣ ва тӯйҳо менавозанд.

КАРНАЙНАВОЗ – он ки карнай менавозад, мутриби навозандаи карнай.

2

СУРНАЙ – нойи сур, сурной, ки дар тӯй, ҷашн ва идҳо ба ҳамроҳии соҳрои дигар менавозанд.

СУРНАЙНАВОЗ – он ки сурнай менавозад.

СУРНАЙЧА – найи хурд.

НАЙ

1. Асбоби мусиқии нафасӣ, ки бештар аз най ё чӯби дарунсӯроҳ сохта мешавад.

2. Растаниест, ки танаи борику дарози дарунхолии банддор дорад ва дар заминҳои заҳ ва сернам мерӯяд, қамиш.

ТЕСТ

1. Мавлоно Ҷалолиддини Румӣ калимаи «най»-ро дар порчаи шеъри зерин ба кадом маъно кор фармудааст?

Бишнава аз най чун ҳикоят мекунад,
В-аз ҷудоӣҳо шикоят мекунад...

- а) созаи мусиқӣ б) номи асар
в) растанӣ г) найшакар ғ) найистон

2. Кадоме аз калимаҳо поёнӣ номи яке аз асарҳои мавлоно Ҷалолиддини Румиро ифода мекунад?

- а) найсор б) найстон
в) насон г) найзор ғ) «Найнома»

МАН МЕГҶАМ, ШУМО ГҶШ КУНЕД

ҶОНИШИНҶОИ МАНФӢ

Ҷонишинҳое, ки ба шахсу аломатҳои номуайяни ва миқдори номуайяни предметҳо далолат мекунад, **ҷонишини номуайяни** ном дорад.

Ҷонишинҳое, ки ба набудани шахсу предмет ё аломати предмет далолат мекунад, **ҷонишини манфӣ** ном дорад.

Ҷонишинҳое, ки мавҷудияти шахс, предмет ё хусусиятеро дар маънои инкор ифода мекунад. Дар асли ин ҷонишинҳо калимаи ҳеч меистад. Дар маъноҳои вобаста ба шахс (ҳеч кӣ, ҳеч кас), предмет (ҳеч чӣ, ҳеч чиз), аломат (ҳеч кадом, ҳеч гуна) ва миқдор (ҳеч, як, ҳеч ягонтааш)-ро дар таркиби калимаҳои гуногун ифода мекунад. Мисол: Аз ҳеч кас ҳеч чизе напурсидам.

Калимаи «ҳеч» ба ҷонишини манфӣ мансуб аст. Ҷонишини «ҳеч» бо калимаҳои кӣ? чӣ? кадом? кас, чиз, як, гуна дар як таркиб меояд: ҳеч кӣ, ҳеч чӣ, ҳеч кадом, ҳеч кас, ҳеч чиз, ҳеч як, ҳеч гуна. Мисол: 1. Ҳеч кадом ин бозиҳо дили маро ҳуш намекард. 2. Ҳеч гуна гап ба гӯши командир намебаромад.

ҶОНИШИНҲОИ МУШТАРАК

Ҷонишинҳое, ки ба ду шахс, ду предмет ё ду аломат, умуман ба ду ҷиҳат вобаста будани амалу ҳолатро ифода мекунад: ҳамдигар, якдигар. Ин ҷонишинҳо аз ҷонишини дигар буда, бо бандакҷонишинҳо низ омада метавонанд. Мисол: Мо ба якдигарамон нигоҳ карда хомӯш менишастем.

Порчаи шеърро хонед ва ҷонишинҳои таркиби онро муайян кунед.

Ҳеч шодӣ нест андар ин ҷаҳон,
Бартар аз дидори рӯи дӯстон.
Ҳеч талхӣ нест бар дил талхтар,
Аз фироқи дӯстони пурҳунар.
Абуабдуллоҳи Рӯдакӣ

Дунё дидию ҳар ҷӣ дидӣ, ҳеч аст,
В-он низ, ки гуфтию шунидӣ, ҳеч аст.
Сар то сари офоқ давидӣ, ҳеч аст,
В-он низ, ки дар хона хазидӣ, ҳеч аст.
Умари Хайём

Бо корбасти ҷонишинҳои номуайянии зерин ҷумлаҳо тартиб диҳед.

ҲЕЧ

ҲЕЧ КӢ

ҲЕЧ ЧӢ

ҲЕЧ ЯК

ҲЕЧ КАС

ҲЕЧ КАДОМ

ҲЕЧ ЧИЗ

КОРДСОЗӢ. Корд ҳамчун асбоби рӯзгор, асосан, аз пӯлод сохта мешавад. Корд аз қисмҳои зерин иборат аст: теғ, гулӯбанд, даста, сарбанд. Дар гузашта пӯлодро дар шаҳрҳои калон меғудохтанд ё аз кишварҳои дигар меоварданд. Кордсозон ду навъи пӯлод: пӯлоди сафедро барои кордҳои армуғонию рӯзгор ва пӯлоди сиёхро, ки саҳту хушдам аст, барои кордҳои шикорӣ ба кор мебаранд. Гулӯбанди кордро аз 3 – 4 навъ маъдан тайёр мекунад. Он бештар аз мис, сурб, қалъагӣ ва нуқра сохта мешавад. Дастаи кордро аз шоху устухонҳои ҳайвонот (бузи кӯҳӣ, оҳу, гов), чӯб, баъзан филиз, шиша ва маъданҳои дигар низ месозанд.

Аз ҳама корди гаронбаҳо дастааш аз шохи каркадан ва очи фил ба шумор меравад. Сарбанди корд низ ба монанди гулӯбанди он аз мису сурб ё нуқра сохта мешавад.

Раванди сохтани корд чунин аст: тахтапӯлодро дар оташи кӯра сурх карда, бо болға кӯфта, ба шакли теғ медароранд. Ҳамин тавр, пӯлодро 3 – 4 бор дар оташ сурх намуда, бо болға кӯфта, дар об меандозанд, ки ин амалро «обутобдиҳӣ» меноманд. Тавассути обутобдиҳӣ зичии пӯлод саҳт мешавад. теғи ҳосилшударо нахуст дар чархи дағалсанг, сипас дар санги миҳантар, баъдан дар санги резинӣ (чармӣ ва намади (мӯйина) дошта, тунуктару ҳамвор мекунанд. Дастаи кордро аз устухон ва ё шохи ҳайвонот бурида, дар чарх ҷойҳои дағали онро ҳамвор намуда, мобайнашро барои гузаронидани дастаи теға мувофиқ мегардонанд. Дастаҳо ду навъ мешаванд: яклухт (сухма), ки аз миёнаш сӯроҳ мекунанд ва дукафон (ёрма) – аз ду тарафи даста ду устухонро бо меҳи мисин пайванд менамоянд. Дар қисми болои даста қолаберо омода карда, ба он нуқра, биринҷӣ, сурб ё маъдани дигареро гудохта, мерезанд. Онро бо сӯхон соида ба шакли гулӯбанд табдил медиҳанд. Сарбанди корд низ дар қолаб аз нуқра, сурб, биринҷӣ ва ғайра рехта мешавад. Баъзе сарбандҳо қач буда, барои аз даст наафтодани корд мувофиқ кунонида мешаванд. Гулӯбанду сарбанд аз ду тарафи даста ҷой гирифта, дастаро аз ҷудошавӣ нигоҳ медорад. Дар кордсозӣ нақшҳои ислимӣ, ҳандасӣ, занҷира, тасвири офтобу моҳу ситора ва ғайра ба кор мераванд. Нақшҳоро дар теғу даста, гулӯбанду сарбанд ба тарзи ҳаққокӣ, насбнамой ва рангубор додан анҷом медиҳанд.

Матнҳоро хонед ва дар бораи ҳунари кордсозӣ ҳарф занед.

Бо корбасти ҷонишинҳои муштараки зерин ҷумлаҳо тартиб диҳед.

ҲАМДИГАР

ЯҚДИГАР

КОРИ ЛОИҲАВӢ. Матнро хонед ва пас аз он тест ва саволҳо тартиб диҳед.

МАВЗЎИ 27. ИМЛОИ ҚОНИШИН

МАН МЕГЎЯМ, ШУМО ГЎШ КУНЕД

Якчоя навишта мешаванд:

- қонишинҳои сохта: ҳамин, ҳамон, чунин, чунон ва ғайра;
- қонишинҳои мураккаб: инчунин, ончунон, ҳамчунин, ҳамчунон, ҳамдигар, инқониб ва ғайра;
- бандакқонишинҳои (-ам//-ям, -ат//-ят, -аш//-яш, -амон//-ямон, атон//-ятон, -ашон//-яшон) бо калимаҳо: китобам, китобат, китобаш, китобамон, китобатон, китобашон, орзуям, орзуят, орзуяш, орзуямон, орзуятон, орзуяшон ва ғайра;
- ҳангоми ихтисор дар назм бандакқонишинҳои шумораи танҳо ва чамъ дар калимаҳои, ки бо садонок анҷом меёбанд: дунёт (дунётон), савдош (савдошон), ғамхот (ғамхотон) ва ғайра;
- ҳангоми ихтисор дар назм бандакқонишинҳои шумораи чамъ дар калимаҳои, ки бо ҳамсадо анҷом меёбанд: писармон, писартон, писаршон ва ғайра.

Чудо навишта мешаванд:

- қонишинҳои таркибӣ: ин гуна, он гуна, ин қадар, он қадар, ҳар қадар, ҳар як, ҳар ки, ҳар чи, ҳеч як, чӣ гуна?, чӣ хел?, чӣ қадар?, чӣ навъ? ва ғайра;
- қонишинҳои саволии кӣ?, чӣ?, чанд?, кадом? дар таркибҳо: чӣ хел?, чӣ гуна?, чӣ тавр?, чӣ қадар?, чанд хел?, кадом навъ? ва ғайра.

Бандакқонишинҳои -ам//-ям, -ат//-ят, -аш//-яш дар калимаҳои, ки бо ҳамсадо анҷом меёбанд, ҳангоми ихтисор дар назм бо нимтире навишта мешаванд: писар-м, падар-т, лашкар-ш; гуфтам-ш, додам-ш ва ғайра.

Бо қоидаҳои имлоӣ шинос шавед ва бо корбасти қонишинҳои якчоя ва чудо навишташаванда ҷумлаҳо тартиб диҳед.

МАН МЕГЎЯМ, ШУМО ГЎШ КУНЕД

СОХТИ ҚОНИШИНҲО

Қонишинҳо аз ҷиҳати сохт чор хел мешаванд: содда, сохта, мураккаб ва таркибӣ.

Қонишини содда аз калимаҳои решагӣ иборат аст: ман, ту, худ, кӣ?, кучо?, ин, он, ҳеч, кадом.

Ҷонишинҳое, ки аз ҷонишини содда бо воситаи пешванд сохта шудаанд, **ҷонишини сохта** ном дорад: ҳамин, ҳамон.

Ҷонишинҳое, ки аз ду ва зиёда решаҳо иборатанд, **ҷонишини мураккаб** номида мешаванд: чандин, чандон, ончунон, якчанд.

Ҷонишинҳое, ки аз ду ҷонишин ва ё аз ҷонишини соддаю калимаҳои ҷудогона таркиб ёфтаанд, ҷонишини таркибӣ ном дорад: ҳар кӣ, ҳеч кадом, ҳар кас, ҳар чиз, чӣ қадар

Ба саволҳо ҷавоб диҳед.

1. Ҷонишинҳо аз ҷиҳати сохт чӣ гуна мешаванд?
2. Чӣ гуна ҷонишинҳоро ҷонишинҳои содда меноманд?
3. Ҷонишинҳои сохта гуфта чӣ гуна ҷонишинҳоро дар назар доред?
4. Ҷонишинҳои мураккаб кадомҳоянд?
5. Чӣ гуна ҷонишинҳоро ҷонишинҳои таркибӣ меноманд?

Порчаи шеърро хонед, мазмунашро баён намоед. Мансуб ба кадом навъи ҷонишин буданашро гӯед.

Асрори азалро на ту донию на ман,
Ин ҳарфи муаммо на ту хонию на ман.
Ҳаст аз паси парда гуфтугӯи ману ту,
Чун парда дарафтад, на ту монию на ман.

Умари Хайём

КОРИ ЛОИҲАВӢ. Матнҳоро хонед ва саволҳо тартиб диҳед.

ДАРАВШДӢЗӢ. Усули нақшдӢзӣ дар матоъ, ки бо даравш иҷро мешавад. Ба матоъи пахтагин нақши матлубро мекашанд ва матоъро ба чамбарак бо ресмон гирд ба гирдаш дӢхта, маҳкам мекунанд. Сипас мисли дӢкони зардӢзӣ гузошта, ё ба мисли даф сари зону гузошта, бо даравш риштаҳои рангаро мутобиқи нақш аз ду тарафи матоъ гузаронида, гулдӢзӣ мекунанд.

ПӢСТИНДӢЗӢ. ДӢхтани як навъ либоси зимистона, ки аз пӢсти барра, гӢсфанд, рӢбоҳ, хирс, гург, шағол, санҷоб ва дигар ҳайвонҳои ваҳшӣ дӢхта мешавад. Ду навъи пӢстин маъмул аст: абрадор ва беабра. ПӢсти барраро барои остин, тахтапушт, тириз порча-порча бурида, аз беқасаб ва ё дигар матои зебо фаровез мекунанд. ПӢстини беабра аз порчаҳои калон-калон буридашудаи пӢсти серпашми гӢсфанд тайёр карда мешавад.

МАВЗЎИ 28. ТАКРОРЎ

МАН МЕГЎЯМ, ШУМО ГЎШ КУНЕД

ТАРЗИ ТАҲЛИЛИ САРФИИ ҚОНИШИН

Нақшаи таҳлил:	
1. Кадом калима қонишин аст, ба кадом савол ҷавоб мешавад. 2. Аломатҳои сарфӣ: а) ба кадом ҳиссаи нутқ далолат мекунад; б) Хели қонишин: шахсӣ, нафсӣ-таъкидӣ, саволӣ, ишоратӣ, таъинӣ, номуайянӣ, манфӣ. 3. Аз ҷиҳати сохт: содда, сохта, мураккаб, таркибӣ. 4. Вазифаи наҳвӣ: Ба вазифаи кадом аъзои ҷумла омадааст?	
Мисол. Дигар мо ба он гуна сухан бовар накардем.	
Намунаи таҳлил:	
Таҳлили шифоҳӣ	Таҳлили хаттӣ
Он гуна қонишин аст, ба аломати предмет ишора мекунад (сифат) ва ба саволи чӣ гуна ҷавоб мешавад. Дорои чунин аломатҳои сарфист: қонишини ишоратӣ буда, аз ҷиҳати сохт таркибӣ аст. Ба вазифаи муайянкунанда омадааст.	Он гуна – қонишин, чунки ба аломати предмет далолат мекунад, қонишини ишоратӣ, ба сифат ишора карда ба саволи чӣ гуна? ҷавоб мешавад, аз ҷиҳати сохт таркибӣ аст, дар ҷумла ба вазифаи муайянкунанда омадааст.

КОРИ ЛОИҲАВӢ. Қонишинҳои таркиби ҷумлаҳоро таҳлили сарфӣ кунед.

	Мисол:	Таҳлили шифоҳӣ	Таҳлили хаттӣ
1	Мо чор нафар бо навбат ба ин савол ҷавоб меғӯем.		
2	Андешаи ман доир ба ин мавзӯ ҳамин аст.		
3	Ман ба шумо маслиҳат медиҳам, ки аз дидани ин манзара сарсарӣ нагузаред.		
4	Ў «дилам намекашад» гуфта, ба ош даст нарасонд.		

Порчаҳои шеърро хонед, мазмунашро баён намоед. Ҷонишинҳои таркиби онро муайян намуда, таҳлили сарфӣ кунед.

Онҳо, ки куҳан шуданду инҳо, ки наванд,
Ҳар кас ба муроди хеш як-як бидаванд.
Ин кӯҳна ҷаҳон ба кас намонад боқӣ,
Рафтанду равему боз оянду раванд.

* * *

Дӣ кӯзагаре бидидам андар бозор,
Бар порагиле лагад ҳамезад бисёр.
В-он гил ба забони ҳол бо ӯ меғуфт:
Ман ҳам чу ту будаам, маро некӯ дор!

Умари Хайём

Ба саволҳо ҷавоб диҳед.

ГУРҶҲИ 1.

1. Ҷонишин чист?
2. Ҷонишин ба кадом саволҳо ҷавоб мешавад?
3. Чӣ гуна ҷонишинҳо ҷонишинҳои шахсӣ ба шумор мераванд?
4. Хелҳои ҷонишинро номбар кунед.
5. Чаро ҷонишинҳои муштарак мегӯянд?

ГУРҶҲИ 2.

1. Хусусиятҳои фарқунандаи ҷонишинҳои ишоратӣ аз хели дигари ҷонишинҳо дар чист?
2. Ҷонишинҳо ба ҷойи кадом ҳиссаҳои нутқ меоянд?
3. Ҷонишин чанд хел мешавад?
4. Ҷонишини таъинӣ чист? Онҳо кадомҳоянд?
5. Дар бораи ҷонишинҳои нафсӣ-таъкидӣ чиро медонед?

ГУРҶҲИ 3.

1. Кадом ҷонишинҳоро ҷонишинҳои саволӣ меноманд?
2. Дар хусуси ҷонишинҳои номуайяни ҷиҳоро медонед?
3. Ҷонишинҳои манфӣ чист?
4. Тарзи таҳлили ҷонишин чӣ гуна аст?
5. Ҷонишин аз ҷиҳати сохт чанд хел мешавад?

ТЕСТ

ГУРҶҲИ 1.

1. Ҳиссаи нутқе, ки предмет, аломат ва миқдори онро номбар накарда, ба таври умумӣ нишон медиҳад, чӣ ном дорад?
а) ҷонишин б) сифат в) шумора г) феъл ғ) исм

5. Муродифи қонишини нафсӣ-таъкидии «худ»-ро муайян кунед.

- а) хеш, хештан, х-веш, х-вештан б) эшон, фақир
 в) банда, камина г) худ, хурд, хеш
 ғ) он кас, ин кас

ГУРҲИ 3.

1. Қадоме аз қонишинҳои саволи предметҳои ғайришахсро ифода мекунад?

- а) чӣ, чиҳо б) кӣ, киҳо
 в) чиҳо, киҳо г) кӣ, чӣ ғ) ин, он

2. Қонишинҳои саволи аз қиҳати сохт содда дар қадом банд навишта шудааст?

- а) кӣ, чӣ, кай, қадом б) чӣ гуна, чӣ хел, чӣ сон
 в) чӣ зайл, чӣ тариқа г) чӣ қадар, чӣ тавр
 ғ) ҳамин гуна

3. Қонишинҳои ишорати аз қиҳати сохт мураккабро муайян кунед.

- а) ончунон, ҳамчунон, инчунин б) ин гуна, ин хел
 в) ин, он г) ҳамин, ҳамон
 ғ) хеш, худ

4. Қонишинҳое, ки предмет ва аломати онро ба таври умумӣ таъин менамояд, чӣ ном дорад?

- а) қонишинҳои муштарак б) қонишинҳои манфӣ
 в) қонишинҳои шахсӣ г) қонишинҳои таъинӣ
 ғ) қонишинҳои саволи

5. Қонишинҳои таъини асли қадом аст?

- а) ҳар кӣ, ҳар чӣ б) ҳама, ҳар
 в) ҳар қадом, ҳар чанд г) ҳар он кас, ҳар он чиз
 ғ) ҳеч гуна

НАТИҶАГИРӢ АЗ МАВЗӢИ ҚОНИШ

ГУРҲИ 1.

1. Қонишин қалимаест, ки ба қойи исм, сифат, шумора меояд.

2. Қонишинҳо яқчанд навъ аст: шахсӣ, нафсӣ-таъкидӣ, саволи, ишоратӣ, таъинӣ, номуайяни, манфӣ, муштарак.

3. Қонишинҳои шахсӣ қалимаеро мегӯянд, ки нисбат ба инсон истифода мешавад.

4. Соҳибият ба воситаи қонишини аз они (они) ва бандакҳои -ам (-амон), -ат (-атон), -аш (-ашон) ифода меёбад.

5. Қонишинҳои нафсӣ қалимаеро мегӯянд, ки ба нафси ашхос тааллуқ дорад.

ГУРҲИ 2.

1. Ҷонишинҳои саволи барои пуршиш истифода мешавад.
2. Ҷонишинҳои ишорати вожаеро мегӯянд, ки ба ашё ва чигунагии он ишорат мекунад.
3. Ҷонишинҳои таъини вожаеро мегӯянд, ки тамоми ашё ва аломати онҳоро таъин менамояд.
4. Ҷонишинҳои номуайяни калимаест, ки ашё ва аломати онро ба таври умум ва тахмин ишора мекунад.
5. Ҷонишинҳои манфи вожаеро меноманд, ки маънои инкорро баён менамояд.

ГУРҲИ 3.

1. Ҷонишинҳо аз ҷиҳати сохт чор гуна аст: содда, сохта, мураккаб ва таркибӣ.
2. Ҷонишинҳои содда аз як реша иборат аст.
3. Ҷонишинҳои сохта тавассути пешоянд таркиб меёбад.
4. Ҷонишинҳои мураккаб аз ду ва ё зиёда реша иборат аст.
5. Ҷонишинҳои таркибӣ аз решаҳои гуногун таркиб меёбад.
6. Ҷонишин дар ҷумла ба вазифаи мубтадо, хабар, муайянкунанда ва пуркунанда меояд.

Ба расм сарлавҳа интихоб кунед. Пас аз он бо корбасти ҷонишинҳо матн тартиб диҳед.

БОБИ V. ИҚТИСОДДОНИ ҶАВОН

МАВЗЎИ 29. МЕНЕҶЕР ВА РАФТОРИ ОН ДАР ҶОМЕА

Вожаҳои вомии англисии «менеҷер» ва «менеҷмент» аз калимаи «менеҷ» ба амал омада, сониян ба дигар забонҳо, хусусан ба забони тоҷикӣ дар асри XXI дар шакли «менеҷер», «менеҷмент» бо тобишҳои маъноии «кор», «идораи кор», «мудирият», «фаъолият» байни мардум маъмул гаштааст.

Вожаҳои «менеҷер», «менеҷмент» дар «Фарҳанги тафсирии забони тоҷикӣ» ба чунин маънӣ шарҳ дода шудааст:

МЕНЕҶМЕНТ назарияву амалияи идораи истеҳсолот ва фурӯши маҳсулот (бо назардошти баланд бардоштани самаранокӣ ва афзоиши фоида).

МЕНЕҶЕР мутахассиси соҳаи идораи истеҳсолот, дар варзиши касбӣ шахсе, ки мусобиқаҳои варзишгаронро ташкил медиҳад.

Коршиноси ботахассус, варзидаи соҳаи идораи иқтисодиёт, сарвари ботадбири ширкат ва муассиса, ки дар ҳолатҳои мураккабу мушкили хоҷагидорӣ роҳи амиқу дурусти ҳаллу фасли масъаларо медонад, онро пешниҳод менамояд, инчунин ҳамчун шахси кордон ва ботадбир ҳуқуқи иҷрои кор дорад, менеҷер ба шумор меравад.

Бо мақсади самаранок пеш бурдани ислоҳоти куллии иқтисодӣ, равнақу ривож додани муносибатҳои бозаргонӣ соҳибкорӣ ва бизнес, муттаҳид кардани қувва ва имкониятҳои соҳибкорон, бизнесменҳо, олимон, мутахассисон ва роҳбарони корхонаю муассисаҳои ҳамаи соҳаҳои хоҷагии халқ ҳоло Иттиҳоди байналхалқии менеҷерҳо таъсис ёфтааст, ки бомуваффақият амал мекунад. Ин ташкилот ҳукумати набуда, балки танҳо дар асосҳои ихтиёрӣ ва ҷамъиятию демократӣ таъсис ёфтааст.

Менеҷмент – мудирият ва идораи истеҳсолоти муосир, ки бо беҳтарин усули ташкилу созмондеҳӣ асос ёфта, барои татбиқи усули ҷолиб, шаклҳо ва сохтори идора, инчунин таъмини самарабахши истеҳсолот истифода бурда мешавад. Дар шароити бозаргонӣ масъалаи кор ё фаъолияти хоҷагидорӣ ва ташкилу

идораи он ранги тоза мегирад. Дар ин айём шароити наве барои фаъолияти ибтикор ва мудирияти муосир муҳайё хоҳад шуд. Истилоҳи «мудирият»-ро ҳам ба маънии «менечмент» истифода мебаранд.

Ба саволҳо ҷавоб диҳед.

1. Менечер, менечмент гуфта киро дар назар доред?
2. Этимологияи вожаҳои менечер, менечмент мансуб ба кадом забон аст?
3. Шахси менечер дар ӯҳда чӣ гуна иҷрои корро дорад?

Бо истифода аз фарҳанги иқтисодӣ калимаҳои зеринро шарҳ диҳед.

Агар шумо дар кишвари хориҷӣ бошед, як чизро бояд фаромӯш накунад, ки мардум ба шумо нигоҳ карда, дар шахси шумо ба миллат ва мардуми шумо баҳо медиҳанд. Рафтори нодуруст ва ношоистаи шумо метавонад дар фаҳмишу тасаввуроти онҳо нисбати халқу миллат таъсири манфӣ расонад.

Ҳар фард, пеш аз ҳама, рафтору гуфтор, одобу ахлоқи миллати худ ва таърихи халқи хешро ҳамчун намояндаи он миллат инъикос кунад, он гоҳ агар таваҷҷӯҳ карда бошед, ҳамсӯҳбати хориҷиатон шуморо бештар ҳурмату эҳтиром мекунад.

Ҳангоми сафар ва умуман, доимо ҳар шахс ҳурмату эҳтироми худро нисбати халқу аъво ва рафтори дигар халқҳо бояд нишон диҳад. Дар шароити ҳозира ба кордонҳо аз рӯйи чор қоидаю рафтори зерин баҳо медиҳанд:

1. Рафтори ҳамида доштан.
2. Оддӣ будан.

3. Соҳибэҳтиром будан.
4. Тарбияи хуб доштан.

ГУРУҲИ 1.

1. Матнро хонед ва дар заминаи он сӯҳбат ташкил намоед.
2. Аз таркиби матн калимаҳои хоси соҳаи иқтисодиётро ҷудо кунед, тавассути онҳо ибораҳо тартиб диҳед.

ГУРУҲИ 2.

1. Матнро хонед, калимаҳои мустақилмаъноро ба шаш сутун (исм, сифат, феъл, шумора, ҷонишин, зарф) ҷудо карда нависед, Гӯед, ки дар таркиби матн кадоме аз ҳиссаҳои нутқ бештар ва кадоме камтар корбаст шудааст.
2. Ҳангоми мутолиаи матн ба тарзи масъалагuzорӣ, тартиби фикр эътибор диҳед.

ГУРУҲИ 3.

1. Вобаста ба мазмуни матн саволҳо тартиб диҳед.
2. Ҷоншин ва зарфҳои таркиби матнро муайян намуда, дар алоҳидагӣ ба дафтар рӯбардор кунед.
3. Калимаҳои душворфаҳми таркиби матнро шарҳ диҳед.

МАН МЕГҶАМ, ШУМО ГҶШ КУНЕД

ЗАРФ

Он ҳиссаи нутқ, ки аломати амал, предмет ва аломати аломат, замон, макон, сабабу мақсад, миқдору андозаи амалу ҳолатро фаҳмонида, ба саволҳои **кай? чӣ тарз? чӣ тавр? кучо? чӣ қадар?** ва ғайраҳо ҷавоб мешавад, **зарф** номида мешавад.

Мисол: 1. Дарҳол Ҳасан бархоста, дари хона бар хештан бибааст. 2. Фардо дар интизори шумо хоҳам буд. 3. Ҳасан оҳиста-оҳиста аз қаср фуруд омад ва ба манзили хеш бирасид.

Зарф, одатан, ба хабари ҷумла тобеъ шуда, дар вазифаи ҳол меояд.

1

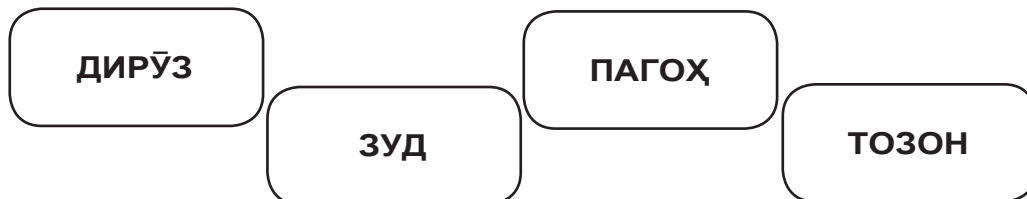
ЗАРФ — ҳиссаи тағйирнаёбандаи нутқ, ки аломати амал ва ҳолатро аз рӯи миқдору сифат, замон, макон, сабаб, мақсад, тарзи вуқӯъ ва ғайра эзоҳ медиҳад: зарфи замон, зарфи макон, зарфи мақсад, зарфи сабаб, зарфи тарзи амал ...

2

ЗАРФ — чизҳои гуногун (аз қабилҳои косаву табақ, шишаву ҷом, сатил ва ғайра): зарфи тунукагӣ, зарфи сафолӣ, зарфи чинӣ...

Бо корбасти зарфҳои зерин ҷумлаҳо тартиб диҳед.

КОРИ ЛОИҲАВӢ. Панҷтоӣ зарфҳои ба саволҳои зерин ҷавобшаванда нависед.

кай?	чӣ тарз?	чӣ тавр?	кучо?	чӣ қадар?
•	•	•	•	•
•	•	•	•	•
•	•	•	•	•
•	•	•	•	•

МАВЗӢИ 30. СОҲИБКОРӢ ВА БИЗНЕС

Бизнес кор ё фаъолиятест, ки он бевосита аз тарафи ичроқунанда муайян карда шуда, вазифаи он ҳамзамон дастрас намудани маҳсулот ё ҳадамот ба истеъмолгарон ва ба даст овардани фоида бо роҳи қонеъ намудани тақозои онҳост.

Вожаҳои «бизнес», «бизнесмен» бо ҳамдигар хеле муштарақанд. Вожаҳои мазкур дар «Фарҳанги тафсирии забони тоҷикӣ» ба чунин маънӣ шарҳ дода шудааст:

1 **БИЗНЕС** қору машғулияте, ки бо мақсади ба даст даровардани фоида ва сарватманд шудан анҷом дода мешавад, қору машғулияти сердаромад, қорчаллонӣ, бозаргонӣ.

2 **БИЗНЕСМЕН** қорчаллон, бозаргон, савдогар, тоҷир, соҳиби муассисаи тиҷоратӣ ва саноатӣ.

Бо ифодаи дигар бигӯем, бизнесмен як марди қордон, бозаргон ё соҳибқорест, ки фаъолияти асосии ӯро бизнес ташкил медиҳад.

Соҳибқорӣ бо ташкили қори бизнес зич алоқаманд буда, вале аз мазмуни ин мафҳум андаке фарқ мекунад. Соҳибқорӣ феълан ин фаъолияти интеллектуалии як фард ё гурӯҳи одамони хеле

часур, чаққон ва ташаббускор аст, ки ҳамаи маблағу ресурсҳои иқтисодии дар ихтиёраш бударо танҳо бо мақсади дар амал ба роҳ мондани кори бизнес оқилона истифода мебарад ва умуман фаъолияти хоҷагидориро дар асоси пешниҳодот ва талаботи илми ҳозиразамони маркетинг ва менеҷмент пеш мебарад. Аз ин ҷост, ки мафҳуми «соҳибкорӣ» бо мазмуни мафҳумҳои «ташаббус», «боғайрат», «часорат» ва амали фикру андешаҳои нави судманд хеле аз наздик алоқаманд мебошад. Вале шуғли масъули соҳибкор будан, яъне озоду мустақилона дар шароити бозор меҳнат кардан, пеш аз ҳама манфиати худӣ ўро қонеъ гардонад ва ба соҳибаш фоида оварад. Дар ҳолате, ки соҳибкор аз натиҷаи меҳнати сарф кардааш дигар фоида мебардорад, маҳз бо ин роҳ, вай ба манфиати мардум фаъолияти мақсаднок мебарад ва талаботи онҳоро низ ба моли хушсифат ва нисбатан дар бозор арзонтар қонеъ хоҳад кард.

Матнро хонед ва дар хусуси фаъолияти соҳибкорӣ ва бизнес фикру мулоҳизаҳои хешро баён намоед.

Бо истифода аз фарҳанги иқтисодӣ калимаҳои зеринро шарҳ диҳед.

СОҲИБКОР

БИЗНЕС

БИЗНЕСМЕН

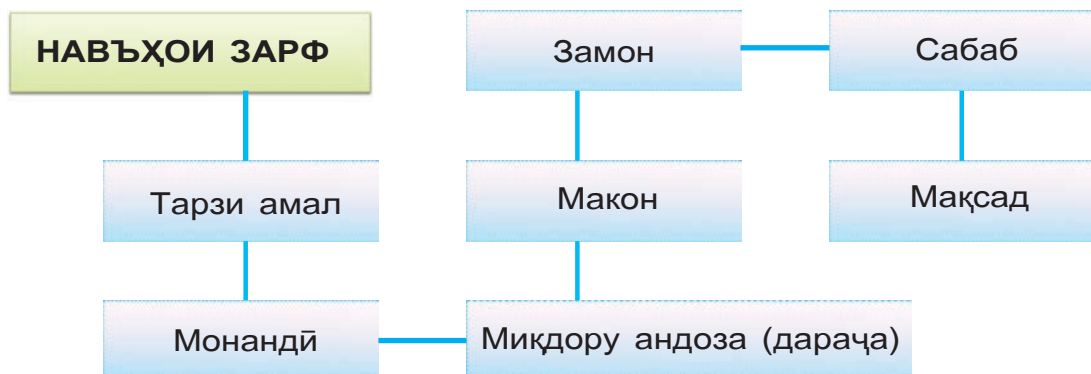

МАН МЕГҶАМ, ШУМО ГҶШ КУНЕД

Зарфҳои мувофиқи маъно ба ду гурӯҳ ҷудо мешаванд: зарфҳои ҳолий (ё ҳолат) ва зарфҳои тавсифӣ (аломат).

Зарфҳои ҳолий замон, макон, сабабу мақсадро ифода мекунанд (бегоҳӣ рафтани, ба он ҷо рафтани, ночор мондани).

Зарфҳои тавсифӣ тарз, монандӣ ва миқдору дараҷаи иҷрои амалро ифода мекунанд (аспаки омадан, шоирона ҳарф задан, андаке зиёд кардан).

Чумлаҳоро хонед ва ба калимаю ифодаҳои ишорашуда саволҳо гузored. Онҳоро аз рӯи маъно шарҳ диҳед.

1. Тозон қариб ба вагон расида будам, ки поезд наърае кашида ба ҳаракат даромад.
2. Ниҳоят илоҷи қойгардони дегчаро ёфтам. Боэҳтиёт дегчаро ба дари вагон пахш карда истодам.
3. Мо бо рафиқ Ғафуров борҳо он ҷо сафарҳо карда будем.
4. Ман ноилоҷ ба сирри ошпазиам иқрор шудам.
5. Дар ҳар кучое, ки Мирзо Турсунзода пайдо мешуд, ўро февран одамон гирд мегирифтанд.
6. Бобоҷон Ғафуров ниҳоят бомантиқу воқифона ҳарф мезаданд.

Холмурод Шарифов

КОРИ ЛОИҲАВӢ. Чумлаҳоро нависед ва зарфҳои онро ёфта, саволҳо гузored. Гӯед, ки ба кадом навъи зарфҳо мансубанд.

1. Борон нарм-нарм ба рӯяш сила мезад, гили нам варақ-варақ аз нақши пояш мехест.
2. Деҳ чун ҳамеша барвақт дар хоб буд.
3. Ниёз қаблан дар чунин ҳоле наяфтода буд.
4. Кампирак боҳавсала номаҳоро як-як таҳ карда, дар сандуқ мемонад.
5. Шаҳрвандон ҳама пасрӯ ҳаракат мекарданд.
6. Модар дарро оҳиста ва бесадо мекушояд, модар чун фариштаи осмон сабук ва беовоз роҳ мегардад.

Сотим Улуғзода

МАВЗЎИ 31. БУЎЕТИ МИНИМАЛИИ МАРДУМ Ё ХУД САБАДИ ИСТЕЪМОЛӢ

Дар шароити бозор яке аз муҳимтарин шартҳои таъмин намудани кафолати иҷтимоии аҳоли тартиб додани буҷети минималии истеъмоли аст, ки онро сабад (корзина)-и истеъмоли ҳам мегӯянд.

«Сабади истеъмоли» маҷмӯи муайяни молҳо ва хизматрасонӣ аст, ки бо мақсади қонеъ намудани талаботи ҳаррӯзаю аввалиндараҷаи одамон муайян шуда, бо нархҳои қорӣ ҳисоб карда шудааст. Ин мафҳум асосан барои асоснок намудани ҳадди ақалли буҷет истифода мешавад, ки аз номгӯи муайяни молҳо ва ҳадамот, нарху таърифаҳои онҳо вобаста аст.

Ҳар як давлат вобаста ба имкониятҳои иқтисодӣ-молиявии худ ҳадди ақалли зиндагиро метавонад бо тағйир ёфтани шарту шароити зиндагӣ танзим намояд. Дараҷаи минималии зиндагӣ ҳамеша ва барои муддатҳои дуру дароз дар як сатҳ истода наметавонад, зеро бо таъсири омилҳои гуногун тағйир ёфтани андозаи даромади аҳоли, пешрафти комили илмӣ-техникӣ, дигаршавии дараҷаи нарху наво, афзудани қараёни беқурбшавии пул, вазъи сиёсӣ-ҷамъиятӣ, демографӣ ва дигарҳо зарурате пеш меояд, ки ин нишондиҳандаи таъмини кафолати иҷтимоии аҳоли мавриди баррасӣ қарор гирад ва барои давраи нави мушаххаси таърихӣ аз нав асоснок карда шавад.

Матнро хонед ва дар хусуси буҷети минималии мардум (сабади истеъмоли) маълумот диҳед.

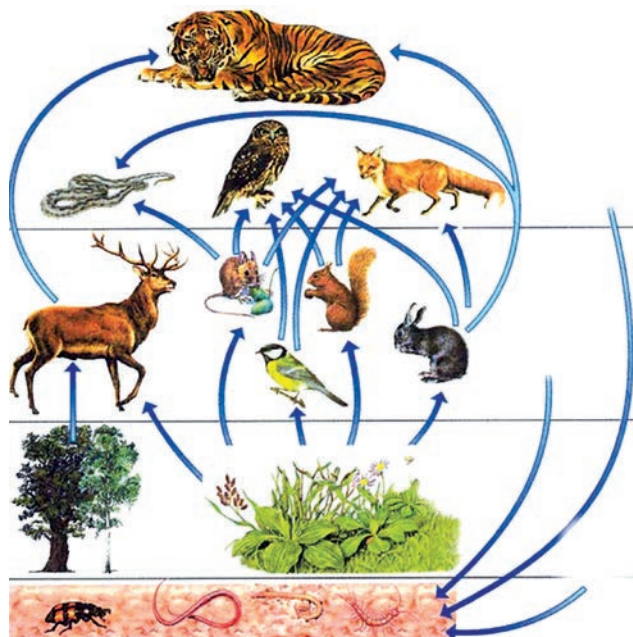

Ба саволҳо ҷавоб диҳед.

1. «Сабади истеъмоли» гуфта чиро дар назар доред?
2. Сабади истеъмоли аз сабади оддӣ чи фарқ дорад?

Ба гурӯҳҳо тақсим шуда, бо навиштани номҳои хӯрокворӣ, сабзаҷот ва меваҳои «сабади истеъмоли»-ро пур кунед.

Аз рӯйи расм ғизоҳои дӯстдошташонро нависед.

Бо сохту таркиб, имло ва шарҳи калимаҳо шинос шавед ва ба хотир нигоҳ доред.

САБАД

Зарфе, ки аз химчаҳои борики дарахт мебофанд (бештар барои гирифтани мева, сабзавот ва ғайра).

САБАДБОФ

Он ки аз навда ва химчаҳои дарахт сабад дуруст мекунад.

САБАДПҶШ

Он чи сабадро бо он пӯшонанд.

САБАДТҶР

Асбоби сабадмонанд, ки барои моҳигирӣ истифода мешавад.

САБАДЧА

Шакли тасғири сабад, сабади хурд.

САБАДЧИН

Ангуре, ки баъд аз кандан дар ток ҷо-ҷо мемонад.

Бо қорбасти калимаҳои шарҳдодашуда ва интихоби зарфҳои тарзи амал ҷумлаҳо тартиб диҳед.

Ба қоидаҳои хӯрокхӯрӣ риоя кунед!

Агар мо хоҳем, ки хӯроки истеъмолкардамон дар меъдаю рӯдаҳо хуб ҳазм шавад, бояд ба қоидаҳои хӯрокхӯрӣ риоя кунем.

Қоидаҳо чунинанд:

- ~ пеш аз хӯрокхӯрӣ дастҳоро бо собун шустан;
- ~ сабзавот ва меваро бо оби тоза шуста хӯрдан;
- ~ бо зарфи тозаи алоҳида хӯрок хӯрдан;
- ~ рӯзе се-чор маротиба хӯрок хӯрдан;
- ~ луқмаи хӯрокро дар даҳон нағз хоида, майда кардан;
- ~ луқмаро калон нагирифтани;
- ~ аз меъёр зиёд хӯрок нахӯрдан;
- ~ дар вақти хӯрокхӯрӣ сухан нагуфтани.

Барои хӯрокхӯрӣ дандонҳо ниҳоят муҳиманд. Ба воситаи дандонҳо луқма дар даҳон хоида, майда карда мешавад. Одами

калонсол 32 дандон дорад. Ҳар як дандон бо моддаи сахт пӯшида шудааст, ки онро сири дандон меноманд. Дар дохили дандон торҳои асаб ва рағҳои хунгард мавҷуданд.

Нигоҳубин ва муҳофизати дандонҳо барои ҳар як одам зарур аст. Агар мо чизҳои сахтро бо дандон шиканем ё баъди хӯроки гарм оби хунук нӯшем, сири дандонҳо кафида, ба он микробҳо мебароянд. Дар натиҷа, дандон сиёҳ шуда, ба дард мебарояд. Шахсе, ки ба чунин ҳолат гирифта шудааст, бояд зуд ба духтури дандон муроҷиат кунад. Одам бояд ҳар саҳар ва шаб (пеш аз хоб) дандонҳояшро бо чӯтка ва хамираи дандоншӯйӣ тоза кунад.

Матро хонед, мазмунашро нақл кунед. Пас аз он саволҳои тартиб диҳед.

Ҷумлаҳои дар таркиб зарфдоштаро муайян намоед ва ба дафтар рӯбардор кунед. Ба зеро зарфҳо хат кашед.

Ҷумлаҳоро навишта, ба зеро зарфҳои тарзи амал хат кашед ва ба онҳо саволҳои мувофиқ гузоред.

1. Ё бо овози паст даҳанаки ҷавоб дод.
2. Раҷаб зуд-зуд қадам мемонд.
3. Кори душвор дастаҷамъона ҳалли худро меёбад.
4. Иброҳим аспакӣ мерафт.
5. Фирдавс бе тарсу ҳарос ба сафар баромад.
6. Бародарон Зариф ва Сайидали гарму ҷӯшон вохӯри карданд.

Ба саволҳои дохили қавс ҷавоби дуруст ёфта, ҷумлаҳоро нависед.

1. Кӯдак (чӣ тавр?) калон мешавад?
2. Неъмат дар бораи ҷашни Наврӯз (чӣ тарз?) нақл кард?
3. Оҳистамоҳ (чӣ тавр?) хандид?
4. Бибисоро (чӣ тавр?) гап мезанад?
6. Гулбӣбӣмеҳмононро (чӣ тавр?) пешвоз гирифт?

МАН МЕГҶАМ, ШУМО ГҶШ КУНЕД

ЗАРФҶОИ ТАРЗИ АМАЛ

Зарфи тарзи амал аломатҳои ниҳоят гуногуни амал – тарзу ҳолат ва вазъияти иҷрои амал (феъл)-ро мефаҳмонад ва ба саволҳои **чӣ тавр? чӣ тарз? дар кадом ҳолат?** ҷавоб мешавад: рӯ ба рӯ, мӯ ба мӯ, чолокона, якбора, пай дар пай.

Зарфҳои тарзи амал дар ҷумла ба вазифаи ҳоли тарзи амал меоянд: Қитъаи ӯ дар Бухоро даст ба даст ва даҳан ба даҳан мегузашт.

Зарфҳои тарзи амал чунин хусусиятҳо доранд:

а) ҳолати амалро: дӯстона, хушҳолона, ҳайрон-ҳайрон, лоқайдона нишастан;

б) аломати амалро: пиёда, аспакӣ, савора; оҳиста, дарҳол, дартоз, зуд омадан; нохост, ногаҳон, рӯ ба рӯ, баробар истодан; дулунча хӯрдан; тамоман комилан, бечуну чаро, бе каму кост иҷро кардан;

в) аломати ҳолатро: зоҳиран, ботинан, аслан, мутлақо оромона нишастан;

г) аломати сифат (ниҳоят, бағоят хуб) ва аломати аломати амал: бағоят, ниҳоят оҳиста омадан;

ғ) такрор ва давомнокии амалу ҳолат: дубора, себора, беист, дам ба дам, пай дар пай, зуд-зуд давидан;

д) самт ва сӯйи ҳаракат: пешопеш, ақибнокӣ, пастнокӣ, пуштнокӣ рафтан;

е) хусусияти амалу ҳолат: рӯякӣ, пинҳонӣ, ўҳдабароёна, зӯран қатъиян;

ё) ифодаи муқоиса (каждумвор газидан, гурбаосо харошидан)-ро мефаҳмонанд.

Бо корбасти зарфҳои тарзи амали зерин ҷумлаҳо тартиб диҳед.

Дӯстона, хушҳолона, оҳиста, дарҳол, дартоз, зуд омадан, нохост, ногаҳон, рӯ ба рӯ, баробар истодан.

КОРИ ЛОИҲАВӢ. Бо истифода аз фарҳанги иқтисодӣ калимаҳои зеринро шарҳ диҳед.

ФОИДА

ЗИЁН

Намуна: Дилер, шахс ва фирма, ки бо хариду фӯрухтани молҳо машғуланд.

МАВЗӢИ 32. ФАЪОЛИЯТИ БОЗАРГОНӢ ВА ДАРОМАДИ ИҚТИСОДӢ

Бозор – маҷмӯи муносибатҳои иқтисодӣ, чараёни хариду фурӯши мол ва иҷрои ҳадамотро ба тавассути пул дар бар мегирад. Аз ин нигоҳ, бозор чун фаъолияти иқтисодӣ ва ҳамчун як

механизми пурқувват аз вазъи тавлиди маҳсулот ё иҷрои кору хадамот, алалхусус ба ҷараёни муносибатҳои озоди молию пулӣ вобаста аст. Бозор инчунин категорияи мураккаби иқтисодию иҷтимоӣ буда, моҳияти он дар нишонаҳои гуногун зоҳир мегардад. Аз назари муносибатҳои истеҳсоли бошад, бозор зинаест, ки дар он ҷо савдо ё хариду фурӯши мол, иҷрои кору хадамот бо мақсади қонеъ гардонданн эҳтиёҷи инсонҳо дар асоси дархости онҳо сурат мегирад.

Бозор фаъолияти мақсаднокест, ки ба тавассути он як низоми чораҳои мушаххаси комилан судманд таҳия шудааст, ки роҳи ҳалли вазифаҳои гуногунро, аз шурӯи истеҳсолот то ба истеъмолгарон расонидани маҳсулот ё хадамотро дарбар мегирад. Аз ин ҷо, мо имрӯз бо истилоҳҳои «иқтисоди бозорӣ», «иқтисоди бозаргонӣ», «иқтисоди танзимшавандаи бозорӣ», «иқтисоди бозори рӯ ба иҷтимоӣ нигаронидашуда», «бозори озод» ва ғайра дар саҳифаҳои адабиёти иқтисодӣ дучор мешавем.

Бозорӣ озод бозорест, ки аз таъсири усулҳои бештар амрдиҳӣ-бюрократии идораҳои давлатӣ то андозаи муайяне озод мебошад. Дар ин ҳолат қонунҳои иқтисоди бозорӣ пурра татбиқи амалии худро меёбанд, нархи молу хадамот бошад дар натиҷаи таъсири воқеии арза ва тақозо муайян мегардад. Фаъолияти истеҳсолгарони мол чун фурӯшанда ва истеъмолгарон дар шахси корхонаю ташкилоти тиҷоратҳо савдо бидуни таъсири идораҳои болоии давлатӣ, яъне озодона ва мустақилона мувофиқи талаботи мардум дар бозор сурат мегирад.

Як шакли бисёр муассири фаъолият дар шароити бозор фаъолияти бозаргонӣ аст. Бо ин нигоҳ, дар мафҳумҳои «иқтисоди бозорӣ» ва «иқтисоди бозаргонӣ» бо ҳам омехта шудаанд. Агар аз назари низоми муносибатҳои иқтисодӣ ба ин масъала дида дӯзем, аслан онҳо ду истилоҳи иқтисодианд, ки ба ҳам хеле наздик ва идомаи якдигаранд. Бо забони англисӣ «иқтисоди бозор»-ро «маркет-экономн» ва «иқтисоди бозаргонӣ»-ро «бизнес-экономи», инчунин ҳоло онро «экономике» ҳам гӯянд.

Моҳияти иқтисоди бозорӣ мақсаднок идора намудаии тақозои аҳоли ва моҳияти иқтисоди бозаргонӣ таъмини ҳамин тақозо бо роҳи усулҳои бозаргонӣ ва тавсияи бозаргонист. Иқтисодиёт ва бахусус иқтисоди бозаргонӣ ба тавассути меҳнати пурсамари инсонҳо густариш меёбад ва дар ниҳояти кор баланд шудани сатҳи самаранокии ин иқтисодиёт бояд танҳо ба беҳбудии зиндагонии ҳамин инсонҳо ҳамчун ҳадафи асосӣ мусоидат кунад. Аз ин рӯ, гузаштан ба бозор ҳадафи асосӣ набуда, балки воситаест, ки ба тавассути ин шакли хоҷагидорӣ дараҷаи баландтари зиндагонии аҳоли бояд таъмин гардад.

Дар ҳаёти имрӯза ҳам мо зуд-зуд пасту баландшавин нархҳоро дида меистем. Он ҳолат аксаран зери таъсири талабу таклифи мол ба амал меояд. Агар талабот ба мол зиёду таклифоти (пешниҳоди) вай камтар бошад, нархҳо баланд мешаванд ва баръакс, мавриди назар ба пешниҳод камтар шудани талабот нархҳо паст мефуроянд. Вале агар фурӯшандагон таносуби талабу таклифҳоро аз назар соқит намоянд, он гоҳ, нархи онҳо ноустувор мегардад ва бо нархҳои баландтари пешина онҳо молашонро фурӯхта натавониста, оқибат муфлис мешаванд. Дар назари мо нарх чунин як ҳодисоте мебошад, ки бояд доимо пасту баланд шуда истад.

Матро хонед, мазмунашро нақл кунед. Ҷумлаҳои дар таркиб зарф доштаро муайян намоед. Кадом аз он калимаҳо зарф буданашонро гӯед.

Ба саволҳо ҷавоб диҳед.

1. Бозор чист ва иқтисоди бозорӣ ё бозаргонӣ чӣ маънӣ дорад?
2. Гузаштан ба бозор – ҳадафи асосӣ ё восита?

Бо сохту таркиб, имло ва шарҳи ибораҳои зерин шинос шавед ва ба хотир нигоҳ доред.

ИҚТИСОДИ БОЗОРГОНӢ

Системаи ташкили фаъолияти хоҷагӣ, ки дар он на аз ҷониби давлат тавассути нақшаи истеҳсоли ва тақсимои натиҷаҳои истеҳсоли, балки аз ҷониби ҳар кадом агентҳои иқтисодӣ мустақилона қарорҳои хоҷагӣ қабул карда мешаванд. Он ба соҳибкорию озод, рақобатнокӣ ва моликияти хусусӣ асос карда шудааст. Талаботи ҳар кадом аъзои ҷамъият ва умуман ҷамъиятро дар натиҷаи ҳар кадом агенти иқтисодӣ гарифтани фоида қонеъ мегардонад.

МАН МЕГӢЯМ, ШУМО ГӢШ КУНЕД

ЗАРФҲОИ МИҚДОРУ АНДОЗА (ДАРАҶА)

Зарфи миқдору дараҷа андозаи иҷрои аломат ва амалро ифода карда, ба саволҳои **чӣ қадар?**, **чӣ андоза?**, **чӣ қадарӣ?** ҷавоб мешавад: бисёр, хеле, андак, кам, зиёд, як миқдор, бағоят, ҷудо бисёр, камакак, як дараҷа.

Зарфҳои миқдору дараҷа дар ҷумла ба вазифаи ҳоли миқдору дараҷа меоянд: 1. Дар баҳор тоқзори дарахтзор бағоят хурраму дилкушо гардида буд. 2. Бо нияти шаҳр рафтан кӯшиш мекардем, ки камтар хӯрем ва зиёдтар захира кунем.

Ҷумлаҳоро нависед ва зарфҳои миқдору дараҷаро аниқ созед. Ба зерашон хат кашида, ба кадом калима вобаста шуданашонро шарҳ диҳед.

1. Шағол ва Самак аз овардани дояи ҷоду бағоят хурраму шодмон шуданд. 2. Ман кам-кам аз шарҳи ҳоли Қори ишкамба хабардор шудам. 3. Дар аввали сӯҳбат пирамард як қадар амри маъруф кард.

Бо корбасти зарфҳои миқдору андоза (дараҷа)-и зерин ҷумлаҳо тартиб диҳед.

Бисёр, бисёртар, кам, кам-кам, камтар, хеле андак, чандин, якчанд, қадре, аввалан, сониян.

Ҷумлаҳоро хонед ва ба кадом ҳиссаи нутқ тааллуқ доштани калимаҳои бо ранги баланд чопшударо шарҳ диҳед.

1. Баъди **андак** фурсат дар осмон як парандаи хеле калон пайдо шуд. 2. **ӯ** дар майдон **бағоят** шармгинона меистод. 3. Подшоҳ ба вай **қадре** мис ва биринҷӣ дод. 4. Одамон **тӯда-тӯда** ва **танҳотанҳо** ба ҳар тараф **тез-тез** мерафтанд. 5. **Бисёр** шинам, **бисёр** дилкаш ва **бисёр** хушнамо афтода буд, ки одам аз диданаш сернамешуд.

Оини дахлу харҷ, захира ва ниғаждории пулу мол

Одамони хирадманду ботаҷриба пулу маошро бо ҳисобу китоб, тибқи меъёр, бо назардошти имконияту иқтидор сарф мекунанд. Мекӯшанд, ки дахл ҳамеша аз харҷ андаке бошад ҳам, афзун гардад, буҷети оила батадриҷ зиёд шавад. Ҳаётозмудагон аз ҳисоби маош як миқдор пулро, кам бошад ҳам, барои пасандоз ҷудо мекунанд. Дар оила ба ғайр аз пасандози пул як миқдор маводи ғизо, молу чиз ва амсоли инҳо ба сифати захира бояд ҳатман вуҷуд дошта бошад. Харидани анҷоми рӯзгор низ аз ҳисоби маош сурат мегирад. Асбобу ашёи рӯзгорро кам-кам, зинабазина ба қадри имкон харида, бисоти хонаро мукамал мекунанд. Дар аввал чизҳои барои рӯзгор аз ҳама зарур, ба монанди яхдон, деғу табақ, косаву пиёла, бистару кӯрпа, кӯрпача ва ғайраро мехаранд.

Аз каму кости рӯзгор, чизу чора, ё барои тангии манзил, бо аҳли оила моҷаро набояд кард, зеро ободиву беҳбудии манзили хонадон дар муддати кӯтоҳ не, балки тадриҷан бо гузашти солҳо ва боло рафтани маошу зиёд шудани бучети оила ба даст меояд. Дар ин бора Одамушшуаро Абӯабдуллоҳи Рӯдакӣ фармуда:

Бо дода қаноат куну бо дод бизӣ,
Дар банди такаллуф машав, озод бизӣ.
Дар беҳ зи худӣ назар макун, ғусса махӯр,
Дар кам зи худӣ назар куну шод бизӣ.

Матнро хонед ва дар бораи оини дахлу харҷ, захира ва ниғаҳдории пулу мол ҳарф занед.

Бо сохту таркиб, имло ва шарҳи калимаҳо шинос шавед ва ба хотир нигоҳ доред.

ПУЛ

Моли махсус буда, барои ҳамаи молҳо эквиваленти (ченаки) умумӣ мебошад. Моҳияти он дар ҳолатҳои муайян мегардад, ки он панҷ вазифаро иҷро намояд: 1) пул ҳамчун андоза (ченаки)-и бозоргонӣ арзиш; 2) пул ҳамчун вазифаи муомилот; 3) пул ҳамчун воситаи андӯхт (ғункунӣ, қамъкунӣ)-и ганҷ, сарват; 4) пул-ҳамчун воситаи пардохт (қарзадокунӣ); 5) пулҳои ҷаҳонӣ.

ПУЛ

Давраҳои бешумор ва беинтиҳои таърих ва зинаҳои гуногуни муомилотро паси сар карда, ҳамчун моли махсус барои ҳамаи молҳо нақши эквиваленти умумиро иҷро мекунад.

ПУЛ

Баробари муносибатҳои бозорӣ эҳё ва инкишоф ёфта, он неъмат ё худ мӯъҷазаест, ки инсон барои худ ихтироъ кардааст, ўро ба худ ҷалбу мафтун намуда, барои дастрас ва дарёб намудани он саргардон ва ба азобу шиканҷа гирифта шуда, маҷбур аст, ки тарзу услуб ва санъатҳои нав ба нави ба даст оварда, истифода ва масраф намуданашро ёд гирад.

КОРИ ЛОИҲАВӢ. Аз асарҳои хондаатон панҷто ҷумлаҳои дар таркиб зарфдошта интихоб намуда, ба дафтар рӯбардор кунед. Навъи зарфҳоро ёдрас намоед.

МАВЗЎИ 33. БОЗОРИ КОҒАЗҲОИ ҚИММАТНОК

Бозори коғазҳои қимматнок яке аз шаклҳо ва қисматҳои маъмули бозори сармоя буда, барои ҳамаи субъектҳои иқтисодӣ сарчашмаи асосии захираҳои инвестиционӣ ба ҳисоб меравад. Пайдоши бозори коғазҳои қимматнок ба мавҷудият ва инкишофи талабот ба захираҳои қарзӣ мебошад. Бозори коғазҳои қимматнок бошад бар истифодаи сармояи судхӯрӣ (қарзӣ) асос меёбад ва ҳаракати (хариду фурӯши) коғазҳои қимматнок ин истифодаи сармояи пулиро ба мақсади судхӯрӣ (даромади муфт гирифтани) ифода менамояд. Дар чунин сурат коғазҳои қимматнок шакли ҳуҷҷати қарзиро мегирад.

Вазифаи асосии бозори коғазҳои қимматнок ин зудҳаракатии (мобилизатсия) маблағҳои пулии субъектҳои иқтисодӣ барои ташкил ва раванқи истеҳсолот мебошад. Бозори коғазҳои қимматнокро метавон ба бозори аввалиндараҷа ва дуюмдараҷа ҷудо намуд.

Дар бозори аввалиндараҷа коғазҳои қимматноки навинтишоршуда хариду фурӯш карда мешаванд, ки дар натиҷа интишоркунандаи он соҳиби сармояи пулӣ ва харидорон соҳиби коғазҳои қимматнок мегарданд. Нархи коғазҳои қимматноки дар бозори аввалиндараҷа харидуфурӯшшаванда ба арзиши номиналии онҳо, яъне маблағе, ки дар онҳо нишон дода шудааст, баробар аст. Соҳибони коғазҳои қимматнок метавонанд онҳоро ба дигар субъектҳои иқтисодӣ фурӯшанд ва ин боиси пайдоиши бозори дуюмдараҷаи коғазҳои қимматнок мегардад. Дар ин шакли бозор нархи (қурби) коғазҳои қимматнок ба омилҳои гуногун аз қабилӣ даромади ширкатҳои саҳомӣ, вазъи сиёсӣ, ҳаҷми пасандозҳои аҳоли ва фоизи қарзи бонкӣ вобаста мебошад. Масалан, агар даромади ширкатҳои саҳомӣ афзояд, пас қурби саҳмияҳои ширкат низ меафзояд ва баръакс. Бо дарназардошти таъсири омилҳои номбурда қурби коғазҳои қимматнок дар бозор чунин ҳисоб карда мешавад:

Дар бозори дуюмдараҷаи коғазҳои қимматнок гардиши биржавӣ ва гардиши ғайрибиржавиро аз ҳамдигар фарқ мекунад.

Гардиши биржавии коғазҳои қимматнок ин хариду фурӯши онҳо дар биржаи фондӣ мебошад.

Гардиши ғайрибиржавии коғазҳои қимматнок ин хариду фурӯши онҳоро берун аз биржаҳо ифода мекунад. Сабаби асосии ҷой доштани гардиши ғайрибиржавӣ дар он аст, ки ҳар як биржаи фондӣ талаботҳои худро дорад ва на ҳама

ширкатҳо ба ин талаботҳо розӣ мешаванд. Гузашта аз ин хариду фурӯши қоғазҳои қимматнок берун аз биржа хароҷоти ширкатҳоро кам мекунад. Дар бештар мавридҳо ба ин кор фирмаҳои махсуси брокерӣ сару кор доранд. Воситаҳои асосии гардиши ғайрибиржавӣ ин алоқаи телефонӣ, интернет, факс ва ғайраҳо ба ҳисоб мераванд.

Биржаи фондӣ гуфта бозори муташаккили қоғазҳои қимматнокро меноманд, ки дар он хариду фурӯши онҳо сурат мегирад. Биржаи фондӣ вазифаҳои зеринро иҷро мекунад:

- алоқамандии харидорон ва фурӯшандагони қоғазҳои қимматнокро таъмин менамояд;
- қурби қоғазҳои қимматнокро таҳлил намуда муносибати сармоядоронро нисбати ҳар яки онҳо муайян менамояд;
- ба сифати механизми ҳаракати сармоя аз як соҳа ба соҳаи дигар баромад менамояд.

Биржаҳои фондӣ метавонанд ба сифати ширкатҳои саҳомӣ дар асоси моликияти коллективӣ ва ба сифати муассисаи давлатӣ дар асоси моликияти давлатӣ ташкил карда шаванд.

Қоғазҳои қимматнок дар маънои ҳуқуқиаш ҳуҷҷатест, ки ҳуқуқҳои соҳиби онро барои гирифтани фоидаю сармояи ба гаравмондашуда кафолат медиҳад.

Ҳамчун мафҳуми иқтисодӣ қоғазҳои қимматнок ин воситаи молиявӣ аст, ки фирма(ширкат)ҳо ва муассисаҳои давлатии молиявӣ барои гирифтани қарз ва барои ба вучуд овардани сармояи нав интишор намудаанд. Ҳамчун мафҳуми иқтисодӣ қоғазҳои қимматнок воситаи муносибатҳои молиявии байни субъектҳои иқтисодиро ифода менамоянд. Дар назарияи иқтисодӣ қоғазҳои қимматноки хусусияти ҳиссагидошта ва қоғазҳои қимматноки хусусияти қарзидоштаро аз ҳамдигар фарқ мекунад.

Матнро хонед ва бо назардошти мазмун байни гурӯҳҳо саволу ҷавоб ташкил кунед.

Бо сохту таркиб, имло ва шарҳи калимаҳо шинос шавед ва ба хотир нигоҳ доред.

БИРЖА муассисаест барои бастанӣ шартномаҳои молиявӣ ва тиҷоратӣ.

БИРЖАИ МЕҲНАТ муассисаест, ки байни коргарон ва соҳибони корхонаҳо дар киро кардани қувваи корӣ миёнаравӣ мекунад.

ШИРКАТ муассисаи тиҷоратӣ, саноатӣ ва ғайра, ки аз иштироки чанд сармоядор ба вучуд меояд.

МАН МЕГҶЯМ, ШУМО ГҶШ КУНЕД

ЗАРФҶОИ ЗАМОН

Зарфи замон вақту замони воқеъ шудани амалро фаҳмонда, ба саволи **кай? кай боз?** ҷавоб мешавад: дина, имрӯз, парер, порсол, ҳанӯз, ҳоло, фардо, шабошаб, алҳол, баъд, пагоҳ-беғоҳ.

Зарфи замон дар ҷумла ба вазифаи ҳоли замон меояд: Парерсол ҳамин гуна ҳодиса рӯй дода будааст.

Зарфҳои замон вобаста ба замони ҳозира (ҳоло, ҳозир, имрӯз, имшаб, имсол), замони оянда (акнун, фардо, пагоҳ, аз сари нав), замони гузашта (дина, дирӯз, порина, порсол; дӣ, душ), замони умумӣ (абадан, доимо, мудом, ҳамеша, умрбод, барвақт, бевақт, дарҳол, зуд, ҳаргиз) кор фармуда мешаванд.

Зарфҳои замони муайян надоста (умумӣ) вобаста ба мазмуни матн ва замони феълӣ – хабарӣ ҷумла ифодаи замони пайдо мекунад.

Зарфҳо, ки замони ба вуҷуд омадани амалро мефаҳмонад, муайян кунед ва шарҳ диҳед.

1. Гирифтам дина мактуби аҷиб аз як қишлоқи дури кӯҳии мо.
2. Орзу бисёр дорад дил ҳанӯз.
3. Сулҳия ҳозир имтиҳон супорида истодааст.
4. Шабонгоҳ кӯчаҳои шаҳрамон ҷароғон, зебо ва пуродам мешаванд.
5. Чунон писар бош, ки Ватан ҳам туро доимо ёд кунаду дӯст дорад.
6. Зебӣ фардо-пасфардо ба кор мебарояд.

Бо корбасти зарфҳои замони зерин ҷумлаҳо тартиб диҳед.

Дина, имрӯз, парер, порсол, ҳанӯз, ҳоло, фардо, шабошаб, алҳол, баъд, пагоҳ-беғоҳ.

КОРИ ЛОИҶАВӢ. Чун забоншиноси ҷавон калимаҳои душворфаҳми таркиби матнро шарҳ диҳед.

МАВЗӢИ 34. КИРМАКПАРВАРӢ

Кирмакпарварӣ ва коркарди пилла яке аз шуғлҳои қадимтарини мардуми тоҷик ва соҳаи сердаромаду афзалиятнок ба ҳисоб рафта, истеҳсоли пилла барои бо ашёи хом таъмин намудани корхонаҳои саноатии мамлакат, бо шуғл фаро гирифтани аҳоли

ва баланд бардоштани иқтидори истеҳсолии корхонаҳои ватанӣ аҳамияти калон дорад.

Кирмакпарварӣ хусусияти мавсимӣ дошта, тибқи анъанаи мардуми тоҷик қариб тамоми аъзои оила ба он машғул мешаванд.

Асоси пилларо нахи он ташкил медиҳад. Нахи абрешим, ки аз пилла гирифта мешавад, аз дигар нахҳои табиӣ фарқияти калон дорад. Фарқияти он дар мустаҳкам будани нах, намнокиро ба худ нагирифтани, қувваи барқро нагузаронидани он зоҳир мегардад. Аз нахи абрешим зиёда аз 330 номгӯи маҳсулот истеҳсол мешавад.

Истеҳсоли пилла заҳмати гарон, таваҷҷӯҳи доимӣ, хароҷот ва қувваи кори зиёд тақозо менамояд. Кирмакро, ки дарозияш аз 3 мм зиёд нест, дар хоҷагиҳои пиллакор дар инкубаторҳо – дар ҳарорат ва намнокии махсус давоми 8 – 10 рӯз аз тухм мебароранд. Кирмак басо нозук буда, аз рӯзи нахустин парвариширо талаб менамояд.

Кирмарпарварӣ яке аз соҳаҳои бепартов доништа мешавад, зеро барги туге, ки ба кирмак медиҳем, шоҳаҳои он дар хонадон минбаъд чун сӯзишворӣ истифода мешаванд. Инчунин он чизе, ки кирмак истеъмол намудаву коркард карда, аз худ хориҷ мекунад, дар таркиби худ зиёда аз 9 фоиз нитроген до-

рад ва он дар соҳаи растанипарварӣ ҳамчун нурии минералӣ истифода мешавад. Вақте ки пилла коркард карда мешавад, баъди истифодаи пилла зочаи он боқӣ мемонад, ки он чун хӯроки серғизо дар соҳаи чӯчапарварӣ ва моҳипарварӣ истифода мешавад.

Либосҳои бофтаи абрешимӣ ва ҳарир дар мизоч, гарм ва латиф аст. Агар либоси шоҳиро бипӯшанд, баданро мулоим, нарм ва фарбеҳ мегардонад, ба пӯшандааш сурур мебахшад, вале пӯсти баданро нафис мекунад.

Ба се гурӯҳ тақсим шуда, матнҳоро байни гурӯҳҳо бо қисмҳо интихоб кунед. Хонед ва саволҳо тартиб диҳед. Мазмунашро баён намоед.

Бо сохту таркиб, имло ва шарҳи калимаҳо шинос шавед ва ба хотир нигоҳ доред.

Содирот

Молҳое, ки мувофиқи муқаррароти гумрук ба хориҷи мамлакат содир карда мешаванд.

Воридот

Молҳое, ки ба мамлакат аз хориҷа барои муомилоти озод молҳо, технологияҳо, сармоя ва хизмат бо мақсади ба фуруш баровардани онҳо дар бозори дохилӣ ворид карда мешаванд.

Воридотнамоянда

Шахс ё ташкилоти савдое, ки бо ворид намудани молҳо аз хориҷа (воридот) машғул мебошанд.

Чӣ гуна тут буданашонро номбар кунед.

МАН МЕГҶЯМ, ШУМО ГҶШ КУНЕД

ЗАРФҶОИ МАКОН

Зарфи макон Ҷой ва макони воқеъ шудани амалу ҳолатро мефаҳмонад.

Зарфҳои макон аз ҳисоби дигар ҳиссаҳои нутқ – исм (пеш, ақиб, қафо, дарун, берун, боло, поён), сифат (дуртар, наздиктар), таркибҳои ҷонишинӣ (ин ҷо, он ҷо, ин сӯ, он сӯ, он тараф), аз такрори исм (ҷо-ҷо, дарун-дарун) ва зарфҳо ташкил ёфтаанд.

Зарфҳои макон одатан дар паҳлӯи феъл омада, ба он тобеъ мешаванд:

1. Соҳиби хона Асоро болотар шинонд.
2. Дар роҳ аробаҳо ин сӯ-он сӯ мегаштанд.

Ҷумлаҳоро хонед, ба ифодаҳои бо ранги баланд чопшуда саволҳо гузored ва ҷӣ тобиши маъноӣ доштани онҳоро шарҳ диҳед.

1. Як-ду рӯз **дар ин ҷо** хоб карда сиҳат шуда рафт.
2. Дарахтони арча **ҳар ҷо-ҳар ҷо** соя афканда буданд.
3. Шодӣ **поёнтар** аз ҳама нишаста буд.
4. **Боло** рафтани **поён** хамиданҳо аз кӯталҳо дилгирашон мекард.

Бо корбасти зарфҳои макони зерин ҷумлаҳо тартиб диҳед.

Пеш, ақиб, қафо, дарун, берун, боло, поён, дуртар, наздиктар, ин ҷо, он ҷо, ин сӯ, он сӯ, он тараф, ҷо-ҷо, дарун-дарун.

КОРИ ЛОИҶАВӢ. Бо интиҳоб сарлавҳа ва корбасти зарфҳо матн тартиб диҳед.

МАВЗЎИ 35. ҚОИДАҲОИ АХЛОҚӢ ВА ОДОБИ МУОШИРАТ

Муошират бо телефон имрӯз яке аз шаклҳои хеле интишорёфтаи робитаи инсонҳост. Вале боодобона, пурсамар ва оқилона сӯҳбат карданро тавассути телефон на ҳама медонанд. Ба ҳамин сабаб бояд ҳангоми гуфтугӯ бо телефон қоидаҳои ахлоқӣ ва одоби муошират қатъиян риоя карда шаванд.

Қоидаҳои муошират бо телефон хеле зиёданд, вале танҳо донишмандони муҳимтарини онҳо низ метавонанд сатҳи маданият ва одоби ахлоқӣ ҳақиқатан ҳар як шахсро боз ҳам баландтар созад.

Дар поён чанд намунае аз одоби муошират, ки аз таҷрибаи истифодаи телефон дар байни табақаҳои мухталифи аҳолии гирифта шудааст, оварда мешавад:

Риоя кардани одоби сӯҳбати муқаррарӣ ҳангоми истифодаи телефон (риояи лаҳни эҳтиром, боодобӣ, бо оҳанги ором ва мувофиқ ва ғайра).

Худдорӣ аз истифодаи телефон дар ҷойҳои ҷамъиятӣ, бо овози баланд сӯҳбат кардан, гӯш кардани мусиқӣ ё садоҳои нофорам.

Роҳ надодан ба суҳандарозӣ ҳангоми муколама ва ҳатман ба назар гирифтани сарфаи вақти ҳамсӯҳбат.

Истифода накардан аз телефон дар ҳузури калонсолон ё дар зарурат иҷозат хоستان аз онҳо барои занг задан ва ё ҷавоб додан бо телефон.

Ҳар чӣ зудтар бардоштани гӯшаки баъди садо додани занги телефон.

Занг назадан ба дигарон рӯзона – то оғози рӯзи корӣ ва шабона – баъди соати 21.00.

Дағалона ҷавоб надодан ба шахсе, ки иштибоҳан занг зада аст ё узр хоستان ҳангоми иштибоҳан занг задани худ.

Салом додан ва мухтасаран муаррифӣ кардани худ пеш аз оғози муколамаи телефонӣ.

Сухан нагуфтан бо даҳони пур, бо даст пӯшидани гӯшаки телефон ҳангоми сӯҳбат бо дигарон, сулфа ё атсаи ногаҳонӣ ва узр хоستان дар ин ҳолатҳо.

Истифодаи телефони дигарон танҳо баъд аз иҷозат хоستان, ба дигарон беиҷозат надодани рақами телефони ҳамсоя ё ошноҳо.

Ҳатман хайрбодӣ кардан дар анҷоми сӯҳбати телефонӣ ва ғайра. Ба ҳамин тариқ, метавон қайд кард, ки истифодаи таҷҳизоти техникаи муосир ба инсон сабукиҳои зиёде меорад. Аммо дар баробари ин техника ва технология аз чиҳатҳои манфӣ ҳам ҳолӣ набуда, донишмандони онҳо ба шахс имконият медиҳад, ки зарарҳои онро ба саломатии худ пешгирӣ намояд. Истифодаи босамар ва

оқилонаи таҷҳизоти техникӣ, риояи одоби муошират тавассути он бошад, боиси рушди беҳтарин хислатҳои ахлоқии инсонии муосир гашта, бо чунин ахлоқи ҳамида дар назди мардум соҳиббэхтиром гаштани ҳар як шахсро таъмин месозад.

Матнро хонед ва дар бораи одоби муошират бо телефон мулоҳизаҳои хешро баён намоед.

Ҷумлаҳои дар таркиб зарфдоштаро ба дафтар рӯбардор кунед. Зарфҳояшро муайян намуда, ба зераш хат кашед.

Таъбирҳои зеринро хонед ва шарҳ диҳед. Зарфро муайян намоед.

1. Қаҷ нишину рост гап зан.
2. Кам-кам хӯру ҳамеша хӯр.

Бо сохту таркиб, имло ва шарҳи калимаҳо шинос шавед ва ба хотир нигоҳ доред.

ЛИЗИНГ

Иҷораи мӯҳлаташ миёна ва дарозмуддат (аксар вақт мошинҳо, таҷҳизот, воситаҳои нақлиёт), ки дар ин маврид қисм-қисм маблағашро рӯйпӯш менамояд ва баъди анҷоми мӯҳлат иҷорагир метавонад қисми боқимондаи онро супорида, онро ҳамчун моликияти худ соҳибӣ намояд. Дар ҳолати дигар берӯйпӯш намудан маблағҳо баргардонад, ё ин ки бимонад. Дар ҳар се маврид ҳам бо назардошти шартҳои пешакии қайд кардашуда амал намояд.

МАРКЕТИНГ

Калимаи вомии англисӣ. Дар забони тоҷикӣ чунин маъноҳоро ифода мекунад:

1. Тарзи идора ва ташкили истеҳсолот аст, ки ба вуҷуд овардани навҳои нави маҳсулот ва фурӯши онҳо, омӯхтани талабот ба молҳо ва хизматрасониҳои ба ин вобаста мақсади асосии он мебошад.

2. Фанни иқтисодиёт, ки масъалаҳои марбут ба истеҳсол ва фурӯши маҳсулотро меомӯзад, бозорёбӣ.

МАН МЕГҶАМ, ШУМО ГҶШ КУНЕД

ЗАРФҶОИ САБАБ

Зарфи сабаб сабаби ба амал омадан ё наомадани амалро ифода мекунад ва ба саволҳои **чаро?** **барои чӣ?** **аз чӣ сабаб?** ҷавоб мешавад: ночор, ноилоҷ, саҳван, маҷбуран, беихтиёр, тасодуфан, хоҳ-нохоҳ, хоҳу нохоҳ, хоҳам-нохоҳам, беҳуда.

Мисол: 1. Нависанда Меҳрдод туфайли рӯзномае, ки кадоме тасодуфан афтонда буд, аз ҳамаи ин огоҳ гашт. 2. Оҳуи захмие аз дунболагии сайёди ҷавон ноилоҷ монда, худро ба вартае афканд.

Бо корбасти зарфҳои сабаби зерин ҷумлаҳо тартиб диҳед.

Ночор, ноилоҷ, саҳван, маҷбуран, беихтиёр, тасодуфан, хоҳ-нохоҳ, хоҳу нохоҳ, хоҳам-нохоҳам, беҳуда.

КОРИ ЛОИҲАВӢ. Бо интихоби сарлавҳа ва корбасти зарфҳои замон матн тартиб диҳед.

МАВЗӢИ 36. ДАВОМИ МАВЗӢЪ

Одоби муошират – ин санъати баланди рафтор ва суханравонӣ мебошад, ки ҳангоми риоя кардани он кас ба муваффақиятҳои дилхоҳ метавонад қомеъ гардад. Муомила ин ҳаммаъноии калимаи «муошират» мебошад ва риояи он на танҳо сухан гуфтан ва шунидани дигарон мебошад, ин ҳамчунин маҷмӯи рафтор ва ҳаракатҳоро дар худ таҷассум мегардонад.

Одоби муошират ин риштаест, ки барои алоқаи хуб ва зич байни мардум. Чӣ қадаре ки одоби муошират баланд бошад ҳамон қадар хуб аст ва шахсони муомилаи бади муоширатдоштаро «беадаб» меноманд ва баракси онҳоро «боадаб» мегӯянд.

Масалан, табассум намудан, гуфтори дилписанд, ҷавоби фаврӣ додан, сухани кофӣ гуфтан, дастгирии ҷисмонӣ, тӯҳфа кардан ва ғайраҳо ин амалҳои муошира кардан мебошад, ки ҳангоми бо

сифати баланд ичро кардани он кас ба вазифаву мартабаҳои баланд ва ҳамчунин муҳаббату эҳтиром (обрӯӣ) зиёд соҳиб мешавад.

Одамон ҳар гуна хоҳиш, ақл, боигарӣ, тасаввурот, забон, чинс, миллат, нажот, афт ва ғайраро соҳибанд, ки вобаста ба ин омилҳо бо ҳар яки онҳо муомилаву муошираи хоса кардан нисбатан дурустар аст.

Матро хонед ва дар бораи қоидаҳои ахлоқӣ ва одоби муошират мулоҳизаҳои хешро баён намоед.

Қоидаҳои муоширати беҳтарин

Саломи самимӣ
 Аҳволпурсии самимӣ
 Хоксорона рафтор намудан
 Бо табассум сухан гуфтан
 Афт турш накардан
 Суханро шаффофу пурра гуфтан
 Дуруғ нагуфтан
 Такаббурӣ накардан
 Суханони дигаронро гӯш карда тавонистан
 Таҳқир накардан
 Меҳрубонана амал кардан
 Эҳтиром кардан

Бо корбасти ибораҳо ва интиҳоби зарфҳо ҷумлаҳо тартиб диҳед.

МАН МЕГҶЯМ, ШУМО ГҶШ КУНЕД

ЗАРФҶОИ МАҚСАД

Зарфи мақсад мақсади воқеъ шудан ва ё нашудани амалро фаҳмонида, ба саволҳои барои **чӣ? ба чӣ мақсад?** ҷавоб мешавад: қасдан, барқасд, таъкидан, лутфан, ифтихоран.

Дар забони тоҷикӣ зарфҳои мақсад бештар ба воситаи таркибҳои ифода меёбанд: дидаю дониста, донистаю надониста, бемавриду бамаврид, барои хондан.

Мисол: 1. Дидаю дониста хотираҳои ҳаяҷоноварро нақл мекунам. 2. Шариф бамавриду бемаврид як гапро мегуфт.

Ҷумлаҳоро хонда, ба калимаҳои бо ранги баланд чопшуда саволҳои мувофиқ гузored ва ба кадом навъи зарф мансуб буданашонро гӯед.

1. **Ночор** сари аспро аз он тараф гардонда, ба сари дигар кӯча нигоҳ карда давондам. 2. Деҳқонон ҳам **хоҳ-нохоҳ** қабул карданд. 3. Ин корро Асо **қасдан** кард. 4. Чашмони Шарифзода ба рӯи Толиб **кунҷковона** дӯхта шуданд. 5. Салима **бедарак** ба ҳавлии онҳо наомадааст. 6. Ба вай **бесабаб** оташгул ном надода будаанд.

КОРИ ЛОИҲАВӢ. Бо корбасти зарфҳои мақсади зерин ҷумлаҳо тартиб диҳед.

Қасдан, барқасд, таъкидан, лутфан, ифтихоран.

МАВЗӢИ 37. ОБУҲАВОСАНҶӢ ВА АҲАМИЯТИ ОН

Шумо борҳо ба воситаи телевизион ва радио шунидаед, ки имрӯз ё пагоҳ ҳаво гарм ё хунук мешавад, барф ё борон меборад. Чигунагии обу ҳаворо обуҳавосанҷон муайян мекунад. Обуҳавосанҷӣ илмест, ки тағйирёбии обу ҳаворо муайян карда, дар бораи он маълумот медиҳад. Ҳолати обу ҳавои маҳалли муайянро, ки дар давоми якчанд сол такрор меёбад иқлими маҳал меноманд.

Одамон дар замони қадим аз рӯи мушоҳидаи баъзе ҳодисаҳои табиӣ ва рафтори ҳайвонҳо обу ҳаворо пешгӯӣ мекарданд. Албатта, бо ин тарз обу ҳаворо на ҳамеша аниқ муайян кардан мумкин аст. Аз ин рӯ киштиҳо фарқ мешуданд, одамон дар роҳи зерин барфу борон монда, ҳалок мешуданд. Барои пешгирии ин ҳодисаҳои табиат бо гузашти айём одамон асбобҳои махсус ихтироъ карданд, ки онҳо вазъи боду ҳаворо аниқ пешгӯӣ мекунад. Ҳамин тариқ, истгоҳҳои обуҳавосанҷӣ пайдо шуданд.

Ҳоло дар тамоми мамлакатҳои ҷаҳон истгоҳҳои обуҳавосанҷӣ сохта шудаанд. Кормандони он бо ёрии асбобҳои махсус ҳолати обу ҳаворо назорат мекунад. Ҳароратсанҷ, боднамо, боришотсанҷ, барометр ва дигар асбобҳои обуҳавосанҷӣ барои пешгӯии обу ҳаво ёрӣ мерасонанд.

Мутахассисони истгоҳҳои обуҳавосанҷӣ рӯзе якчанд маротиба нишондиҳандаҳои асбобҳоро менависанд. Маълумоти ҷамъовардари ба маркази обуҳавосанҷӣ мефиристанд. Дар марказ мувофиқи ин маълумот харитаи обу ҳаворо тартиб медиҳанд. Аз рӯи харита самти бод (шамол), ҳаракати ҳаво, миқдори боришот ва дигар ҳодисаҳоро муайян мекунад. Обуҳавосанҷон бо ҳамин роҳ ҳолати обу ҳаворо пешгӯӣ намуда, ба воситаи телевизиону радио ва рӯзномаҳо ба мардум хабар медиҳанд.

Асоситарин асбобҳои обуҳавосанҷӣ, ки одамон (мутахассисон) аз рӯйи онҳо маълумот ба даст меоранд, дар расмҳо оварда шудаанд.

Илми обуҳавосанҷӣ рӯз аз рӯз пеш рафта истодааст. Олимони дастгоҳҳои махсусе кашф кардаанд, ки бо ёрии онҳо аз баландӣ обу ҳавои кураи Заминро меомӯзанд. Ин дастгоҳҳо дар атрофи кураи Замин давр мезананд. Дар онҳо таҷҳизоти автоматӣ (худкор) насб шудаанд, ки ҳодисаҳои атмосфериро сабт карда, ба Замин мефиристанд.

Матнро хонед ва дар бораи таҷҳизотҳои обуҳавосанҷ маълумот диҳед.

Зарфҳои таркиби матнро муайян намоед.

Ба саволҳо ҷавоб диҳед ва супоришро иҷро кунед.

1. Обу ҳаворо дар куҷо санҷидан мумкин аст?
2. Дар бораи обу ҳаво маълумот доштан ба одамон чӣ аҳамият дорад?
3. Ба берун нигаред ва ҳолати обу ҳавои маҳалли зисти худро шарҳ диҳед.

МАН МЕГҶЯМ, ШУМО ГҶШ КУНЕД

СОХТИ ЗАРФҶО

ЗарфҶо аз Ҷихати сохт содда, сохта, мураккаб ва таркибӣ мешаванд:

1 ЗарфҶое, ки танҶо аз як реша иборатанд, содда мебошанд: дина, оҳиста, баъд, зуд, тез, саҳл, акнун, Ҷамеша, Ҷанӯз, бисёр, ниҳоят, андак, сахт...

2 ЗарфҶое, ки реша ва пасванду пешванд доранд, сохта мебошанд: базӯр, торафт, дарҳол, ноилоҷ, барвақт, зӯран, булбулвор, аспакӣ, нотарсона, базудӣ...

3 ЗарфҶоеро, ки аз ду реша ва пешванду пасванд сохта шудаанд, мураккаб меноманд: якзайл, чорзону, дучанд, рӯболо, мошинсабор, гармогарм, шабошаб, сарбаландона, дилпуруна, секаса, якбора, ду-ду, се-се, оҳиста-оҳиста...

4 ЗарфҶои таркибӣ аз калимаҳои гуногун бо ёрии **пешвандҳои ба-, то-, аз-, пайвандаки у** ва такрори калимаҳои якхела сохта мешаванд: ба осонӣ, то ҳол, каму беш, бе гапу кор, сол аз сол, сол то сол, як ба як...

РОҶҶОИ СОХТА ШУДАНИ ЗАРФҶО

Дар сохтани зарф пешванд ва пасвандҳои зерин иштирок мекунанд:

бе- (беибо, беамон, бемалол, беихтиёр, беҳад, беандоза, бениҳоят, беист...)

но- (нохост, ногуфт, ноҳақ, ноилоҷ, ночор...)

ба- (базӯр, баҳузур, бароҳат, батафсил, бағоят...)

бар- (барвақт, бармаҳал...)

бо- (босуръат, бошитоб, боизтироб, боэҳтиёт...)

дар- (даррав, дарҳол, дартоз...)

то- торафт...

она- (мардона, хашмгинона, рӯзона, бошарафона, шоирона, саъдиёна, калонворона...)

-ан (зӯран, маҷбуран, тамоман, қисман, саҳван, фавран, баъзан, бадоҳатан, қасдан...)

-нокӣ (рӯйнокӣ, пуштнокӣ...)

-акӣ (даҳанакӣ, аспакӣ...)

-о (ошкоро, иттифоқо, гоҳо, басо...)

-вор (бародарвор, Рӯдакивор...)

-ӣ (яктой, Ҷиддӣ...)

-е (хеле, андаке)

Бо роҳи мураккабшавии калима (ҳамроҳ гаштани ду реша) ва таркибҳо низ зарфҳо сохта мешаванд: саросар, лаболаб, якзайл, оҳишта-оҳишта, як-як, давон-давон, якпаҳлӯ, зӯр ба зӯракӣ, рӯз то рӯз, худ аз худ, рӯ ба рӯ.

Ба гурӯҳҳо тақсим шуда, бо зарфҳои сохташон гуногун ҷумлаҳо тартиб диҳед.

содда	кам, зиёд, бисёр, зуд, пеш, дер, боз, акнун, ҳозир, қафо, ақиб
сохта	шабона, ғунчасон, занбӯрваш, магасвор, қадре, бемалол, ногоҳ
мураккаб	мураккаби пайваст: тӯда-тӯда, сахт-сахт, қоҳ-қоҳ, ягон-ягон мураккаби тобеъ: якзайл, дучанд, яксар, дарёсифат, тӯфоннамо
таркибӣ	як андоза, бекаму кост, пасту боло, худ ба худ, як ба як, рӯз то рӯз

Аз рӯйи нақша роҳҳои сохта шудани зарфҳои сохтaro шарҳ диҳед.

қасдан фаври паснокӣ пешакӣ саъдиёна марворидсон яктой ҳозиракак	бешитоб бағоят бошаст ногоҳ барвақттар дартоз торафт бепарвоёна	баногоҳ банохост саросемаворона рӯдворона хомӯшона андаке
---	--	--

КОРИ ЛОИҲАВӢ. Зарфҳоро аз ҷиҳати сохт номбар кунед ва инчунин ҷумлаҳо тартиб диҳед.

Бошиддат, беихтиёр, дартоз, ногаҳон, нохост, саҳван, мардонавор, аспакӣ, шодона, андактар, зудтар, оҳистатар, барвақттар, дертар, болотар, поёнтар.

МАВЗЎИ 38. ТАҶҶИЗОТИ ТЕХНИКИИ МУОШИРАТ

Истифодаи таҷҷизоти гуногуни техникӣ дар қаҳони муосир яке аз воситаҳои асосӣ дар муоширати ҳаррӯзаи одамон гаштааст. Бешубҳа, техника ва технология имрӯз дар тамоми соҳаҳои зиндагӣ ёвари беназири инсонанд ва истифода аз онҳо омили асосии рушди ҷомеа ва тамаддуни башарӣ аст. Аммо таҷҷизоти техникӣ дар баробари манфиат баъзе ҷиҳатҳои манфӣ низ доранд, ки дар қараёни истифода ва муошират тавассути онҳо ҳатман бояд ба назар гирифта шаванд. Ба таҷҷизоти техникийи муошират, пеш аз ҳама телефон, оинаи нилгун (телевизор), таҷҷизоти гӯшкунӣ ё тамошои маводи аудио ва видео (радио, магнитофон, видеоманитофон, плеери аудио, видео, ДВД, айфон, айпод, айпед ва амсоли он), компьютер ва ғайра дохил мешаванд.

Инсонии муосир тавассути таҷҷизоти мазкур бо дигарон дар робитаю муошират мешавад ё бо худи ин таҷҷизот як навъе муошират менамояд. Бо ҳамин сабаб риояи одоб дар истифодаи техника ҳам имрӯз яке аз рукнҳои асосии ахлоқи ҳамидаи инсон ҳисоб мешавад. Телефони мобилӣ аз ҷумлаи таҷҷизоти техникийи муосир дар раванди муошират серистифодатарин мебошад. Ҳар як шахс бо истифода аз телефони ҳонагӣ (собит) ё ҳамроҳ (сайёр ё мобилӣ, ҳамчунин айфон – телефон бо плеер, камераи суратгирӣ, интернет, ки ба он барномаҳои мухталифро насб кардан имкон дорад) бо падару модар, хешу табор, дӯстону наздикон, одамони шиносу ношинос ва ғайра дар робита мешавад ва ё тавассути шабакаи интернетӣ ба манбаъҳои мухталифи иттилоот дастрасӣ пайдо мекунад. Ба ҳамин сабаб муҳим аст, ки дар қатори донишҷӯи қоидаҳои бехатарии истифодаи телефон, ҳар як шахс бо одоби муошират тавассути ин таҷҷизот низ шиносӣ дошта бошад.

Ҳамзамон донишҷӯ зарур аст, ки истифодаи телефони мобилӣ аз сабаби кор кардан бо мавҷҳои электромагнитӣ барои саломатии инсон хеле зараровар аст ва қоидаҳои санитарии истифодаи он бояд ҳатман риоя карда шаванд. Аз тарафи дигар, ҳам телефони ҳонагӣ ва ҳам мобилӣ хароҷоти пулии зиёде доранд, ки дар навбати худ зарурати сарфакорию дар истифодаи онҳо аз ҳар як шахс тақозо доранд.

Матнро хонед ва таҷҷизотҳои воситаи алоқа ва муоширатро номбар кунед.

Вобаста ба мазмуни матн саволҳо тартиб диҳед.

Зарфҳои таркиби ҷумлаҳо ро ёбед ва аз рӯйи сохт бо гурӯҳбандӣ нависед.

1. Нохост дар пеши назарам қомати баланду кокулҳои майдабофтаи ҳамсинфам Мукаррама намудор шуд. 2. Дина бегоҳ маро таъҷилӣ ба идораи нигаҳдории тартиботи ҷамъият бурданд. 3. Оҳиста-оҳиста овозаи Ҳайдаркули моҳипаз ба ҳама ҷо паҳн шуд. 4. Пирамард белро сарнагун ба рег хаста монду қафноки панҷ-шаш қадам рафт. 5. Кӣ буданатро дарҳол маълум кун. 6. Бегоҳонӣ ба ҳуҷраи Маҳмудараб рафтам. 6. Мирзо ҳар пагоҳонӣ ҳамроҳи бой ба тиҷоратхонаи ӯ мерафт.

КОРИ ЛОИҲАВӢ. Чун забоншиноси ҷавон калимаҳои душворфаҳми таркиби матнро шарҳ диҳед. Пас аз он бо корбасти зарфҳои зерин ҷумлаҳо тартиб диҳед.

Бародарвор, Рӯдакивор, бадоҳатан, фавран, батафсил, бағоят.

МАВЗӢИ 39. ИМЛОИ ЗАРФ

Якҷоя навишта мешаванд:

– зарфҳои ба-, бо-, бар-, бе-, дар-, но- ва то- сохта шудаанд: баногоҳ, бакуллӣ, бодикқат, бомуваффақият, ботафсил, барвақт, барқасд, бемаврид, дарҳол, ногоҳ, торафт ва ғайра;

– зарфҳои мураккаб: дузону, дучанд, якзайл, якпахлӯ, дирӯз, чорзону, кинояомез, пасфардо, порсол, парерӯз, умрбод ва ғайра;

– зарфҳои аз шумораву исм бо пасвандҳои -а, -ӣ (-гӣ) сохта шудаанд: дудафта, дутой, садметрӣ, седонагӣ, панҷдонагӣ, садграммӣ, чоркилой ва ғайра;

– зарфҳои мураккабе, ки ба воситаи миёнванди -о- сохта шудаанд: дуродур, сарозер, лаболаб, пасопеш, пешопеш ва ғайра.

Ҷудо навишта мешаванд:

– зарфҳои аз такрори калима ва пешоянд сохта шудаанд: дам ба дам, рӯз то рӯз, ваҷаб ба ваҷаб, сол ба сол, хона ба хона, рӯ ба рӯ, дар ба дар, пай дар пай ва ғайра;

– зарфҳои бо ибораи изофӣ ифода шудаанд: дасти холи (омадан), сари остин (салом кардан), сари по (нишастан), пойи луч (давидан) ва ғайра.

Бо нимтире навишта мешаванд:

– зарфҳое, ки аз такрори калима сохта шудаанд: аҳён-аҳён, доман-доман, даста-даста, зуд-зуд, оҳиста-оҳиста, сето-сето, чо-чо, халта-халта ва ғайра;

– зарфҳое, ки ҷузъи шуморавии онҳо бо рақам ифода ёфтааст: 450-килоӣ, 300-граммӣ, 10-тоннӣ// тоннагӣ, 90-сарӣ ва ғайра;

– дар байни зарфҳое, ки аз калимаҳои тақлиди овозӣ бо пасванди -он сохта мешаванд: қаҳ-қаҳзанон, пичир-пичиркунон, гумбур-гумбуркунон, чаҳ-чаҳзанон ва ғайра

Бо қоидаҳои имлоии зарф шинос шавед ва пас аз он оид ба ҳар як қоидаи имлоӣ маълумот диҳед.

ТАРЗИ ТАҲЛИЛИ САРФИИ ЗАРФ

Нақшаи таҳлил:

1. Кадом калима зарф аст ва он ба кадом савол ҷавоб мешавад.
2. Аломатҳои сарфӣ: миқдору андоза (дараҷа), тарзи амал, замон, макон, сабаб, мақсад.
3. Аз ҷиҳати сохт: содда, сохта, мураккаб, таркибӣ.
4. Вазифаи наҳвӣ: Ба вазифаи кадом аъзои ҷумла омадааст?

Мисол. Сухан меронад ва сарбаста ниҳон медошт маъниро.

Намунаи таҳлил:

Сарбаста – зарф буда, тарзи иҷрои амалро мефаҳмонад, дараҷа дорад (сарбастатар), он дар ҷумла вобаста ба феъл ба амал омадааст. Вазифааш дар ҷумла ҳоли тарзи амал (**сарбаста – чӣ тарз?**) мебошад.

КОРИ ЛОИҲАВӢ. Зарфҳои таркиби ҷумлаҳоро таҳлили сарфӣ кунед.

	Мисол:	Таҳлили шифоҳӣ	Таҳлили хаттӣ
1	Насим дӯсташро пешвоз мегирад, бародарвор ба оғӯш мекашад ва хандон-хандон ҳолпурсӣ мекунад.		
2	Ба назарам, ӯ рӯз то рӯз мӯхташамтар ва азимпайкар метобид.		

3	Шеър бояд монанди он майсаҳои навруста озодона иншо гардад.		
4	Фикрашро бошитоб ва саро-семавор баён намуд.		

МАВЗЎИ 40. ТАКРОРӢ

Ба саволҳо ҷавоб диҳед ва супоришро иҷро кунед

ГУРӮҲИ 1.

1. Зарф чист ва ба кадом саволҳо ҷавоб мешавад?
2. Хусусиятҳои асосии зарф кадомҳоянд?
3. Зарф дорои кадом хусусиятҳои наҳвист?
4. Зарф асосан ба чӣ вобаста шуда меояд?
5. Пешванд ва пасвандҳои зарфсозро номбар кунед?
6. Зарф аз кадом ҷиҳат ба сифат монанд аст?

ГУРӮҲИ 2.

1. Навъҳои зарфро номбар кунед.
2. Зарф ва хелҳои онро номбар кунед.
3. Зарфи тарзи амал чиро ифода мекунад ва ба кадом саволҳо ҷавоб мешавад?
4. Зарфи замон чист ва чиро ифода мекунад?
5. Зарфи сабаб чист?

ГУРӮҲИ 3.

1. Зарфи мақсад чист?
2. Фарқи зарфи сабаб ва мақсадро бо мисол фаҳмонед.
3. Зарфи миқдору дараҷа чиро ифода мекунад?
4. Зарфҳо аз ҷиҳати сохт чанд навъ мешаванд?
5. Тарзи сохтани зарфҳои сохтаро шарҳ диҳед.
6. Зарфҳои мураккаб бо кадом роҳҳо сохта мешаванд?
7. Зарф дар ҷумла ба вазифаи кадом аъзои ҷумла меояд?

ТЕСТ

ГУРҲИ 1.

1. Ҳиссаи мустақилмаънои нутқи ифодакунандаи тарзи иҷрои амал, аломати аломат, замон, макон, сабабу мақсад, миқдору андозаи амал, чӣ ном дорад?

- а) зарф
- б) шумора
- в) феъл
- г) сифат
- ғ) исм

2. Зарф дар ҷумла асосан ба вазифаи кадом аъзои ҷумла меояд?

- а) хабар
- б) ҳол
- в) муайянкунанда
- г) мубтадо
- ғ) пуркунанда

3. Кадом дараҷаи зарф, аломати амал ё худ аломати аломатро бе муқоиса ифода мекунад?

- а) дараҷаи оддӣ
- б) дараҷаи қиёсӣ
- в) дараҷаи олий
- г) дараҷаи ғайриоддӣ
- ғ) ин гуна хусусият надорад

4. Кадом дараҷаи сифат дар зарфҳои макон ва тарз мушоҳида карда намешавад?

- а) дараҷаи қиёсӣ
- б) дараҷаи олий
- в) дараҷаи оддӣ
- г) дараҷаи ғайриқиёсӣ
- ғ) ҳеч як дараҷаи зарф

5. Зарфҳо мувофиқи маъно ва вазифаи грамматикӣ ба чанд гурӯҳ тақсим мешаванд?

- а) ба як гурӯҳ
- б) ба ду гурӯҳ
- в) ба се гурӯҳ
- г) ба чор гурӯҳ
- ғ) ба даш гурӯҳ

6. Ҳиссаи мустақилмаънои нутқ, ки ҳолат, тарз, вақту ҳангом, маҳаллу макон, сабабу мақсади қору ҳаракатро шарҳу эзоҳ медиҳад.

- а) феъли ҳол
- б) феъл
- в) сифати феълӣ
- г) зарф
- ғ) масдар

ГУРҲИ 2.

1. Кадоме аз зарфҳо дараҷаи оддӣ ва қиёсӣ доранд?

- а) зарфҳои макон, тарз, дараҷа
- б) зарфҳои монандӣ, миқдор
- в) зарфҳои сабаб, мақсад
- г) зарф ва навъҳои он дараҷа надорад
- ғ) зарфи тарзи амал ва сабаб

2. Зарфи **оҳиста хонд** мавҷудияти чӣ гуна амалро ифода мекунад?

а) замони амалро	б) аломати аломатро
в) аломати амалро	г) сабаби амалро
ғ) аломати мақсадро	

3. Кадом навъи зарф тарзи иҷрои амалро ҳамеша бо роҳи муқоиса ба аломат ва хусусияти предмети мушаххас баён мекунад?

а) зарфи миқдор	б) зарфи тарз
в) зарфи дараҷа	г) зарфи монандӣ
ғ) зарфи сабаб	

4. Зарф аз чиҳати сохт чӣ гуна мешавад?

а) содда, сохта, мураккаб, таркибӣ	б) содда
в) мураккаб	г) таркибӣ
ғ) омехта	

5. Кадом аз онҳо зарфҳои сохта аст?

а) ҳозир	б) хушҳолона	
в) имрӯз	г) беш	ғ) пагоҳ

6. Зарфҳои мураккаб аз чиҳати муносибати баёни ҳамдигарии ҷузъҳо бо чӣ гуна гурӯҳҳо тақсим мешаванд?

а) пайваст ва тобеъ	б) содда ва мураккаб
в) сохта ва таркибӣ	г) пайваст
ғ) тобеъ	

ГУРҶҲИ 3.

1. Кадоме аз онҳо зарфҳои макон аст?

а) ногар, саҳван	б) чо-чо, қафо
в) дирез, порсол	г) кам-кам, якчанд

2. Чӣ гуна зарфҳоро зарфҳои сохта меноманд?

а) зарфҳое, ки реша ва пасванду пешванд доранд
б) зарфҳое, ки танҳо аз як реша иборатанд
в) зарфҳое, ки аз ду реша ва пасванд сохта шудаанд
г) зарфҳое, ки аз калимаҳои гуногун ташкил ёфтаанд
ғ) зарфҳое, ки аз ду ва зиёд таркибҳои бо ҳам алоқаманд

3. Сохти зарфҳои қасдан, пешакӣ, шервор, пуштнокӣ, хомӯшона, дарҳол, барвақт, ноилоҷ, торафт, бепарвоёна, банохост, баногоҳро муайян кунед.

а) содда	б) сохта	
в) мураккаб	г) таркибӣ	ғ) омехта

4. Кадом навъи зарф сабаби ба амал омадан ё наомадани амалро ифода мекунад ва ба саволҳои **чаро? барои чӣ? аз чӣ сабаб?** ҷавоб мешавад?

а) зарфи сабаб	б) зарфи замон
в) зарфи макон	г) зарфи тарзи амал
ғ) зарфи дараҷа	

5. Сохти зарфҳои қасдан, пешакӣ, шервор, пуштнокӣ, хомешона, дарҳол, барвақт, ноилоҷ, торафт, бепарвоёна, банохост, баногоҳро муайян кунед.

а) таркибӣ	б) содда	
в) мураккаб	г) сохта	ғ) омехта

НАТИҶАГИРӢ АЗ МАВЗӢИ ЗАРФ

ГУРӢҲИ 1.

1. Зарф ҳиссаи мустақилмаънои нутқ буда, ҳолат, тарз, вақту ҳангом, маҳаллу макон, сабабу мақсади кору ҳаракатро шарҳу эзоҳ медиҳад.

2. Таърихи бештарини зарфҳо нисбатан нав буда, бо мурури замон баъдтар, тадриҷан аз ҳисоби ҳиссаҳои мустақилмаънои нутқ ташаккулёфта ба вучуд омадаанд.

3. Зарф ҳиссаи мустақилмаънои нутқ буда, тағйир намеёбад, яъне категорияи ҷамъ надорад.

ГУРӢҲИ 2.

1. Гурӯҳи калони зарфҳо дараҷаи қиёсӣ доранд.

2. Фарқи дараҷаи қиёсии зарф аз дараҷаи қиёсии сифат он аст, ки вай ба феъл вобаста буда, онро шарҳу эзоҳ медиҳад.

3. Зарфҳо мувофиқи маъно ва вазифаи грамматикӣ худ ба ду гурӯҳи калон ҷудо мешаванд: зарфҳои хоссаю ҳолат ва зарфҳои ифодакунандаи муҳиту шароити амал.

ГУРӢҲИ 3.

1. Зарфҳои содда фақат аз як реша иборат буда, як мафҳумро ифода мекунанд

2. Зарфҳои сохта аз ҳиссаҳои гуногуни нутқ ба воситаи вандҳо сохта мешаванд.

3. Зарфи макон макону маҳали амалро шарҳу эзоҳ медиҳад.

4. Зарфҳои замон вақту ҳангоми воқеъ шудани амалро шарҳ медиҳад.

5. Зарфҳои тарзи амал, замон макон ва миқдор низ дараҷаи қиёсӣ доранд.

КОРИ ЛОИҲАВЇ. Бо интихоби сарлавҳа ва корбасти зарфҳо матн тартиб диҳед.

Сутунчаҳои холиро бомаврид гузоштани калимаҳои мувофиқ пур кунед ва пас аз он бо шарҳу тафсир ба «Дафтарчаи луғат» рӯбардор кунед.

1.	1. Маҷмӯи машғулият ва машқҳои ҷисмонӣ барои тарбияи бадан; бозиҳои варзишӣ, ки кас бо мақсади мустаҳкам кардани саломатӣ ва инкишофи бадан машғул мешавад; гимнастика; атлетика; варзиш кардан бо тарбияи бадан машғул шудан; машқҳои гимнастикӣ кардан. 2. Машғулият; машқ, тамрин: риёзиёт варзиши фикр аст.
2.	Он ки бо бозию машқҳои варзишӣ машғул аст.
3.	Ҷойи варзиш, толор ва биноҳои дигар барои машқҳои варзишӣ, майдони варзиш; ҷое, ки дар он мусобиқаҳои варзишӣ барпо мешавад.
4.	Маҳал ва ҷойи варзиш; ҷойи машқ.
5.	Дармон ва табобати баъзе дардҳо (масалан, дарди бандҳои бадан ба воситаи варзиш).

Калимаҳо барои истифода: варзиш, варзишгар, варзишгоҳ, варзишхона, варзишдармонӣ.

Зарбулмасал ва мақолҳоро хонед, пас аз он шарҳ диҳед.

1. Зебой қудрат аст ва табассум шамшери он.
2. Сарватмандӣ бидуни саломатӣ ҳеҷ аст.
3. Одамиро аз дилу забон мешиносанд.
4. Дили пок доштан беҳ аз ҳамёни пур.

БОБИ VI. ИЛМ ВА ТЕХНОЛОГИЯ

МАВЗЎИ 41. АСРИ XXI — АСРИ ИНФОРМАТИКА ВА ТЕХНОЛОГИЯҲОИ ИТТИЛООТӢ

ТАШАББУСИ 3

Асри XXI – асри информатика ва технологияҳои иттилоотӣ ба шумор меравад. Дар ин аср тамоми самтҳои фаъолияти инсон аз дастовардҳои техникаи компютерӣ ва технологияи навтарини коркарди иттилоот баҳравар мегардад. Саҳми иттилоот дар қабули қарорҳои идоракунии истеҳсолот, ҷамъият, тафаккур ва ҳалли масъалаҳои рӯзмарра ба

дараҷае меафзояд, ки он ба қатори ду омили ҳаётан муҳими дигар – модда ва энергия шомил мегардад. Омилҳои сегона, яъне модда–энергия–иттилоот ба зумраи он ғизоҳое табдил меёбанд, ки инсон қарни нав мазмуну мундариҷаи ҳаёт ва фаъолияти ақлию ҷисмонии худро дар таъба ба онҳо ба низом мебарорад.

Матнро хонед ва мазмунашро нақл кунед. Пешояндҳои қорбастшударо номбар кунед.

Ба саволҳо ҷавоб диҳед.

1. Ташаббуси муҳими сеюм чӣ ном дорад?
2. Компютер (роёна) чӣ гуна таҷҳизоти техникаӣ ба шумор меравад?
3. Телефони мобилӣ чӣ гуна вазифаҳоро адо менамояд?
4. Як аср аз чанд сол иборат аст?
5. Шумо дар кадом аср зиндагонӣ карда истодаед?

МАН МЕГӢЯМ, ШУМО ГӢШ КУНЕД

Ба ҳиссаҳои ёвари нутқ пешоянду пасоянд, пайвандак, ҳиссача ва нидо дохил мешаванд.

Онҳо маънои луғавӣ надоранд, ба саволҳо ҷавоб намешаванд, аъзоҳои ҷумла шуда намеоянд.

ҲИССАҲОИ ЁВАРИ НУТҚ

1 ПЕШОЯНДУ
ПАСОЯНД

2 ПАЙВАНДАК

3 ҲИССАЧА

4 НИДО

ПЕШОЯНД

Як қисми аз ҳиссаҳои ёвари нутқ, ки барои ифодаи муносибатҳои гуногуни грамматикӣ калимаҳои мустақилмаъно хизмат мекунад.

аз, ба, бар, бо, дар, то, бе, барои, то ба, чуз ба (ба чуз), оид ба ва ғайра пешояндаҳои забони тоҷикӣ ба шумор мераванд.

Ҳар як пешоянд вазифаи ба худ хос дорад. Пешояндҳо дар ҷумла ва ибора муносибатҳои масоҳагӣ, замони, объектӣ, сабаб, мақсад, восита, тарзи амал, монандӣ ва ғайраро ифода менамоянд.

Пешояндҳои забони тоҷикӣ аз рӯи сохт ба ду гурӯҳ ҷудо мешаванд:

1. Пешояндҳои содда:

а) асли: аз, ба, дар, бо, барои, бе, то, чуз...

б) номӣ: пеши, назди, рӯи, болои, паси, ғайри...

2. Пешояндҳои номии таркибӣ:

а) изофӣ: дар болои, аз баҳри, ба сони, ба тариқи, ба хусуси...

б) беизофа: пеш аз, баъд аз, ғайр аз, ба чуз, оид ба, нисбат ба, ба ғайр, то ба...

Пешояндҳои содда ба чузҳо ҷудо нашуда, бо исму калимаҳои исмшуда омада, тобишҳои гуногуни маъноиро ифода мекунад.

Пешояндҳои таркибӣ аз пешояндҳои асли ва исму зарфҳои таркиб меёбанд, ки маънои луғавиашонро қариб гум карда, фақат барои тафсили пешоянд хизмат мекунанд. Мисол: Дар пеши ин хона суфаи баланде ҳам буд.

Пешояндҳои таркибӣ ба ду гурӯҳ ҷудо мешаванд:

1. Пешояндҳои таркибии изофӣ, ки аз пешоянди асли, исм ва изофат таркиб ёфтаанд: ба тарафи, ба сӯи, дар рӯи, дар даруни, дар болои, аз болои, аз ҷиҳати, аз барои, ба муносибати, ба назди...

2. Пешояндҳои таркибии беизофа, ки аз ду пешоянд иборатанд: доир ба, оид ба, нисбат ба, ғайр аз, ба чуз, пеш аз, баъд аз, то ба...

Ба ду гурӯҳ тақсим шуда, бо қорбасти пешояндҳои соддаи асли ва номӣ ҷумлаҳо тартиб диҳед.

Барои гурӯҳи 1.

АЗ

БО

ДАР

БА

БЕ

БАРОИ

Барои гурӯҳи 2.

ПЕШИ

РҶЙИ

ПАСИ

НАЗДИ

БОЛОИ

ҒАЙРИ

Иттилоот – ин маълумот дар бораи ягон ҳодиса, предмет, шахс, рӯйдод ва умуман муҳити атроф аст, ки сатҳи номуайянии дониши инсонро дар ҳамон самти омӯзиш кам менамояд.

«Иттилоот» мафҳуми хеле васеъ буда, охири асри гузашта устуворона ба таркиби луғавии забони муосири тоҷикӣ, ҳамчун синоними калимаи байналмилалии «информатсия» ворид гаштааст. Мафҳуми «информатсия» аз калимаи латинии «informatio» сарчашма гирифта, маънои маънидодкунӣ, фаҳмондадиҳӣ, баёнкунӣ, хабардоркунӣ ва ғайраро дорад.

Калимаи «иттилоот» бошад, баромади арабӣ дорад. Калимаҳои дигари арабиасоси «хабар», «ахбор», «маълумот» ва ғайра баъзе паҳлӯҳои ин мафҳумро маънидод менамоянд.

Инсон ҳар гуна иттилоотро аввал хуदाш дарк мекунад ва баъд онро ба дигарон мерасонад. Иттилоотро ҳамчун инъикоси ҷаҳони моддӣ дар шакли аломатҳо тасвир ва сигналҳо ифода кардан мумкин аст.

Технологияи иттилоотӣ – яке аз соҳаҳои тафаккури илмӣ, ки ба воситаи системаи таҳлили ҳодисаҳои муҳити атроф равандҳои иттилоотии бо суръати баланд вусъатёбандаро меомӯзад ва усулу воситаҳои худкорӣ, ғункунӣ, қабулкунӣ, ниғаҳдорӣ, табдил, ирсол, сабт ва истифодаи иттилоотро тавассути техникаи компютерӣ мавриди омӯзиш ва коркард қарор медиҳад.

Матнро хонед, мафхумҳои шарҳдодашударо ёдрас намоед. Пас аз он пешояндҳои таркиби матнро номбар кунед.

Ба ду гурӯҳ тақсим шуда, бо корбасти пешояндҳои номии таркиби изофӣ, беизофӣ ҷумлаҳо тартиб диҳед.

Барои гурӯҳи 1.

ДАР БОЛОИ

АЗ БАҲРИ

БА СОНИ

ПЕШ АЗ

ДАР ХУСУСИ

БА МИСЛИ

Барои гурӯҳи 2.

ПЕШ АЗ

ОИД БА

ҒАЙР АЗ

БА ҶУЗ

НИСБАТ БА

ҒАЙРИ

ТЕСТ

1. **Аз, бар, ба, бо, дар, то, бе, ҷуз** аз рӯйи сохти сарфӣ кадом гурӯҳи пешояндҳоро ташкил медиҳанд?

- а) пешояндҳои аслии соддаро
- б) пешоянди аслии таркибро
- в) пешояндҳои номии изофии соддаро
- г) пешояндҳои номии изофии таркибро

2. Кадом аз онҳо пешояндҳои аслии таркибӣ?

- а) то ба, ҷуз аз, ба ҷуз
- б) пеши, назди, болои
- в) аз пеши, дар назди
- г) доир ба, роҷеъ ба

3. **Пеши, назди, рӯйи, болои, ғайри** чӣ гуна пешояндҳоанд?

- а) номии изофии таркиб
- б) номии изофии содда
- в) номии изофии такрор
- г) номии изофии ғайри изофӣ

4. Пешоянде, ки дар назм мувофиқи талаби вазн садоноки аввали худро гум карда, дар шакли **-зи, з-** кор фармуда мешавад?

- а) азбаски
- б) баски
- в) вагарна
- г) аз

5. Пешоянди порчаи шеъриро муайян кунед.

3-одам шуданиву гоҳ одам нашавӣ,

3-одам шудиву гоҳ ба одам нарасӣ.

а) у б) з- в) гоҳ г) гаҳ

КОРИ ЛОИҲАВӢ. Бо истифода аз «Фарҳанги забони тоҷикӣ» калимаҳои зеринро шарҳ диҳед.

Ахбор, хабар, мужда, иттилоот.

МАВЗӢИ 42. ШАБАКИ КОМПЮТЕРӢ

Шабакаи компютерӣ – воситаи пуриқтидори мубодилаи информатсияи байни компютерҳо мебошад. Дар амалия вобаста аз ҳаҷми информатсияи барои ҳалли масъалаҳо зарурӣ аз шабакаҳои компютери локалӣ, регионалӣ, глобалӣ ва ғайра истифода мебаранд.

Шабакаҳои локалӣ одатан барои ташкил намудани алоқаи байни компютерҳои як бино ё корхона хидмат менамоянд.

Шабакаи регионалӣ компютерҳои якҷанд корхонаи ягон маҳалро бо ҳамдигар алоқа барқарор менамояд.

Шабакаҳои глобалӣ алоқаи компютерҳои байни шаҳрҳо ва давлатҳои гуногунро барқарор менамоянд.

Шумо метавонед компютери худро ба хати телефон пайваست намуда, бо компютери дигаре, ки вай ҳам ба хати телефон пайваст аст, алоқа барқарор намоед. Барои амалӣ гаштани ин мақсад зарур аст, ки системаҳои компютерӣ дорои модем бошанд.

Модем информатсияи компютери ба сигналҳои телефонӣ ва баръакс, сигналҳои телефони ба информатсияи компютерӣ табдил медиҳад ва ба воситаи хати телефон онҳоро паҳн менамояд.

Модемҳо ба модемҳои дохилӣ ва берунӣ тақсим мешаванд.

Модемҳое, ки дар дохили блоки системавии компютер ҷойгиранд, модемҳои дохилӣ ва модемҳое, ки ба воситаи кабел бо компютер пайвастанд, модемҳои берунӣ ном доранд. Ҳамин тариқ, ҳар гуна компютере, ки дорои модем ва таъминоти про-

граммавии ба он мувофиқ мебошад, метавонад информатсияро ба компьютерҳои дигар равона созад ва аз онҳо информатсияро қабул намояд.

Матнро хонед ва матлаби назардоштро хотириниш намоед. Пас аз он аз рӯи расм шабакаҳои алоқа ва паёмакро номбар кунед.

МАН МЕГҶАМ, ШУМО ГҶШ КУНЕД

ИМЛОИ ПЕШОЯНД

Чудо навишта мешаванд:

– пешояндҳои аслии ба, бо, бар, аз, зи, бе, барои, дар, андар, ҷуз, то бо калимаҳои мустақилмаъно: аз сафар баргаштан, аз ӯ пурсидан, ба бозор рафтан, бар (ба) бом баромадан, бо бародар нишастан, аз чор се ҳисса, дар бар гирифтани, андар ҳаёлотии ҷавонӣ, андар дил, аз ёд кардан, барои рафиқ, зи баҳор шуқр гӯям, зи дурии замонаҳо, ҷуз модар, то саҳар ва ғайра;

– пешояндҳои таркибии номии ғайриизофӣ: пеш аз, пас аз, доир ба, роҷеъ ба, нисбат ба, оид ба, назар ба ва ғайра.

Бо нимтире навишта мешаванд:

– пешояндҳои изофии номии такрор: гирд-гирди, зер-зери, тағ-тағи, таҳ-таҳи, лаб-лаби, рӯ-рӯи, пас-паси, сар-сари, қад-қадди, пеш-пешии ва ғайра;

– пешояндҳои ба ва аз (зи) бо ҷонишинҳои ин, он ва ӯ танҳо дар назм чунин шакли навишт доранд: бад-ин, бад-он, бад-ӯ; з-ин, з-он, з-ӯ ва ғайра.

Бо қоидаҳои имлоии пешояндҳо шинос шавед ва бо қорбасти онҳо ҷумлаҳо тартиб диҳед.

Модем (modem) – таҷҳизотест, ки ба воситаи шабакаи телефонӣ иттилоотро аз як компютер ба компютери дигар интиқол медиҳад.

Факс–модем – таҷҳизотест, ки якбора имкониятҳои ҳам модем ва ҳам дастгоҳҳои факсиро дар худ дорад ва барои бо дигар таҷҳизоти ҳамчунини худ ё дастгоҳҳои муқаррарии телефаксӣ барпо намудани мубодилаи тасвирҳои факсималӣ хизмат мерасонад.

Фотокамераи рақамӣ аз дастгоҳи аккосии муқаррарӣ бо он фарқ мекунад, ки тасвир на дар фотонавор (усули кимиёвӣ), балки дар микросхемаи хотираи он (усули рақамӣ) ба қайд гирифта мешавад.

Бо сохту таркиб ва тобиши маънои калимаю ибораҳо шинос шавед. Пас аз он пешояндҳои таркиби матнро номбар кунед.

Бо қорбасти пешояндҳои зерин ҷумлаҳо тартиб диҳед.

Баъд аз, нисбат аз, пас аз, пеш аз, оид ба, доир ба, ҷуз ба.

Ҷумлаҳоро нависед ва ба зери пешояндҳои такрор хат кашида, ба имлои онҳо диққат диҳед.

1. Пас, мо роҳи худро тағ-тағи қалъа давом додем. 2. Юнусбой, Нуралӣ, Ҳошимқорвон бо як гурӯҳ қорғарон қад-қади ҷўйбор равонанд. 3. Дар он ҷо як сойи хушк буд, мо дарун-даруни сой равон шудем. 4. Лаб-лаби санглох қадре болотар рафта, оби тозатаре ёфта хўрдем.

ТЕСТ

1. Кадоме аз онҳо пешояндҳои номии ғайриизофӣ?

а) лаб-лаби б) ба пеши в) пеш аз г) назди

2. Андар муродиф ва қаринаи кадом пешоянд аст?

а) ар б) бар в) гар г) дар

3. Пешояндҳои якҷиҷои номии такрор шуда оянда ва ба ҷузъи дуҷиҷои онҳо бандаки изофӣ ҳамроҳшаванда, чӣ ном дорад?

а) номии изофии такрор б) номии ғайри изофӣ
в) номии изофии таркибӣ г) номии изофии содда

4. Дар порчаи шеърӣ **пешоянди аз** бо чӣ мақсад қорбаст шудааст?

Арзандатар аз ишқ ба олам гуҳаре нест,
Покиза бидораш, ки ба ҳастӣ сабаб аст ин.

а) муқоисаи предмет
б) нишондоди макони предмет
в) нишондодҳои сабаби амал
г) аёни тобиши соҳибият

КОРИ ЛОИҲАВӢ. Калимаҳои вомии ҳамчун истилоҳ шабаки компютерӣ ва алоқа қорбастшударо шарҳ диҳед.

МАВЗЎИ 43. КИТОБ — САР ЧАШМАИ ДОНИШ

Калиди дари илму маърифат асосии хираду заковат, фарҳангу маданият ва илму адаби пойдору устувор китоб мебошад. Китоб ганчинаи тафаккурҳост, махзани умеду орзу, раҳнамо ба олами донишҳост, он дури гаронбаҳоест, кӣ маъниҳои баланди ҳаётию иҷтимоиро ангешиш медиҳад. Ҳар чӣ қадар, мо онро азизу мӯътабар шуморем, он моро ба зинаҳои баланди илм, маърифат, инсофу одамият мекашад.

Дар таърихи тамаддуни инсоният китоб аҳамияти аввалиндараҷа дорад. Китоб воситаест, ки ба василаи он одамон донишҳоро аз худ мекунад. Як китоби хуб беҳтар аз як хазинаи бузург, мегӯянд дар урфият.

ТАШАББУСИ

4

**КИТОБХОНАИ
ЭЛЕКТРОНӢ РОӢГОН
ДАР ШАКЛИ .PDF**

Китоб дар ҳаёт чун омӯзгори ҳақиқии инсон буда, армуғони бузургеро менамояд ва падидаест, ки тавассути мутолиаи он инсон аз бадахлоқӣ, мӯҳтоҷӣ, ғаму дард озод мегардад.

Аз замони қадим аҷдодони мо нисбат ба китоб ихлосу эътиқоди махсус доштанд, дар бораи он суханҳои басо ҳикматомез аз худ ба ёдгор гузоштаанд. Абуабдуллоҳи Рӯдакӣ китобро ягона мояи ганҷ донистааст:

То ҷаҳон буд аз сари одам фароз,
Кас набуд аз роҳи дониш бениёз.
Мардумони бохирад андар замон
Роҳи донишро ба ҳар гуна забон
Гирд карданду гиромӣ доштанд,
То ба санг – андар ҳаме бингоштанд.
Дониш андар дил чароғи равшан аст,
В-аз ҳама бад бар тани ту ҷавшан аст.

Абдурахмони Ҷомӣ китобро «аниси кунҷи танҳой» ва «фурӯғи субҳи доной» номида, ба ҳар варақи он як табақ дурру гуҳар гузоштааст:

Аниси кунҷи танҳой китоб аст,
Фурӯғи субҳи доной китоб аст.
Дарунаш ҳамчун ғунча аз варақ пур,
Ба қиммат ҳар варақ з-он як табақ дурр.

Матнро хонед ва дар бораи аҳамияти мутолиаи китоб ҳарф занед.

Порчаҳои шеърро бо хулосаҳои мантиқӣ баён намоед.

МАН МЕГҶАМ, ШУМО ГҶШ КУНЕД

ТАРЗИ ТАҲЛИЛИ САРФИИ ПЕШОЯНД

Нақшаи таҳлил:

1. Кадом калима пешоянд аст.
2. Аломатҳои сарфӣ: тағйирёбанда.
3. Аз ҷиҳати сохт: содда (аслӣ, номӣ), таркибӣ (изофӣ, беизофа).

Мисол. Шутуре дар саҳро чаро мекард ва аз хору хошоки он саҳро гизо меҳӯрад.

Намунаи таҳлил:

Дар пешоянд буда, муносабати байни исму феълро ифода мекунад ва тобиши маконӣ дорад; пешоянди содда, тағйир намеёбад, аъзои ҷумла намешавад (ҳиссаи ёридиҳандаи нутқ).

Матнро хонед ва пешояндҳоро муайян намуда, таҳлили сарфӣ кунед.

Аз донишманде пурсиданд:

– Хислати беҳтарини инсон дар чист?

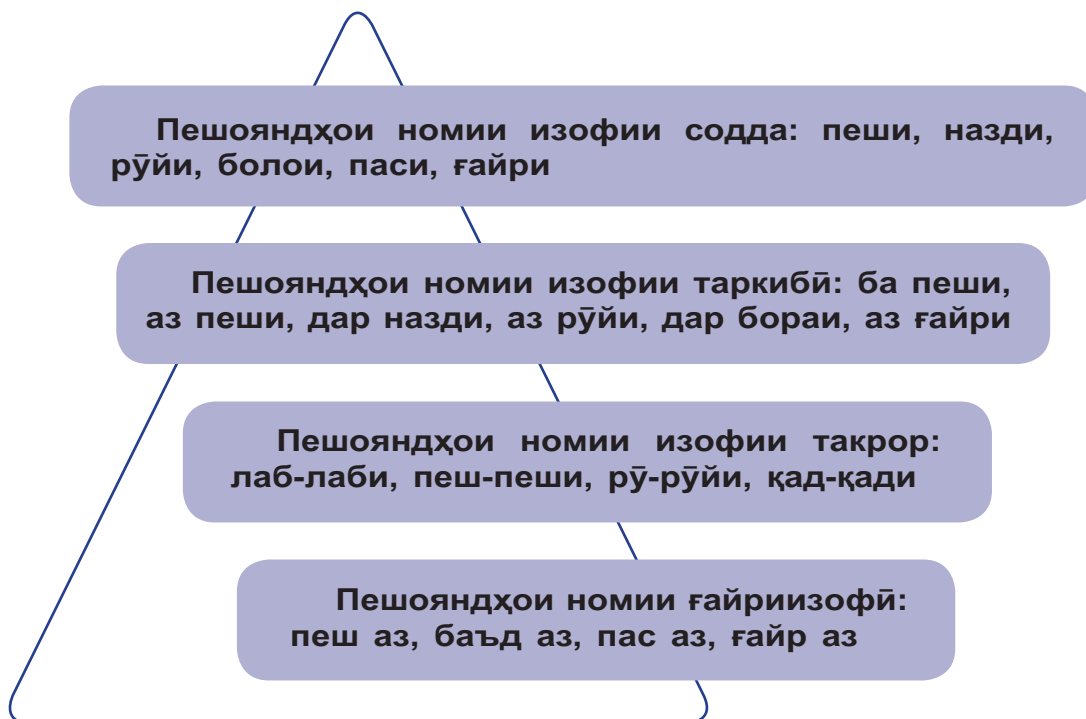
Гуфт:

– «Пиндори нек, рафтори нек, гуфтори нек».

Чистонро хонед ва ҷавобашро ёбед.

Хушсӯҳбату хушзабону рӯхуш,
Дил дар сари нуктаҳои ӯ хуш.
Хомӯш бувад ҳамеша, лекин
Ин хулқи хушаш зи гуфтугӯ хуш

Аз силсилаи пешояндҳо вобаста ба навъҳо яқтоӣ пешояндҳоро интиҳоб намуда, ҷумлаҳо тартиб диҳед ва пас аз он таҳлили сарфӣ кунед.

ТЕСТ

1. Пешоянди ифодакунандаи ибтидову интиҳои масофа ва замони амал кадом аст?

- а) ба б) бо в) бе г) то

2. **Пешоянди бар** дар порчаи шеърӣ бо чӣ мақсад корбаст гардидааст?

Зимистон тухми гул бар хок мерезанд,
Баҳорон мавҷи гул аз хок мерезанд.

- а) бо мақсади баён намудани ба болои предмет равона шудани амал
б) бо мақсади баён намудани сарчашмаи амал
в) бо мақсади баён намудани макони амалу ҳолат
г) бо мақсади баён намудани воситаи иҷрои амал

3. Пешояндҳои гуногуне, ки дар ибораҳои ҳаммаъно муносибатҳои якхелаи грамматикиро ифодакунанда, чӣ ном доранд?

- а) мутақобилаи пешояндӣ б) муродифоти пешояндӣ
в) номутаносибии пешояндӣ г) ноустувории пешояндӣ

Нақша:

1. Насихати модар ба ҷавон пеш аз сафар.
2. Вохӯрӣ бо роҳзанҳо.
3. Ҳайрати дуздон аз ҷавоби писар.
4. Дарси додаи ҷавон ба сардори роҳзанҳо.

МАН МЕГҶАМ, ШУМО ГҶШ КУНЕД**ПАСОЯНД**

Як қисми ҳиссаҳои ёвари нутқ, ки барои робитаи ҳиссаҳои мустақили нутқ хизмат мекунад.

Дар забони тоҷикӣ ду **пасоянди асли** -ро ва **барин** вучуд доранд, ки ҳар ду маънои мустақили луғавӣ надоранд. Пасоянди -ро шахсу ашё ва ҳодисаи муайян ва ягонро нишон медиҳад. Агар сухан дар бораи мафҳумҳои номуайяне равад, исми ифодакунандаи пуркунанда бе пасоянди -ро меояд. Масалан: Китобро хондам. Ин ҷумла аз ду калима – исм ва феъл (амал) иборат аст. Ашё ба таъсири амал дучор гардидааст. Ҷумлаи мазкурро бе пасоянди -ро низ гуфтан мумкин аст: Китоб хондам.

Дар ин мисол дар бораи амал (хондам) ва дар бораи ашёи ба таъсири амал дучоршуда (китоб) сухан меравад. Гӯянда ба мо мефаҳмонад, ки вай умуман бо кадом ашё кордор шудааст.

Агар гӯянда китоби муайяно дар назар дошта бошад, дар ин ҳол номи ашё бо пасоянди -ро оварда мешавад: Китобро хондам. Ман дарсамро тайёр кардам. Бародарамро хондам.

Пасоянди барин барои ифодаи тобиши маъноии монандӣ ва тахмин хизмат мекунад: Бо белча чормағз барин гулқанд канда гирифта, ба тарафи қозӣ дароз кард.

Пасоянди қатӣ (қатӣ) бештар дар гуфтугӯ истеъмом мешавад ва ҳамчун пешоянди бо барои ифодаи тобиши ҳамроҳӣ ва воситаи иҷро хизмат мекунад: Ман бародарам қатӣ омадам. Ҳезумро табар қатӣ кафондам.

Матнҳоро хонед, пешоянд ва пасояндҳоро муайян намуда, дар хусуси имлошон ҳарф занед.

I

Садриддин Айни зуд-зуд бо таҳаллусҳои мухталифи «Сифлӣ», «Мӯҳтоҷӣ», «Ҷунунӣ» шеърҳо менависад ва баъдтар, аз соли 1986 сар карда, яъне дар синни 18 солагӣ таҳаллуси «Айни»-ро қабул мекунад. Таҳаллуси «Айни» барои Садриддини ҷавон хеле маъқул шуд, чунки ин калима дорои 48 маъно буда, «чашм», «манбаъ», «моҳият», «аломат» ва монанди инҳо аз ҷумлаи он маъноҳоянд.

МАВЗЎИ 45. НЕКӢ ИНСОНРО БА БУЗУРГӢ МЕРАСОНАД

Дар замоне марде се писар дошт. Писарҳо ҳар се соҳиби ақли солим будаанд. Падар ҷасорати писарҳоро санҷиданӣ мешавад. Вай ба писарҳо мегӯяд:

– Писарҳо, ҳар се ба сафар бароед, ба одамҳо фақат некӣ кунед, аз сафар баргашта оед, аз ман мукофот мегирид?!
Писарҳо баробар ба сафар мебароянд. Аз байн як моҳ мегузарад. Бародарҳо аз сафар бармегарданд.

Падар аз фарзанди калонӣ мепурсад:

– Бигӯ, ту ба мардум чӣ мӯъҷиза нишон додӣ?

Писар мегӯяд:

– Ба деҳае даромадам, ҳавлие оташ гирифтааст. Ёрӣ расондам, оташ пасанда шуд.

Падар чизе намегӯяд. Вай аз писари дуюм мепурсад:

– Ту чӣ каромат нишон додӣ?

Писар мегӯяд:

– Роҳ рафта истода будам, ногоҳ дидам, ки кӯдаке ба об ғарқ шуда истодааст, зуд рафта ҳамон кӯдакро аз ғарқшавӣ халос кардам.

Падар чизе намегӯяд. Вай ба фарзанди хурдӣ менигарад.

– Дар бешазор давр мезадам. Ногоҳ як модагурге пайдо шуда ба ман дарафтод. Бо гург афтударафт кардам, ниҳоят болои гург савор шудам, хостам ўро нобуд кунам, ин дам дидам, ки гургбачаи ширмак ғалтону хезон сўйи модагург омада истодаанд. Фаҳмидам, ки онҳо гурусна монда сўйи очаи худ омада истодаанд. Аз рўйи раҳму шафқат модагургро ба ихтиёраш гузоштам, вай тозон рафта ба бачаҳояш ғизо дод.

Падар ба писарҳои калонӣ рӯ овард:

– Писаронам, шумоён некӣ не, фақат вазифаи худро ба ҷо овардаед, аммо додари шумо дар ҳақиқат кори нек кардааст. Вай дарранда – душмани инсон некӣ карда ба фарзандҳояш раҳмдилӣ кардааст. Дар ин бора зарбулмасале ҳаст – «Падаратро кушта бошад ҳам, некиро ҳаргиз аз даст мадеҳ!». Боз мегӯянд: «Душманро бо шакар куш!», «Некӣ куну ба дарё парто!».

Аз «Кӣ будаму кӣ шудам»-и Х.Саидзода

Матнро хонед, дар сутуни аввал пешояндҳоро ва дар сутуни дуюм калимаҳои пасоянд қабулкардари нависед.

Зарбулмасалҳои таркиби матнро шарҳ диҳед.

МАН МЕГЎЯМ, ШУМО ГЎШ КУНЕД

ИМЛОИ ПАСОЯНД

Пасоянди -ро бо калима якҷо навишта мешавад: Ватанро бояд муҳофизат кард. Харбузаро буред. Мо меҳмононро пешвоз гирифтем ва ғайра.

Пасояндҳои номӣ ва калимаҳои пасояндии **барин, боз, пеш, қабл, замон, ҳамон, ҳамоно аз калимаҳо** ҷудо навишта мешаванд: гул барин нозук, ду сол боз, як ҳафта пеш, панҷ сол қабл, омадан замон, шундан ҳамон (ҳамоно) ва ғайра.

Пасоянди -ро пас аз нохунак, қавс, ихтисора ва рақам бо нимтире ҷудо карда мешавад: Ман «Шоҳнома»-ро хондам. Сараъзо (мубтадову хабар)-ро бунёди ҷумла медонанд. Адади 4-ро ба 2 тақсим кунед ва ғайра.

КОРИ ЛОИҲАВӢ. Аз рӯйи расм бо интиҳоб ва корбасти пешоянду пасояндҳо матн тартиб диҳед.

МАВЗЎИ 46. ТАКРОРӢ

ГУРӢҲИ 1.

1. Чиро пешоянд мегӢянд?
2. Пешояндҳои аслиро номбар кунед.
3. Пешоянди изофии асли кадом аст?
4. Пешоянд аз пешванд чӣ фарқ дорад?

ГУРӢҲИ 2.

1. Пасоянди асли кадом аст?
2. Барои ифодаи макони амал кадом пешояндҳои интихоб карда мешавад?
4. Барои ифодаи сӯйи амал кадом пешояндҳои истифода мебарем?

ГУРӢҲИ 3.

1. Муродифоти пешояндҳои ба//дар, ба//бо, ба//барои -ро дар асоси мисолҳои исбот кунед.
2. Дар бораи пасояндҳои асли ва ғайриасли маълумот диҳед.
3. Чаро пасояндҳои номӣ ва зарфӣ мегӢянд?
4. Дар бораи пасояндҳои феълӣ маълумот диҳед.

НАТИҶАГИРӢ АЗ МАВЗӢҲОИ ПЕШОЯНДУ ПАСОЯНД

ГУРӢҲИ 1.

1. Пешоянд ва пасояндҳои калимаҳои ёридиҳанда мебошанд, онҳо бо исм, ҷонишин ва дигар ҳиссаҳои исмшудаи нутқ омада, муносибати наҳвии онҳоро бо дигар калимаҳои нишон медиҳанд.
2. Пешоянду пасояндҳои дар ҷумла ва ибора муносибатҳои масоҳагӣ, замонӣ, объектӣ, сабаб, мақсад, восита, тарзи амал, монандӣ ва ғайраро ифода менамоянд.
3. Пешоянду пасояндҳои барои робитаи аъзоҳои ҷумла, инчунин барои аниқ намудани вазифаҳои наҳвии феъл ва ҳиссаҳои номии нутқ хизмат мекунанд.
4. Пешоянду пасояндҳои нафақат муносибатҳои байни феълҳои ҳиссаҳои номии нутқ, балки байни исмҳоро ҳам нишон медиҳанд.
5. Пешоянду пасояндҳои, ки маъноҳои гуногуни грамматикӣро ифода менамоянд, аз мафҳумҳои лексикӣ тамоман маҳрум нестанд.

ГУРӢҲИ 2.

1. Пешояндҳои аз кадом ҷиҳат ба гурӯҳҳои пешояндҳои аслии содда, аслии таркибӣ, номии изофии содда, номии изофии

таркибӣ, номии изофии такрор, номии ғайриизофӣ тақсим мешаванд.

2. **Пасоянди -ро** аз пасоянди забони форсии тоҷикии қадим радиӣ (дар забони тоҷикии миёна -ра) ба вучуд омадааст, ки он маънои сабаб ва мақсадро ифода менамояд.

3. **Пешоянди аз** дар назм мувофиқи талаби вазн садоноки аввали худро гум мекунад ва дар ду шакл **-зи, з-** кор фармуда мешавад.

4. Дар назм пешоянди ба пеш аз ҷонишинҳои бо садонок сар мешудагӣ омада бошад, гоҳо дар шакли қадимтарини худ (бад) кор фармуда мешавад.

5. **Пешояндҳои аз, ба, дар** хеле сермаъно мебошанд. **Пешоянди андар** ва **пешоянди низ** нисбатан кам ба кор бурда шуда, бештар дар назм воমেҳӯранд.

ГУРҶҲИ 3.

1. **Пешояндҳои бе** ва то аз ҷиҳати маъно ва вазифаашон нисбатан маҳдуд мебошанд.

2. Пешояндҳои аслии таркибӣ **то ба, ба ҷузъ аз аз ду ҷузъ** иборат буда, яке аз онҳо соҳиби маънои асосӣ мебошанд, дигараш маънои иловагӣ дорад, ки тобиши таъкидӣ ба худ мегирад.

3. Агар исм якчанд муайянкунанда ва ё калимаҳои эзоҳкунанда дошта бошад, **пасоянди -ро** одатан дар охири ибора меояд ва ба ҳамаи ҷузъи ибора алоқадор аст.

4. Вазифаи асосии **пасоянди -ро** дар забони адабии тоҷик пеш аз ҳама ифодаи объекти бевоситаи амал мебошад.

5. **Пасоянди -ро** дар ифодаи объекти бевоситаи амал низ меояд, ки дар ин вазифа кор фармуда шудани он нисбатан маҳдуд аст.

6. **Пасоянди -ро** дар ифодаи объекти бевосита бо **пешояндҳои ба, аз, дар, дар бораи, барои** хусусияти синонимӣ пайдо мекунад.

КОРИ ЛОИҲАВӢ. Матнро хонед ва пешояндҳои таркиби онро таҳлили сарфӣ кунед.

Бузургмеҳр забон ба сухан кушоду гуфт: – Аз устои худ мепурсидам ва ӯ ҷавоб мегуфт.

Гуфтам: – Аз мардумон кӣ оқилтар аст?

Гуфт: – Он ки кам гӯяду беш шунавад ва бисёр донад.

Гуфтам: – Агар илм омӯзам, чӣ ёбам?

Гуфт: – Агар хурд бошӣ, бузургу номдор гардӣ, агар муфлис бошӣ, тавонгар гардӣ ва гар маъруф бошӣ, маъруфтар гардӣ.

Абӯалӣ ибни Сино

БОБИ VII. ТАЪРИХИ ПУРАСРОР

МАВЗЎИ 47. РИВОЯТ ДАР БОРАИ АНГУШТАРИНИ СУЛАЙМОН

Ривоятҳо мегӯянд, ки Сулаймон алайҳиссалом ангуштарине дошт, ки дар рӯи он чумлаи зерин «Ҳама чиз дар ин дунё гузарада аст» навишта шуда буд. Дар лаҳзаҳои ғамангези ҳаёташ Сулаймон алайҳиссалом бо хондани ин навиштаҷоти оқилонаи ангуштарин тасалли меёфт.

Рӯзе ӯ ба чунин бадбахти дучор шуд, ки суханони ангуштарин дарди ӯро даво карда натавонистанд. Сулаймон алайҳиссалом бо қаҳр ангуштаринро кушода партофт ва ногаҳон пай бурд, ки дар дохилаш ҳам навиштаҷот низ мавҷуд будааст. Вай бархоста ангуштаринро аз замин гирифт ва навиштаҷотро хонд. Дар дохили ангуштарин чунин навиштаҷот буд: «Ин ҳам мегузарад!». Сулаймон алайҳиссалом бо алам лабханд зад ва ангуштаринро ба ангушти худ гузошт ва то охири умр аз дасташ нагирифт.

Матнро хонед ва мазмунашро дар асоси нақшаи зерин баён намоед.

Нақша:

1. Ангуштарини Сулаймон алайҳиссалом ва навиштаҷоти он.
2. Тасалли ёфтани Сулаймон алайҳиссалом аз он.
3. Рӯзе, ки аз ангуштарин тасалли наёфт.
4. Қаҳли Сулаймон алайҳиссалом ва амали ӯ.
5. Навиштаҷот дар дохили ангуштарин.

Пайвандаҳои таркиби матнро ба дафтар рӯбардор кунед.

МЕДОНАМ, ДОНИСТАН МЕХОҲАМ

Сулаймон ҳам паёмбари деуу парӣ ва ҳам подшоҳи одамиёну париён, паррандагону хазандагон ва кулли махлуқот буда, забони

мурғон ва ҷамеи ҷонваронро медонистааст ва ҷамаи онҳо мутеъ ва фармонбардори ӯ будаанд. Ҳамин гуна хислатҳои неки ӯ дар афсона ва ривоятҳои мардумӣ ниҳоят бисёр инъикос ёфтааст.

Чандин нақлу ривоят, аз қабилҳои «Сулаймон ва мӯр», «Сулаймон ва малах», «Сулаймон ва Ҳотам», «Ангуштарини Сулаймон», «Сулаймон ва деу парӣ», «Сулаймон ва ҳудҳуд», «Сулаймон ва симурғ», «Ганҷи Сулаймон» ва ғайра ҳам дар адабиёти хаттӣ ва ҳам дар эҷодиёти лафзии мардуми тоҷик бо вариантҳои гуногун дучор меоянд,

ки аз хислатҳои неки ва мӯъҷизаофарии Сулаймон ҳикоя мекунанд. Қудрати Сулаймон дар байни мардум аз нигини ӯ доништа мешавад. Ба тӯфайли ҷамин нигин ҳатто бод мутеъаш буда, дар қаламрави шоҳии ӯ ҳар чӣ мегузашт, ба ғӯши Сулаймон мерасонд ва тахти ӯро ба ҳар ҷо, ки мехост, мебард.

Бисёр ҷузъиёту лаҳзоти ҷолиби рӯзгору рафтори Сулаймон, корномаву муҳаббату раиятпарварии ӯ дар фолклори тоҷик зарбулмасалу мақол, тамсилу латифа ва ҳикояҳои пандомези бисёреро ба вуҷуд овардааст.

Рубоии зерин аз шоҳ ва соҳиби тахту ҷалол будани ӯ гувоҳӣ медиҳад:

Хоки Ватан аз тахти Сулаймон хуштар,
Хори Ватан аз лолаву райҳон хуштар.
Юсуф, ки ба Миср подшоҳӣ мекард,
Эй кош гадо будӣ, ба Канъон хуштар.

Матнро хонед, порчаи шеърро бо хулосаҳои мантиқӣ шарҳ диҳед.

МАН МЕГҶАМ, ШУМО ҶҶШ КУНЕД

ПАЙВАНДАК

Пайвандакҳо ҳиссаҳои ёридиҳандаи нутқ буда, аъзоҳои ҷида, ҷумлаҳои соддаи таркиби ҷумлаҳои мураккаб, инчунин ҷумлаҳоро дар матн алоқаманд менамоянд.

Пайвандакҳо тағйир намеёбанд ва аъзои ҷумла шуда наметавонанд. Онҳо чун пешояндҳо муносибатҳои гуногуни маъноӣ (наҳвӣ)-ро ифода мекунанд.

Чумлаҳоро нависед ва вазифаҳои калимаҳои ишорашударо шарҳ диҳед.

1. Абр агар аз қибла хезад, сахт борон мешавад,
Шоҳ агар одил набошад, мулк вайрон мешавад.
2. Салоҳи мамлакату мулк хусравон донанд.
3. Сабр талх аст, валекин бари ширин дорад.
4. Доно ба ҳар диёр муқарраму азиз аст.
5. Сад дари баставу як дари кушода.
6. Барканда беҳ он чашм, ки бадбин бошад.

ТЕСТ

1. Калимаҳои ёридиҳанда, ки барои алоқаманд кардани аъзоҳои ҷумла, қисмҳои ҷумлаи мураккаб ва ҷумлаҳои соддаи мустақил кор фармуда мешаванд, чӣ ном дорад?

- а) пайвандак б) нидо в) ҳиссача г) пешоянд

2. Мувофиқи вазифаи сарфӣ пайвандакҳои забони тоҷикӣ ба чанд гурӯҳ тақсим мешаванд?

- а) ба чор гурӯҳ б) ба ду гурӯҳ
в) ба се гурӯҳ г) ба ҳеч гуна гурӯҳ

3. Ҳиссаи ёридиҳандаи нутқ, ки барои алоқаи байни калимаҳо, қисмҳои ҷумлаҳои мураккаб ва ҷумлаҳои алоҳида хизматкунанда, чӣ ном дорад?

- а) пасоянд б) ҳиссача в) пайвандак г) вергул

4. Пайвандакҳо аз чиҳати сохт – аз нуқтаи назари сарфӣ чӣ гуна мешавад?

- а) содда, мураккаб, таркибӣ б) содда, мураккаб
в) сохта, таркибӣ г) содда, сохта, мураккаб, таркибӣ

5. Пайвандакҳо аз чиҳати вазифа – аз нуқтаи назари наҳвӣ чӣ гуна мешавад?

- а) пайиҳам, хилофӣ, ҷудой б) содда, мураккаб,
в) пайваस्तкунанда, тобеъкунанда г) асли

МАВЗҶИ 48. ДҶСТИЮ РАҶОҚАТИ ХАЛҚҶОИ ТОҶИКУ ҶЗБЕК

ДҶстию раҶоқати халқҶои тоҷику ӯзбек решаҶои амиқи таърихӣ, иҷтимоӣ ва сиёсиро соҳиб аст. Ин бародарию ҳамкорӣ аз давраҶои қадим ибтидо гирифта, тӯли асрҶо дар гудози рӯзгори пушошӯб ва зиндагии пасту баланд обутоб ёфтааст, дар муборизаҶои шадиди якҶоя ба муқобили душманони истилогари аҷнабӣ мустаҳкам шу-

даву сайқал ёфта, аз сахттарин санчишҳо гузаштааст. Тақдири таърихии ин ду халқ муштарак буда, риштаҳои ногуастани ҳаёти онро бо ҳам сахт пайваст намудааст. Ин халқҳо ба маънои томи сухан ҳамсоия наздик буда, дар эътиқод, рӯҳияту ҷаҳонбинияшон ягонагию ҳамбастагӣ назаррас аст.

Фарзандони равшанфикри ҳар ду халқ бо чашмандози амиқ ҳанӯз дар замонҳои собиқ ба суннатҳои волои адаби асос гузоштаанд, ки он дар рӯзгори мо низ идома дорад. Ба ин маънӣ, халқҳоямон забони якдигарро меомӯхтанд, адабиёти ҳамдигарро тарғиб менамуданд. Аз ҳамин ҷост, ки шоирон онҳоро ду сатри як байт, ду шохоби як дарё, ду саҳифаи як китоб, ду мағзи як бодом ва монанди инҳо номидаанд. Дар воқеъ, ўзбекон ва тоҷикон як халқе мебошанд, ки таърих, тарзи зисту зиндагонӣ, анъана ва урфу одати монанд доранд. Ягонагии онҳо дар натиҷаи умумияти ҳамин урфу одатҳои халқӣ ва анъанаҳои миллӣ ба вуҷуд омадааст. Мисраъҳои зерини Хусрави Деҳлавӣ гӯё маҳз дар ҳақиқи ўзбекону тоҷикон гуфта шудаанд:

Ту ман шудӣ, ман ту шудам,
Ман тан шудам, ту ҷон шудӣ.
То кас нагӯяд баъд аз ин
Ман дигарам, ту дигарӣ.

Ҳама хуб медонем, ки халқҳои ўзбеку тоҷик таърихи муштарак доранд, ки аз аҷдоди бузургамон ибтидо мегирад. Ақлу заковати ана ҳамин ду бузургвор, решаҳои таърихӣ бо меҳнати онҳо сабзида, чун омили беқиёс дар пайвастагиҳои тақдири ду халқ хизмат кардаанд.

Айнан тафаккур ва нубуғи ҷовидонсабзи бобокалонҳоямон, мероси бузурги маънавий ва фалсафии онҳо, ки моёи ифтихори мост, даъват менамоянд, ки авлоди имрӯз ҳамкору ҳамҷиҳат бошанд, ҳаётанонро бо мазмуну мундариҷаи ниҳоят аниқ сарпур гардонанд, зарур ояд, ғани созанд.

Ин мерос сӯйи ҳаматарафа мустаҳкам бастанӣ риштаҳои дӯстиву бародарӣ ва якҷоя барпо намудани ҳаёти фаровону озод сафарбар менамоянд.

Мо бо зиёиён ва аҳли эҷод тамоми шароитҳоро бояд фароҳам биёварем, то ки онҳо пайи ғановати арзишҳои маънавии ўзбекону тоҷикон якҷоя меҳнат карда тавонанд. Агар эҷоди нотакрори Абдурахмони Ҷомӣ ва Алишер Навоӣ, Садриддин Айнӣ ва Абдулло Қодирӣ, Мирзо Турсунзода ва Ғафур Ғулум барин мутафаккирони бузургро, ки тимсоли дӯстиву бародарианд, пеши назар оварем, дарк хоҳем кард, ки ҳамбастагиҳо дар рушди маънавияти халқҳоямон аҳамияти бузург доранд.

Аз «Пайвандҳои дӯстӣ ва адабӣ»-и Абдусалом Самадов

Матнро хонед, матлаби назардоштро хотирнишин намоед. Пайвандҳои сархати охириро номбар кунед.

ОЁ ШУМО МЕДОНЕД?

Муҷассамаи Абдурахмони Ҷомӣ ва Алишер Навоӣ, ки соли 2018 аз тарафи Президентони кишварҳои Тоҷикистону Ўзбекистон Эмомалӣ Раҳмон ва Шавкат Мирзиёев дар шаҳри Душанбе боз шуд.

Абдурахмони Ҷомӣ яке аз бузургтарин шоирони адабиёти классикии мо буда, адабиёти пурғановати форсӣ-тоҷикро дар даврони худ дар тамоми соҳаҳо бо асарҳои ҷовидонааш ҷамъбаст намудааст. Ӯ дар байни мардум ҳамчун устои Алишер Навоӣ шӯҳрат пайдо кардааст.

Алишер Навоӣ шоири зулласонайн ба шумор меравад. Ӯ бо таҳаллуҳои «Навоӣ», «Фонӣ» шеърро ғазалҳо эҷод кардааст. «Девони Фонӣ» аз 12 ҳазор мисраъ иборат буда, дар он ашъори форсӣ-тоҷикии шоир ҷамъоварӣ шудаанд. Шоир дар шеърҳои ба забони форсӣ-тоҷикӣ офарида таҳалусси «Фонӣ»-ро интиҳоб кардааст.

Шоир ба забони форсӣ-тоҷикӣ як силсила қасидаҳо офаридааст, ки бо унвонҳои «Ситтаи зарурия» ва «Фусули арбаа» маъ-

луманд. Қасидаи «Тӯҳфат-ул-афкор», ки ба силсилаи «Ситтаи зарурия» дохил аст, соли 1476 ҷавобан ба «Луҷҷат-ул-асрор»-и Ҷомӣ ва «Дарёи аброр»-и Хисрави Деҳлавӣ навишта шудааст. Қасидаҳои «Фусули арбаа» ҷаҳор фасли табиатро инъикос мекунанд.

Матнро хонед ва байни гурӯҳҳо мусобиқаи саволу ҷавоб ташкил кунед.

МАН МЕГҶАМ, ШУМО ГҶШ КУНЕД

НАВЪҶОИ ПАЙВАНДАҚҶО

Пайвандақҷо аз рӯи вазифа ба ду гурӯҳ ҷудо мешаванд: пайваस्तкунанда ва тобеъкунанда.

1. Пайвандақҷои пайваस्तкунанда ва, -у (-ю,-ву), аммо, вале, лекин, балки, ҳарчанд, ё, ё ин ки, ё ...ё) аъзоҳои ҷида, ҷумлаҳои соддаи таркиби ҷумлаҳои мураккаби пайваст ва ҷумлаҳои алоҳидаро бо ҳам мепайванданд. Мисол: Майсаҳои ҷаву гандуми тирамоҳ кишташуда замини сиёхро пӯшонида, сабзу хуррам карда буданд.

2. Пайвандақҷои тобеъкунанда (ки, чунки, зеро, зеро ки, агар, вақте ки, барои он ки, бо нияти он ки...) ҷумлаҳои соддаи дар таркиби ҷумлаҳои мураккаби тобеъбударо ба ҳам алоқаманд месозанд, ки яке асосӣ, дигаре тобеъ аст. Мисол: Ин хабар маро бисёр парешон кард, чунки ман ба вай зиёд омӯхта шуда будам.

Аз силсилаи пайвандақҷои пайваस्तкунанда ва тобеъкунанда панҷтоашро интихоб намуда, ҷумлаҳо тартиб диҳед.

ва, -у (-ю,-ву), аммо, вале, лекин, балки, ҳарчанд, ё, ё ин ки, ё ...ё, ки, чунки, зеро, зеро ки, агар, вақте ки, барои он ки, бо нияти он ки.

ТЕСТ

1. Қадоме аз пайвандақҷо дар ҷумлаи мураккаби тобеъ фаровон кор фармуда мешаванд?

а) аммо б) ва в) ки г) ё...

2. Қадоме аз онҳо пайвандақ аст?

а) кӣ б) киё в) кӣ? г) кист?

3. Пайвандақҷое, ки дар иҷрои вазифаи наҳвӣ барои ифодаи муносибати баробарҳуқуқи аъзоҳои ҷида ё қисмҳои ҷумлаҳои мураккаб хизмат мекунад, ҷӣ ном дорад?

- а) пайвандақҳои пайвасткунанда
- б) пайвандақҳои тобеъкунанда
- в) пайвандақҳои мураккаб
- г) пайвандақҳои таркибӣ

4. Қадом навъи пайвандақ аст, ки он дар ҷумлаи мураккаби тобеъ яке аз воситаҳои муҳимтарини алоқаи байни ҷумлаҳои пайрав бо сарҷумла ба шумор меравад?

- а) тобеъ б) хилофӣ в) пайваст г) пайиҳам

5. Қадоме аз онҳо пайвандақҳои пайиҳам?

- а) ва, -у, -ю, -ву б) ё, ё ки
- в) аммо, лекин, вале г) гоҳ... гоҳ, хоҳ... хоҳ

МАВЗҶИ 49. ДУ ХАЛҚИ АЗ АЗАЛ ЁРУ БАРОДАР ТОҶИКУ ЁЗБЕК!

Ду халқи аз азал ёру бародар тоҷику ёзбек!
Ду қавми босаодат, покгавҳар тоҷику ёзбек!

Зи Ҷомию Навоӣ реша дорад дӯстии мо,
Ду ҳамтақдиру ҳамдил, шеърпарвар тоҷику ёзбек!

Қамоли ҳангу фарҳангаш, навои чангу оҳангаш,
Расида то уфуқи чархи аҳзар тоҷику ёзбек!

Бинозад аз мақоми «Шашмақом»-у иди «Наврӯз»-аш,
Ду хуштолеу хушбин, саъдаhtar тоҷику ёзбек!

Ба туркӣ «Хуш келибсиз», бо дарӣ «Хуш омадед» гӯяд,
Бувад меҳмоннавозу меҳргустар тоҷику ёзбек!

Гаҳе аз хеш ҳам наздик, гаҳе ёзбеку гаҳ тоҷик,
Ду шохи як дарахти сабзи бовар тоҷику ёзбек!

Забонаш ангубину холӣ аз ғассу... самин бошад,
Сухан гӯяд ба тарзи ширу шаккар тоҷику ёзбек!

Чу Шавкат Мирзиё, Эмомалӣ Раҳмон зи лутфи Ҳақ,
Ки дорад инчунин фарзонасарвар тоҷику ёзбек!

Сифоту шарҳи авсофаш бурун аз ҳадди гуфтор аст,
Намегунҷад ба сад девону дафтар тоҷику ёзбек!

Илҳом Эшонзодаи Насафӣ

Шеърро хонед ва мазмунашро баён намоед. Пайвандаки пайвас-ти бештар корбастишударо номбар кунед. Шеърро то дар дарси оянда аз ёд намоед.

Ҳусайн Бойқаро соли 1464 дар Ҳирот ба маснади подшоҳӣ ме-нишинад ва Алишер Навоиро барои адои хизмат ба дарбор даъ-ват мекунад. Алишер Навоӣ бо Абдурахмони Ҷомӣ дар ин ҷо ши-нос шуда, минбаъд бо ҳамдигар дӯстони қарин мешаванд. Дар соли 1472 Алишер Навоӣ то ба дараҷаи вазирӣ расида, бо ҷаҳду талошҳои худ вазъи сиёсӣ иҷтимоӣ мардумро беҳтар намуд, ки дар натиҷа ҳаёти маданияд адабӣ пеш меравад.

Матнро хонед ва бо назардошти мазмун, инчунин расми пе-шниҳодшуда фикру мулоҳизаҳои хешро баён намоед.

Абдурахмони Ҷомӣ дар зиндагӣ дӯстону рафиқони бисёр дошт ва бо онҳо мунтазам маҳфилҳои адабӣ мегузаронид ва дар байни онҳо яке аз беҳтарин шогирдонаш Алишер Навоӣ буд. Онҳо як умр дӯстони ҷонӣ ва ҳамкору ҳамроз буданд.

Алишер Навоӣ аз устодаш Абдурахмони Ҷомӣ 27 сол хурд буд, ки ин фарқият барои дӯстиву рафоқат ва ҳамкориҳояшон ҳалале эҷод накардааст. Онҳо дар шаҳри Ҳирот мактаби адабие ташкил карданд, ки дар он намоёндагони ду халқ бо таълим фаро гирифта шуданд. Маҳз бо маслиҳати Ҷомӣ асарҳои калонро Навоӣ бо забони ўзбекӣ иншо намуд.

Алишери Навоӣ асарҳои нав иншокардаашро аз назари устодаш Ҷомӣ мегузаронд ва бо маслиҳатҳои ӯ онҳоро пурра мекард. Асарҳои Ҷомиро, ки дар шакли сиёҳнавис буданд, Навоӣ мутолиа карда, гоҳо фикру андешаҳои ба устодаш баён менамуд. Дар баробари ин, ки онҳо ба якдигар дӯстони наздику бовафо буданд, Навоӣ яке аз аввалинҳо буд, ки асарҳои устодашро ба забони ўзбекӣ тарҷума кардааст. Тарҷумаи асарҳои «Нафаҳат-ул-унс» ва «Шавоҳид-ун-нубувват» мисоли равшани гуфтаҳои боло аст, ки ба дасти ӯ иҷро гардидааст.

Бояд тазаққур дод, ки то давраи Алишери Навоӣ эҷод кардани асарҳои ҳаҷман калонро бо забони туркӣ-ўзбекӣ то андозае но-

дуруст ҳисоб мекарданд. Алишер Навоӣ ин ақидаро рад намуда, барои исботи фикри хеш дар пайравии «Хамса»-и Низомӣ, Хусрави Деҳлавӣ ва «Ҳафт авранг»-и Ҷомӣ ва дар умум панҷ дoston бо забони модариаш эҷод намуд, ки аз инҳо иборатанд: «Ҳайрат-ул-аброр», «Фарҳод ва Ширин», «Лайлӣ ва Маҷнун», «Саъбаи сайёра», «Садди Искандарӣ».

Дӯстии байни Алишер Навоӣ ва Абдурахмони Ҷомӣ то охири умр қатъ нагардид. Баъди вафоти устодаш Алишер Навоӣ то як сол азодорӣ мекунад ва барои Ҷомӣ марсияи пурсӯзу гудоз эҷод мекунад. Дӯстию ҳамкорию ин ду фарзанди барӯманди тоҷику ўзбек барои мустаҳкам гардидани муносибатҳои ин ду халқ саҳми босазо гузоштааст. Ин дӯстию ҳамкорӣ имрӯз ҳам инкишоф ёфта, мустаҳкам мегардад.

Бо матн ва маълумотҳо шинос шавед ва пас аз он вобаста ба маълумоти фарогири сархатҳо саволҳо тартиб тартиб диҳед. Пайвандаҳои корбастишударо номбар кунед.

МАН МЕГҶАМ, ШУМО ГҶШ КУНЕД

ПАЙВАНДАҲОИ ПАЙВАСТКУНАНДА ВА НАВЪҲОИ ОН

Пайвандаҳои пайвасткунанда аз рӯи маъно ба се гурӯҳ ҷудо мешаванд: пайиҳам, хилофӣ ва ҷудой.

Пайвандаҳои пайвасткунандаи ва, - у (- ю, - ву), ҳам ... ҳам, чи ... чи, аммо, вале, лекин, балки, ё, ё ки, ё ин ки мебошанд.

Онҳо аъзоҳои ҷидаи ҷумла ва ҷумлаҳои соддаи таркиби ҷумлаи мураккабро бо ҳам мепайванданд.

Мақолҳоро хонда, ҳикмати онҳоро баён кунед ва вазифаи пайвандаҳои ишорашударо шарҳ диҳед.

1. Аз қoшу қавоқат барфу борон мерезад.
2. Ҳофиз манаму бародарам мехонад.
3. Барои дӯстон ҷонро фидо кун, валекин дӯст аз душман ҷудо кун.
4. Бо дӯст ба айш бинишин, аммо дохили муомилот машав.
5. Ё саҳт чу санг бош, ё мулоим чу мум.

ТЕСТ

1. Пайвандаҳое, ки барои таъмин кардани алоқаи наҳви ҷумлаҳои пайрав ва сарҷумла кор фармуда мешаванд, ҷӣ ном дорад?

- а) тобеъ б) пайиҳам в) пайваст г) хилофӣ

2. Пайвандаки серистеъмолтарини пайихам кадом аст?
 а) -ю б) -у в) ва г) -ву
3. Дар кадом банд пайвандакҳои пайвасти пайихам дарҷ гардидааст?
 а) ва, -у, -ю, -ву б) агар (гар), лекин (лек)
 в) аммо, лекин, вале г) ҳарчанд, ё
4. Пайвандакҳои пайвасткунанда аз кадом ҷиҳат ба гурӯҳи пайвандакҳои пайихам, хилофӣ, ҷудой тақсим мешаванд?
 а) аз рӯйи ифодаи муносибат б) аз ҷиҳати сохт
 в) аз нуқтаи назари сарфӣ ва наҳвӣ г) аз ҷиҳати вазифа
5. Кадоме аз пайвандакҳои пайвасткунанда аъзоҳои чида ва ҷумлаҳои чидааъзоро дар алоқаи пайваст нишон медиҳад?
 а) пайвандакҳои пайихам б) пайвандакҳои хилофӣ
 в) пайвандакҳои ҷудой г) пайвандакҳои тобеъ

МАЗЪЎИ 50. ДУДИ ҲАЗОРИСПАНД

Як вақтҳо дар тамоми шаҳри Бухоро касалии вабо паҳн мешавад. Муромурӣ бисёр авҷ мегирад. Одамон ҳама ҳайрон, чӣ кор карданашонро намедонанд. Баъзеҳо Бухороро тарк карда, бо молу ҳолашон ба шаҳрҳои дигар кӯчида мераванд, баъзеҳо ба тақдиршон тан дода, «ҳарчӣ шавем, шавем» гуфта, дар хонаҳошон мемонанд. Подшоҳи Бухоро барои пеши ин касалиро гирифтани ҳамаи уламою донишмандони мамлакатро ҷамъ карда, ба онҳо супориш медиҳад, ки илоҷи аз ин бало халос кардани мардумро ёбанд. Аммо ҳеч кас дар ин бобат ҳеч кор карда наметавонад. Иттифоқо ба подшоҳ хабар медиҳанд, ки кадом як кунҷи шаҳр Абӯалӣ гуфтагӣ як табиби ҷавон ҳасту агар тавонад, илоҷи ин хел касалиро фақат ҳамон кас ёфта метавонад. Одам монда Абӯалиро ба пеши подшоҳ гирифта меоянд. Подшоҳ Абӯалиро дида аввал назараш намегирад, баъд дилу бедилон мегӯяд:

– Агар дар ҳақиқат табиб бошед, ягон чораи ҳамин касалиро бинед.

Абӯалӣ «хуб» мегӯяд ва хоҳиш мекунад, ки барои ӯ ҳазориспанди бисёре ҷамъ карда биёранд. Бо фармони подшоҳ хоҳиши Абӯалӣ зуд иҷро мегардад. Абӯалӣ ҳазориспандро дар мобайни шаҳр ғун карда, онро дуд мекунонад. Дуд тамоми шаҳрро фаро мегирад. Ҳама ҷо сип-сиёҳ дуд, ҳама ҷо бӯйи ҳазориспанд, аз бисёрии дуд чашм кушода як қадам пеш монда намешавад. Баъд аз ин ҳодиса ба одамони касал оҳиста-оҳиста ҷон мебарояду касалӣ аз шаҳр барҳам мехӯрад. Подшоҳ ба доногии Абӯалӣ қриил шуда, ба ӯ пулу

чизи бисёр медиҳад ва офарин мегӯяд. Аз ин кори Абӯалӣ одамон мефаҳманд, ки ҳазориспанд ба касалии вабо даво будааст.

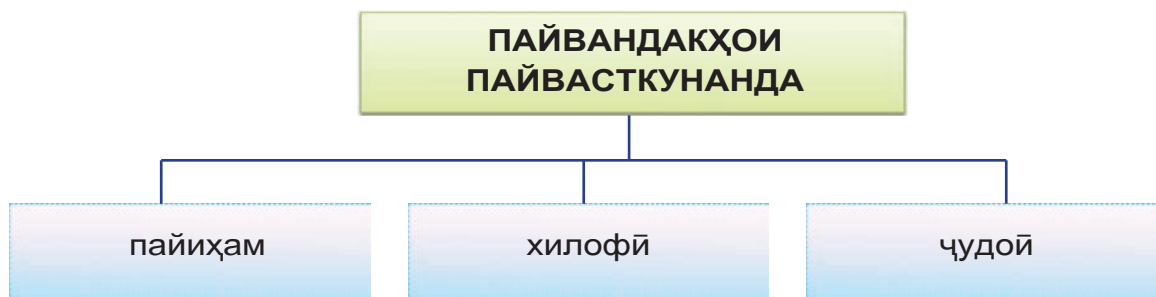
Аз «Нақлу ривоятҳо дар бораи Абӯалӣ ибни Сино»

Ривоятро хонед ва мазмунан нақл кунед. Пайвандакҳои корбастшударо номбар кунед.

МАН МЕГҶАМ, ШУМО ГҶШ КУНЕД

ПАЙВАНДАКҶОИ ПАЙИҶАМ

Ба пайвандакҳои пайиҳам ва, -у (-ю, -ву) дохил мешаванд.

1

Пайвандакҳои мазкур, чунон ки дар боло ишора шуд, ба рои ба ҳам пайвастанӣ аъзоҳои чида ва ҷумлаҳои соддаи таркиби ҷумлаҳои мураккаби пайваст хидмат мекунанд. Ин пайвандакҳо ҳангоми ҷумлаҳои мустақилро ба ҳам пайвастан амали дар як вақт ва ё пайиҳам содиршавандаро нишон медиҳанд. Мисол: 1. Ў як байт хонд ва ман ба ў ҷавоб додам. 2. Барф бориду ҳаво хунук шуд.

2

ПАЙВАНДАКҶОИ ХИЛОФӢ

Пайвандакҳои хилофӣ асосан аммо, вале, лекин ва ҳол он ки буда, хабари ҷумла ва ё ҷумлаҳои мустақилро бо ҳам мепайванданд, ки амал ва ҳолати онҳо бо ҳам мухолифанд. Мисол: 1. Ман туро ҷустуҷӯ кардам, аммо наёфтам. 2. Овоз хеле паст, вале гӯё шунида мешуд.

Дар баъзе мавридҳо пайвандаки -у метавонад ба вазифаи пайвандакҳои хилофӣ истеъмол шавад, мулоҳиза кунед, Мисол: Ҷофиз манаму бародарам мехонад – Ҷофиз манам, вале бародарам мехонад.

3

ПАЙВАНДАКҶОИ ҶУДОЙ

Пайвандакҳои ҷудой асосан ё, ё ин ки, ё... ё буда, аъзоҳои ҷумла ва ҷумлаҳои мустақилро ба ҳам мепайванданд, ки аз амалҳои ба онҳо мансуб бояд яке афзалтар ё имконпазир доништа шавад. Мисол: 1. Дар мактаб имрӯз ё фардо маҷлис мешудааст. 2. Ман ба назди шумо равам, ё ин ки шумо ба назди ман биёед.

Аз рӯйи нақша ҷумлаҳо тартиб диҳед ва сабаби гузоштани аломатҳои китобатро шарҳ диҳед.

1. _____ ва _____.
2. _____, вале _____.
3. _____, ё _____.
4. _____, аммо _____.
5. _____ - ю _____.
6. _____ - у _____.

Ба қойи нуқтаҳо пайвандаҳои аммо, вале, ё, ё ин ки гузошта, ҷумлаҳоро пурра кунед ва нависед.

1. Ҳаво торафт гармтар мешуд... .
2. Насими форам мевазад
3. Кӣ медонад, ки имрӯз ҳаво гарм мешавад ...
4. Ягон воқеа рӯй дод

Зарбулмасалу мақолҳоро нависед ва вазифаи пайвандаҳоро шарҳ диҳед.

1. Ё гули саҳро бошӣ, ё санги дарё.
2. Ё гарди мактабхона, ё чанги меҳмонхона.
3. Ё мактаб хону илм ёд гир, ё меҳмонхона шину гап ёд гир.
4. Ё шаҳри азим, ё кӯҳи баланд.

ТЕСТ

1. Пайвандаки пайҳами серистеъмол ва сервазифатаринро муайян кунед.

- а) -ву б) -ю в) ва г) балки

2. Пайвандаҳои пайвасткунанда мувофиқи маънояшон ба чанд гурӯҳ тақсим мешаванд?

- б) ба чор гурӯҳ б) ба як гурӯҳ
в) ба ду гурӯҳ г) ба се гурӯҳ

3. Дар нутқи гуфтугӯи доираи истеъмоли кадом пайвандак нисбат ба ва зиёдтар аст?

- а) -ву б) -ю в) -у г) ва

4. Навъи пайвандаки пайвасткунанда, ки он хабари ҷумла ва ё ҷумлаҳои мустақилро бо ҳам пайваста, амал ва ҳолати мухолифро ифода мекунад?

- а) тобеъ б) ҷудой в) пайҳам г) хилофӣ

5. Навъи пайвандаки пайвасткунанда, ки имконпазир будани танҳо яке аз далелҳои дар ифодаи калима ё ҷумлаҳо зикршударо мефаҳмонад?

- а) хилофӣ б) муқобил в) ҷудой г) пайҳам

МАВЗЎИ 51. МЕВАЕ ШИРИНТАР АЗ ФАРЗАНД НАБВАД ДАР ҶАҶОН

Буд-набуд дар замони қадим Луқмони Ҳақим ном як шахси донишманде буд. Як рӯз подшоҳи мамлакат Луқмони Ҳақимро ҷеғ зада гуфт:

– Меғӯянд, ки ту бисёр одами доною ҳунарманд ҳастӣ, як чизи нав соз, ки ҳеҷ вақт онро касе насохта бошад.

Луқмони Ҳақим бисёр фикр карда тухми кирмакро ёфт, парвариш кард, пилла шуд. Аз пилла шоҳӣ бофта, як сару либос дӯхта, ба подшоҳ пешкаш кард.

Подшоҳ либоси ҳариро гирифта, гуфт;

– Ин чизи ту ҳақиқатан нағз, ин хел либос боби ман барин подшоҳи олам аст. Акнун ту раву ин сирро ба ҳеҷ кас нагуфта, ба ман ҳамин хел либос тайёр карда овардан гир, агар ягон одами дигар аз сирри кори ту хабардор шуда, ҳамин хел сару тан карда пӯшад, саратро аз танат ҷудо мекунам!

Аз либоси ба подшоҳ дӯхтаи Луқмони Ҳақим камтар шоҳӣ монда буд, занаш гирифт ва ба духтарчааш курта дӯхта дод. Инро як душмани Луқмони Ҳақим диду ба подшоҳ хабар расонд.

Подшоҳ тафтиш карда дид, ки дар ҳақиқат рост аст. Баъд Луқмони Ҳақимро ба пешаш ҷеғ зада гуфт:

– Ман ба ту чӣ амр карда будам? Ту маро писанд накардӣ, ба духтарчаат курта карда додӣ, ҳамаро аз ин сир хабардор кардӣ. Барои ин кор туро намекушам, туро ҳамроҳи духтарчаат ба зиндон андохта, ба дари зиндон қир мерезам, ки дар дарунаш азоб кашида пусида равӣ.

Луқмони Ҳақим гуфт:

– Агар маро ба зиндон андохтанӣ бошед, фармояд дуто кати пӯлодӣ созанд, катҳоро ба зиндон дароварда, дар назди ҳар кадомаш якхалтагӣ бодом монанд.

Подшоҳ «хайр, ду кат садқаи сар» гуфта хоҳиши Луқмони Ҳақимро иҷро карда, ӯро ҳамроҳи духтарчааш зиндон кард ва даҳони зиндонро қир рехта партофт.

Ин овозаро Афлотун шунид. Вай шогирди Луқмони Ҳақим буд. Тарсида худ ба худ «мабодо подшоҳ маро шогирди Луқмони Ҳақим гуфта, зиндон накунад» гӯён дар байни як кӯҳ пинҳон шуда, атрофашро тилисм карда партофт.

Чанд сол гузашт. Ин подшоҳ мурд. Подшоҳи дигар шуд.

Подшоҳи нав як рӯз гӯшт хӯрда истода буд, ки як устухонпора ба гулӯяш дармонд. Бисёр табибу ҷарроҳ оварданд, илоҷашро карда натавониста, ҳамаашон:

– Фақат Афлотун ба ин дарди подшоҳ даво карда метавонад, – гуфта монда мерафтанд.

Подшоҳ гуфт:

– Афлотун кучо бошад?

Одамонаш воқеаи Луқмони Ҳакибро нақл карда, гуфтанд:

– Афлотун шогирди Луқмони Ҳаким буд, баъди ин воқеа ӯ тарсида ба кимкучо рафта пинҳон шудааст.

– Афлотунро аз ҳар кучо, ки бошад, ёфта биёред! – гуфта фармон дод подшоҳ.

Афлотунро кофта ёфта оварданд. Ӯ гулӯи подшоҳро диду худ ба худ «ҳамин сабаб қатӣ зиндони устодавро мекушоям, кани зинда бошад?». Ба подшоҳ гуфт:

– Ба дарди шумо фақат устои ман Луқмони Ҳаким даво карда метавонад.

Подшоҳ ин гапро шунида, фармон дод, ки дари зиндони Луқмони Ҳакибро кушоянд. Кушода диданд, ки духтарчааш хокистар шудаасту худааш ба мурдан наздик. Афлотун вайро ба хонааш бурда, чанд рӯз табобат карда, сиҳат намуд.

Баъд одамони подшоҳ омада ӯро гирифта ба назди подшоҳ бурданд.

Луқмони Ҳаким подшоҳро дида пурсид:

– Фарзанд доред.

Подшоҳ гуфт:

– Як писар дорам.

– Писаратонро сар бурида, хунашро хӯред, сиҳат мешавед, набошад, не.

Подшоҳ фикр кард: яккаю ягона писар дорам, магар метавонам ӯро кушам? Биё беҳтараш худам мурам.

Се-чор рӯз гузашт, дарди подшоҳ сахттар шуд. Баъд гуфт:

– Хайр, писарамро биёред, сарашро буред!

Писарашро оварданд, ба фармони Луқмони Ҳаким дар пеши чашми подшоҳ дасту пояшро баста дар мобайн парда кашида, ба қафои парда гузаронданд:

– Акнун гӯсфандро биёретон! – гуфт Луқмони Ҳаким ба гӯши одамони подшоҳ. Як гӯсфандро қуллуқ карда оварда ба гулӯяш корд монда буданд, ки гӯсфанд «фах» зада овоз баровард.

Ҳамин вақт подшоҳ:

– «Воҳ писарам» – гуфта фарёд зада буд, ки устухон аз гулӯяш парида рафт.

– Пардаро кушоед, то ман мурдаи писарамро бинам! – гуфт подшоҳ.

Пардаро бардоштанд, ки писараш сиҳату саломат ва як гӯсфанд куштагӣ.

Луқмони Ҳаким ҳодисаи шударо ба ӯ гуфта дод.

Подшоҳ ба Луқмони Ҳаким таҳсин хонда гуфт:

– Лаънат ба касе, ки ҳамин тавр одами донишмандро зиндон кардааст.

Ривоятро хонед ва мазмунан нақл кунед. Пайвандакҳои пайваस्तкунанда ва тобеъкунандаро дар алоҳидагӣ нависед.

МАН МЕГҶАМ, ШУМО ГҶШ КУНЕД

ПАЙВАНДАКҶОИ ТОБЕЪКУНАНДА

Пайвандакҳои тобеъкунанда дар ҷумлаҳои мураккаби тобеъомада, як ҷумларо ба ҷумлаи дигар алоқаманд месозанд. Ин пайвандакҳо мувофиқи маъною вазифашон ба чунин гурӯҳҳо ҷудо мешаванд:

1

Пайвандакҳои замон. Ҷумлаҳои пайрави замонро ба сарҷумла тобеъ мекунад: ки, чун, аз бозе ки, баъд аз он ки, баробари ин ки, вақте ки, дар вақте ки, ҳар вақте ки, гоҳе ки, ҳар гоҳе ки, даме ки, замоне ки, пас аз. он ки, пеш аз он ки, пештар аз он ки, ҳангоме ки, ҳамин ки, ҳар бор ки, ҳар боре ки ва ғайра. Мисол: Ҳамин ки трактори заминрон ба сӯйи он зоғу зағанҳо наздик меомад, онҳо якбора хӯсида, ба осмон паҳну парешон парвоз мекарданд.

2

Пайвандакҳои макон. Ҷумлаҳои пайрави маконро ба сарҷумла тобеъ мекунад: ҳар ҷо ки, ба ҳар ҷо ки, куҷо ки, дар куҷо ки, ҷое ки, он ҷо ки. Мисол: Ба ҳар ҷо ки равад, бо як нигоҳи сеҳрангезаш, тамоми ақлу ҳуши ошиқон дуздида меояд.

3

Пайвандакҳои сабаб. Ҷумлаҳои пайрави сабабро ба сарҷумла тобеъ мекунад: ки, зеро, зеро ки, азбас ки (баски), чунки, модом ки, модоме ки. Мисол: Модом ки ту аз ҳамин қадар мунозираҳо маънии ин калимаҳоро нафаҳмидӣ, дигар ба ту шарҳ ва эзоҳ додани мо бефоида аст.

4

Пайвандақҳои мақсад. Ҷумлаҳои пайрави мақсадро ба сарҷумла тобеъ мекунад: ки, то ки, то ин ки, барои ин ки, барои он ки: Командир барои ин ки ба мудофия халал нарасонад, ба қозихона баромадан нахост.

5

Пайвандақҳои шартӣ. Ҷумлаҳои пайрави шартиро ба сарҷумла тобеъ мекунад: агар (ар, гар), ба шарте ки. Мисол: Агар модарам якбора бе қилу қол рӯяшро кушода гаштан мегирфт, олам гулистон буд ва хотири ҳамаи мо ҷамъ мегардид.

6

Пайвандақҳои хилофӣ. Ҷумлаҳои пайрави хилофиро ба сарҷумла тобеъ мекунад: агарчи, гарчи, агарчанде ки, ҳарчанд ки, бо вучуди он ки, ба ҷойи он ки. Мисол: Шарофат-хола, ҳарчанд ки аз танҳоии шабҳои дарози зимистон ба танг меомад, аз сандалӣ дил канда наметавонист.

7

Пайвандақҳои қиёсӣ. Ҷумлаҳои пайрави қиёсиро ба сарҷумла тобеъ мекунад: ки, монанди он ки, мисли он ки, мисли ин ки, гӯё, гӯё ки, гӯё ин ки, ба тарзе ки, чунон ки, чи тавре ки. Мисол: Эргаш, чунон ки дар деворҳои чоҳ кананд, бо нӯги дос ба ҷойи зинапоя чуқурчаҳо канд.

8

Пайвандақҳои миқдору андоза. Ҷумлаҳои пайрави миқдору андоза, миқдору дараҷаро ба сарҷумла тобеъ мекунад: ҳар қадар ки, ҳар чи қадар ки, ба қадре ки, чи қадар ки. Мисол: Ҳар чи қадар ки ман меҳоридам, талаби хориш ҳамон қадар зиёдтар мешуд.

ТЕСТ

- Кадоме аз онҳо пайвандақҳои хилофист?
 - аммо, лекин, вале, балки, вагарна
 - ва, -у, -ю, -ву
 - ё, ё ки, ё ин ки
 - вақте ки, ҳар гоҳе ки, модоме ки
- Пайвандақҳои хилофии серистеъмолу ҳаммаъноро муайян кунед.

а) бошад, набошад	в) вагарна, лекин
б) ва, лекин, балки	г) аммо, лекин, вале
- Кадоме аз пайвандақҳои хилофӣ дар нутқи гуфтугӯӣ ва китобӣ ба дараҷаи баробар кор фармуда мешавад?

- а) вале, балки б) аммо, лекин
в) бошад, набошад г) валекин, вагарна

3. Пеш аз пайвандақҳои хилофӣ ва ҷудой чӣ гуна аломат гузошта мешавад?

- а) нуқта б) нуқта вергул в) вергул г) ду нуқта

4. Пайвандақҳои лекин (локин), вале, валекин дар назм аз рӯйи қонуниятҳои шеър дар кадом шакл қорбаст мешаванд?

- а) лекин, локин б) лек, валек
в) вале, валекин г) лекин, валекин

5. Дар порчаи шеърӣ кадом пайвандақ дар шакли лек қорбаст гардидааст?

Бо ҳусну нигоҳу хандаат зебӣ,
Ҳақ аст, агар бигӯяд яктой.
Ин низ хуб асту лек аз он ҳам хуштар,
Он аст, ки дилбарӣю ҳам доноӣ.

- а) балки б) вале
в) вагарна г) лекин

МАВЗҶИ 52. ЗЕБОГИИ ИНСОН ДАР БОТИНИ ӮСТ

Зебогии инсон танҳо дар сурат нест. Одам бояд одоби хуб дошта бошад. Одобӣ хубӣ ӯ инсонро зебо мегардонад. Ҳусн зебогии одам аз рӯйи одобаш маълум мегардад. Агар одам зоҳиран зебо бошад, дағалмуомилағӣ карда, бо ҳеҷ кас муросо карда натавонад, ӯ зебо нест.

Зебоғӣ ду хел мешавад: зоҳирӣ ва ботинӣ. Зебогии зоҳирӣ гуфта, намуди берунии инсонро мегӯянд. Ҳусни зоҳири инсонро ҳусни худодод мегӯянд. Ба ғайр аз зебогии зоҳирӣ одам бояд ботинан зебо бошад. Намуди ботинии инсон, намуди дохилӣ, ки пинҳон аст ва ба он дохил мешавад: рафтори нек, гуфтори нек, шарму ҳаё, дониши хуб.

Донишомӯзон рафтору гуфтори нек дошта бошанд, дар мактаб бо баҳои хубу аъло хонанд ба фикрам аз ҳама инсонҳои хубанд.

Муслиҳиддин Саъдии Шерозӣ дар тамаддуни Шарқ Кохи бузурги панду ахлоқро ба мо ёдгор монда, дар бораи зебогии зоҳирию ботинии инсон гуфтааст:

Тани одамӣ шариф, аст ба ҷони одамият,
На ҳамин либоси зебост, нишони одамият.
Агар одамӣ ба чашм асту даҳону гӯшу бинӣ,
Чӣ миёни нақши девору миёни одамият.

Дар ҳақиқат, одам бояд на аз рӯи сару либоси зебо, балки аз рӯи ақлу хирад, илму дониш зебо бошад.

Матнро хонед ва мазмунан нақл кунед. Порчаи шеърро шарҳ диҳед.

МАН МЕГҶЯМ, ШУМО ГҶШ КУНЕД

СОХТ ВА ТАРКИБИ ПАЙВАНДАКҶО

Пайвандакҷо аз чиҳати сохту таркиб содда, мураккаб ва таркибӣ мешаванд: а) пайвандакҷои содда ба ҳиссаҷо ҷудо на- мешаванд: ва -у (-ю, -ву), то, чун, агар (гар, ар), гӯё, аммо, лекин, вале, ки; б) пайвандакҷои мураккаб аз ду ҷузъ ташкил мешаванд: аз + баски (азбаски), чун + ки (чунки), агар + чанд (агарчанд), агар + чи (агарчи), гар + чи (гарчи); в) пайвандакҷои таркибӣ аз ду ва ё зиёда калимаҷо таркиб меёбанд: то ки, зеро ки, вақте ки, чунон ки, то даме ки, ҳар қадар ки, барои он ки.

Дар садаи ХХ ҳусни таваҷҷӯҳи мутарҷимони ўзбек ба назми мумтози тоҷик бештар ба мушоҳида мерасад. Агар намунаҷои ашъори суханварони классикро тарҷимонҷо Хуршед, Муинзода, Васфӣ, Чустӣ, Эркин Воҳидов, Ҷамол Камол, Сулаймон Раҳмон, Хуршед Даврон, Самандар Воҳидов, Эргаш Очилов дар вазни арӯз тарҷима намуда бошанд, пас Ғафур Ғулом, Шоислом Шомуҳамедов, Тўхтасин Ҷалолов, Улфат, Назармат, Абдулло Орипов, Нусрат Карим, Ошиқ Эркин, Садриддин Салими Бухорой ва дигарон дар вазни ҳиҷо ба ўзбекӣ тарҷима кардаанд.

Доир ба тарҷимаи асарҷои адибони ўзбек ба забони тоҷикӣ ду лаҳзаро махсус таъкид намудан ҷоиз аст. Якум, асарҷои адибони ўзбек бевосита аз аслият ба тоҷикӣ гардонида мешавад. Дуюм, бо тарҷимаи асарҷои адибони ўзбек баробари мутарҷимони касбӣ адибони соҳибистеъдод ҳам машғул ҳастанд. Гузашта аз ин аксари адибони ҷавону баркамол осори бадеии адабиёти имрӯзаи тоҷикро ба ўзбекӣ дар кишвари худ тарҷима кардаанд. Ин ҷо ёдрас намудани китоби пурмуҳтавои «Тоғли диёр кўшиқлари» ба мақсад мувофиқ аст. Дар ин китоб қиссаю ҳикояҷои адибони тоҷик Абду- малик Баҳорӣ, Шодон Ҷаниф, Ўрун Кўҳзод, Меҳмон Бахтӣ, Сор- бон, Маҳкам Пўлод, Кароматилло Мирзоев, Саттор Турсун, Адаш Истад, Абдулҳамиди Самад, Юсуфҷон Аҳмадзода, Ато Ҷамдам, Муҳаммадзамон Солеҳ, Ҷонибек Ақобиров, Баҳманёр, Абду- рофеъ Рабиев ва дигарон дар тарҷимаи О. Ҷуманов ва Ҷ. Тошматов манзури хонандағони ўзбекзабон гардонида шудааст.

МАВЗЎИ 53. ИМЛОИ ПАЙВАНДАК

Якчоя навишта мешаванд:

– пайвандакҳои мураккаб: балки, чунки, агарчи (гарчи), азбаски (баски), вагарна, ҳарчанд, гарчанд ва ғайра;

– пайвандаки -у, (-ву, -ю) бо калимаи аввали ибораю таркибҳо: ёру рафиқ, хонаву дар, кўчаву бозор, донову нодон, орзуву омор, пастию баландӣ, сарёю савдое, сиёсию иҷтимоӣ ва ғайра.

Чудо навишта мешаванд:

– пайвандаки пайвасткунандаи ва: устодон ва шогирдон, Забони модариро ҳама бояд хуб донанд ва гиромӣ доранд ва ғайра;

– пайвандаки тобеъкунандаи ки: Ў қавл дода буд, ки фардо меояд. Давлате, ки мо дар он зиндагӣ мекунем, бихишти рӯи замин аст ва ғайра;

– ҷузъҳои пайвандакҳои таркибӣ: то ки, вақте ки, зеро ки, бо вучуди ин (он) ки, сарфи назар аз ин (он) ки, бо назардошти он ки, аз сабаби ин (он) ки, ҳарчанде ки, гарчанде ки, ба қадре ки, ба тавре ки, бе ин (он) ки ва ғайра.

Пайвандакҳои ва, ки дар назм ба шакли ихтисор бо нимтире навишта мешаванд: в-аз (ва аз), в-ӯ (ва ӯ), к-аз (ки аз), к-он (ки он), в-имрӯз (ва имрӯз), к-омад (ки омад), в-арна (вагарна) ва ғайра.

ТАРЗИ ТАҲЛИЛИ САРФИИ ПАЙВАНДАК

Нақшаи таҳлил:
1. Кадом калима пайвандак аст. 2. Хели пайвандакҳо: пайваस्तкунанда, тобеъкунанда. 3. Аз ҷиҳати сохт: содда, таркибӣ (номӣ).
Мисол. Ятим роҳ мерафт, аммо намедонист, ки ба кучо меравад.
Намунаи таҳлил:
Аммо пайвандак буда, қисмҳои мураккабро алоқаманд ме-гардонад, пайвандакӣ пайваस्तкунанда, тағйир намеёбад, аъзои ҷумла намешавад (ҳиссаи ёридиҳандаи нутқ), аз ҷиҳати сохт содда.

ТЕСТ

- Пайвандакҳои тобеъкунанда одатан дар кадом қисми ҷумлаи мураккаб ҷой мегиранд?
 - аъзоҳои ҷумла
 - сарҷумла
 - ҷумлаи пайрав
 - мавқеи истеъмолашон номуайян
- Пайвандакҳои тобеъкунанда аз кадом ҷиҳат ба гурӯҳи пайвандакӣ муайяни-эзоҳӣ, замонӣ, маконӣ, тарзи амал, миқдору дараҷа, монандӣ, сабабӣ, мақсадӣ, шартӣ, хилофӣ, объектӣ, ҳамроҳӣ тақсим мешаванд?
 - аз ҷиҳати маъно ва вазифаи наҳвӣ
 - аз ҷиҳати таркиб
 - аз ҷиҳати ташкилӣ
 - аз ҷиҳати сохт
- Серистеъмолтарин пайвандакҳои тобеъкунанда кадом аст?
 - гарчи
 - чун
 - зеро
 - ки
- Пайвандаке, ки барои алоқаманд намудани ҷумлаи пайрави замон ба сарҷумла ҳамчун воситаи грамматикӣ хизмат мекунад?
 - пайвандакҳои замонӣ
 - пайвандакҳои маконӣ
 - пайвандакҳои монандӣ
 - пайвандакҳои шартӣ
- Вақте ки, ҳар вақт ки, то вақте ки, аз бозе ки, ҳар гоҳе ки, модоме ки, то модоме ки, пас аз он ки ҷиҳати гуна пайвандакҳоянд?
 - пайвандакҳои замонӣ
 - пайвандакҳои миқдору дараҷа
 - пайвандакҳои мақсадӣ
 - пайвандакҳои тарзи амал

МАВЗЎИ 54. ТАКРОРӢ

Ба саволҳо ҷавоб диҳед.

ГУРӮҲИ 1.

1. Пайвандакҳо ба кадом гурӯҳи ҳиссаҳои нутқ дохил мешаванд?
2. Аломати грамматикии пайвандакҳо дар чӣ зоҳир мешавад?
3. Моҳияти луғавии пайвандакҳо чиро нишон медиҳад?
4. Пайвандакҳо аз рӯи вазифа ба чанд гурӯҳ ҷудо мешаванд?

ГУРӮҲИ 2.

1. Пайвандакҳои пайвастро номбар кунед.
2. Пайвандакҳои пайиҳамро номбар кунед ва гӯед, ки онҳо чӣ гуна тобишхоро ифода мекунад?
3. Пайвандакҳои хилофӣ, ҷудоиро номбар кунед.
4. Тарзи навишти пайвандаки -у (-ю, -ву) чӣ гуна аст?
5. Пайвандакҳои тобекунанда чӣ гуна вазифаро иҷро мекунад?

ГУРӮҲИ 3.

1. Аз рӯи тобишҳои маъноӣ пайвандаки тобекунанда ба чанд навъ ҷудо мешаванд?
2. Кадом пайвандакҳо шакли ихтисор доранд?
3. Қойи пайвандакҳо дар ҷумла чӣ гуна аст?
4. Тарзи навишти пайвандакҳои таркибӣ чӣ гуна аст?
5. Кадом пайвандакҳо дар ҷумлаҳои содда, мураккаби пайваст ва кадоме аз онҳо танҳо дар ҷумлаҳои мураккаби тобеъ истифода мешаванд?
6. Пеш аз кадом пайвандак вергул гузошта намешавад?

ТЕСТ

ГУРӮҲИ 1.

1. Пайвандаке, ки ҷумлаи пайрави маконро ба сарҷумла тобеъ намуда, қой ва сӯйи амалу ҳолатро ифода мекунад, чӣ ном дорад?

а) пайвандаки сабабӣ	б) пайвандаки тарзи амал
в) пайвандаки замонӣ	г) пайвандаки маконӣ
2. Қое ки, ба қое ки, дар қое ки, аз қое ки, то қое ки, дар кучо ки, ҳар қо ки чӣ гуна пайвандакҳоянд?

а) пайвандаки маконӣ	б) пайвандакҳои хилофӣ
в) пайвандакҳои шартӣ	г) пайвандакҳои мақсадӣ

- а) пасоянд
в) пайвандак
- б) пешоянд
г) ҳиссача

2. Пайвандакҳо аз рӯи пайдоиш ба чӣ гуна гурӯҳҳо тақсим мешаванд?

- а) асли ва номӣ
в) тобеъкунанда ва пайваст
- б) содда, мураккаб ва таркибӣ
г) пайиҳам, хилофӣ, ҷудой

3. Пайвандаке, ки дар як шакл, бе ҳеч дигаргунӣ кор фармуда мешаванд, аз ҷиҳати сохт чӣ гунаанд?

- а) сохта
б) содда
в) мураккаб
г) таркибӣ

4. Пайвандакҳои аз ду ҳисса (ҷузъ) и вазифаҳои муайяни грамматикӣ доштаи ба вучуд омада, аз ҷиҳати сохт чӣ гунаанд?

- а) содда
б) таркибӣ
в) сохта
г) мураккаб

5. Пайвандакҳои сохташон мураккаб дар кадом банд навишта шудааст?

- а) чунки, азбаски, агарчи, вагарна
б) ва, -у, -ю, -ву
в) вақте ки, аз он ки
г) гарчанде ки, агар чанде ки

6. Пайвандакҳои аз якчанд ҷузъи ҷудонашавандаи таркиб ёфта, аз ҷиҳати сохт чӣ гунаанд?

- а) таркибӣ
б) мураккаб
в) содда
г) асли

НАТИҶАГИРӢ АЗ МАВЗӢИ ПАЙВАНДАК

ГУРӢҲИ 1.

1. Пайвандакҳо ҳиссаи ёридиҳандаи нутқ буда, аъзоҳои ҷумлаи содда, инчунин ҷумлаҳоро бо якдигар мепайванданд.

2. Пайвандакҳои соддаи якҷиҳогӣ зада надоранд.

ГУРӢҲИ 2.

1. Дар пайвандакҳои соддаи духиҷогӣ зада, одатан, ба ҳиҷои аввал меояд.

2. Пайвандакҳо нисбат ба ҳиссаҳои мустақили нутқ дертар пайдо шуда, бештар аз калимаҳои мустақилмаъно ба вучуд омаданд.

ГУРӢҲИ 3.

1. Пайвандакҳои пайвастанӣ калимаҳои мустақилмаъно ва ё пайвасту тобеъ намудани ҷумлаҳо хизмат мекунад.

2. Пайвандакҳои тобеъкунанда одатан бо ҷумлаҳои пайрав меоянд. Гоҳо яке аз ҷузъҳои пайвандаки таркибӣ бо сарҷумла ва ҷузъҳои дигари он бо ҷумлаи пайрав омада метавонад.

БОБИ VIII. САНЪАТ ВА МАДАНИЯТ

МАВЗЎИ 55. ШАШМАҚОМ – МАҶМЎИ САВТУ ТАРОНАҲОИ СИЛСИЛАВИИ МУСИҚӢ

«Шашмақом» маҷмӯи шаш мақоми асосии мусиқии классикии тоҷик, ки ҳар як мақом дар дохили худ шӯъбаҳо ва ҷузъҳои зиёде дорад. Он аз мақомҳои **Рост, Наво, Бузург, Дугоҳ, Сегоҳ** ва **Ироқ** иборат буда, ҳар як мақом дар навбати худ аз се бахш иборат аст:

1. **Мушкилот** – силсилаи аслии бахши соз.
2. **Наср** – силсилаи аслии бахши овоз.
3. **Савт** – силсилаи фаръии бахши овоз.

Мушкилот – номи силсилаи аслии бахши сози «Шашмақом» буда, аз панҷ шоҳаи асосӣ **Тасниф, Тарҷеъ, Гардун, Мухаммас** ва **Сақил** иборат аст. Маҳз дар доираи оҳангӣ ва зарбии Мушкилоти ҳар мақом симои хоси вай шаклбандӣ мегардад. Ҳамаи ин қисмҳо ба ғайр аз **Гардун** шакли рондоро доранд, яъне пас аз ҳар мавзӯи нав (хона) оҳанги асосӣ такрор меёбад, ки онро бозгӯӣ меноманд. Масалан: aa; ab; ac; ad ва амсоли инҳо.

Хона – оҳанге, ки ҳангоми иҷрои асар тадриҷан нав шуда, пурра мегардад. Навоҳои нав-нав пайдошавандаи тағйирпазир сархона ном дошта, дар адвори мусиқӣ бо тарзи хонаи 1, хонаи 2, хонаи 3 ишора мешаванд.

Бозгӯӣ – оҳангест, ки дар байни ҳама хонаҳо, дар як шакли муайян, бо як тарзу услуби ба худ хос, бидуни тағйири дигаргунӣ иҷро карда мешавад. Дар сурудҳои халқӣ онро «нақарот» меноманд.

Гуфтаҳои боло бори дигар дар бунёди суруду оҳанг ва эҷодиёти мардумӣ устувор будани пояи бунёди Шашмақомро ба субут мерасонад.

Тасниф – шоҳаи якуми бахши соз аст, ки шоҳаҳои дигари силсила **Тарҷеъ, Гардун, Мухаммас** ва **Сақил** дар асоси оҳанги он бунёд гардидаанд.

Тарчеъ – маънои такрорро дошта, шохаи дуьومي силсилаи аслии бахши соз мебошад, ки дар асоси намуди даврҳои гуногун эҷод шудааст. Шохаи **Тарчеъ** дар мақоми **Рост** вучуд надорад.

Шохаҳои Тасниф ва Тарчеъ шакле доранд, ки Пешрав (оҳангҳои кӯтоҳе, ки дар зинаҳои гуногуни парда такрор шуда, бо усули фаровард бозгӯӣ намуда меоянд) ном дорад.

Гардун – шохаи сеюми бахши соз, ки дар асоси пардаи навъи аслии мақом пайдо шудааст ва аз сархонаҳои гуногуннаво иборат аст, ки паи ҳам меоянд.

Мухаммас – усули мақомӣ дар силсилаҳои аслии бахши соз аст, ки аз панҷ навъи усулҳои мақомӣ (масалан Фарфар, Тасниф ва ғайра) иборат аст.

Сақил – панҷум шохаи асосӣ ва яке аз навъҳои усул дар силсилаи бахши соз, ки даҳ шохаро доро мебошад.

Дар Шашмақом зарб мавқеи муҳим дошта, тавассути доира иҷро мешавад ва онро усул меноманд. Усулҳои Тасниф ва Тарчеъ аз ҷиҳати сохт соддаанд. Усули Гардун нисбатан мураккабтар аст. Усули Мухаммас ва Сақил бошад, мураккабу вазнин аст.

Ҳангоми иҷрои Мушкилот, навозандаву шунаванда тадриҷан ворида олами зарбу лаҳнҳои мақоми иҷрошаванда гашта, барои иҷрои бахшҳои овозӣ заминаи мувофиқ ба вучуд меояд. Дар доираи оҳангиву зарбии Мушкилот симои хоси мақоми иҷрошаванда шаклбандӣ гардида, шунаванда тавассути он ба асоси мақоми мазкур шиносӣ пайдо мекунад.

Сипас силсилаи аслии бахши овоз – Наср оғоз мегардад.

Наср – аз Сарахбор, Талқин, Наср ва Уфар иборат аст, ки дар аксари мақомҳо шакли ягона доранд. Силсилаи Насри ҳар як мақом аз Сарахбор оғоз ёфта, бо Уфар ҷамъбаст мегардад. Матнаш ғазалу рубой аст.

Дар Наср низ, монанди Мушкилот оҳангҳо ворида ҳамдигар гардида, зина ба зина такмил меёбанд ва дар охир боз ба мазмуну мундариҷаи аввалӣ бармегарданд, ки ин шакли доира, яъне бозгашт ба нуқтаи асосиро менамояд. Маҳз ба ҳамин хотир дар гузашта илми мусиқиро «адвор», яъне «ҷамъи даврҳо» меномиданд, зеро ин

мафҳум адвори иқоъӣ (даврҳои зарбӣ), адвори лаҳнӣ (даврҳои оҳангӣ) ва адвори шаклбандӣ (даврҳои силсила)-ро пурра ифода менамояд. Ба тарзи дигар гӯем, адвор дар низоми мусиқӣ – зарб, парда, нағамот, яъне сохтору таълифоти мақомӣ зухур мекунад.

Силсилаи аслии баҳши овози мақомҳо аз Сарахбор бо

таронаҳояш, Талқин бо таронаҳояш, Наср бо таронаҳояш ва Уфар иборат аст. Дар сохтори мақомҳо ин силсила воҳиди ягонаро ташкил медиҳад ва бобҳои он аз ҷиҳати оҳанг (лаҳн, мақом) ва зарбу усул ба ҳамдигар пайванданд.

Сарахбор – саршавии қисми овозӣ ва шоҳаи аввалини силсила буда, бо каломии мавзун, яъне шеър, ғазал иҷро мегардад ва дар бунёди сартосарии мақом мавқеъ ва мавзӯи асосиро дорост. Сарахбори ҳар мақом номи ҳамон мақомро мегирад. Авзони усули Сарахбор асосан бо мизонбанди 2/4 (ду чоряк) сохта мешавад.

Савт – силсилаи фаръии баҳши овоз дар Шашмақом буда, гуногунлаҳну рангомез аст ва савтхонӣ, амалхонӣ, шоҳаҳои Рок ба он мансубанд. Дар зери лаҳн ва оҳангу сурудҳои ин силсила мо ба олами дигари рангину мушкбези руъёии Шашмақом ворид мешавем, ки аз панҷ қисм иборат аст: Савт, Талқинча, Фурӯғ (Кашкарча), Соқинома ва Уфар.

Савт дар байни дигар шоҳаҳои ин силсила саҳми муҳим ва марказиро дорост. Маъноии луғавии савт-садои мусиқӣ, оҳанги мусиқӣ мебошад. Инчунин дар низоми Шашмақом усули мақомиро низ Савт меноманд, ки дар мизонбанди 5/4 (панҷ чорякӣ) сохта шудааст.

Дар ҳар мақом чандин силсилаи Савт мавриди иҷро қарор мегиранд, ки бо номи ин мақом вобаста буда, дар доираи қавонини лаҳнӣ ва оҳангии он амал мекунад.

Савт силсилаи панҷгонаи сурудҳо мебошад, ки дар доираи як навъи пардаи муайян иҷро карда шуда, танҳо қисмҳои он аз ҷиҳати зарбу усул фарқ мекунад. Савт ҳамчун жанри махсуси мусиқии классикии Шарқ маъмул буда, дар шакли аврупоии «сюита» дар олам машҳур аст.

Савтҳо аз услуби ягонаи композитсионӣ ва панҷ қисм – Савт, Талқинча, Фурӯғ, Соқинома ва Уфар иборатанд. Усул мавқеи муҳим дорад.

Матни шоҳаҳои силсилаи Савт аз ғазалу мухаммас иборатанд.

Талқинча – сохтори мусиқист, ки дар равияи Талқин иҷро гардида, усулаш низ, чун усули Талқин мураккаб аст ва аз ду усу-

ли мустақил, яъне 3/4+3/8 (се чорякӣ + се ҳаштякӣ) иборат аст. Дар силсилаи фаръии бахши овози Шашмақом 12 Талқинча мавҷуд аст.

Фурӯғ – маънои луғавиаш «ду-рахш», «партав», «тобиш», «ҷило» буда, лаҳн ва усули иҷроии он гӯё ба ҳавзаи ҳунарии Қошғар мансуб будааст. Шоҳаи сеюми силсилаҳои фаръӣ дар бахши овоз ва навъи усули мақомӣ дар Шашмақом, ки мизонбандаш 4/4 мебошад.

Шарти асосии услубии шоҳаи Мустазод истифодаи шакли шеърӣи Мустазод мебошад, ки танҳо дар шоҳаи аввали силсила суруда мешавад, матни шоҳаҳои дигари силсила – Талқинчаи Мустазод, Фурӯғи Мустазод ва ғайра ғазалҳои маъмулианд. Аз ин сабаб шӯъбаи мазкур номи Мустазодро гирифтааст, шоҳаҳои дигар бошанд ба рангомезиҳои тозаи оҳанги Мустазоди нахустин алоқамандӣ доранд.

Ҳамин гуна услуби сохторӣ айнан дар шоҳаи Фурӯғ низ дида мешавад. Раванди иҷроии шоҳаҳои Мустазод ва Фурӯғ низ ба монанди Савт сурат гирифтаанд, яъне дар ин шоҳаҳо низ дигаргунӣ лаҳнӣи авзонӣ маҳз дар зерӣ таъсири шакли вазни шеъри нав ба вучуд омадаанд. Усули шоҳаҳои Фурӯғ ба усули шоҳаҳои Савт монанд аст.

Шӯъбаҳои Шашмақом аз ҷиҳати оҳангӣ ба ҳам саҳт иртибот доранд, ки онро намуд меноманд. Масалан дар Сараҳбори Сегоҳ баъди авҷ ногоҳ оҳанги Наво пайдо мешавад, ки онро намуди Наво мегӯянд. Намуди Наво, Намуди Муҳайяри Чоргоҳ, Намуди Ушшоқ, Намуди Ораз, Намуди Сегоҳ мақомҳоро дар шакли иқтибос ба ҳам мепайванданд. Намудҳо баъди иҷрои дунасра ва авҷ меоянд. Онҳо дар мавриди зарурӣ пайдо шуда, ягонагии таркиби мақомҳоро ба вучуд меоранд.

Аз «Энциклопедияи адабиёт ва санъати тоҷик»

Матнро хонед, мазмунашро нақл кунед ва пас аз он саволҳои тартиб диҳед.

Шинос шавед ва ба лавҳи хотир нигоҳ доред.

1

ШАШМАҚОМДОН

Мутахассиси сурудан ва навохтани оҳангҳои мусиқии классикии тоҷик. Шашмақом.

2

ШАШМАҚОМХОН

Сарояндаи оҳангҳои Шашмақом, сарояндаи оҳангҳои классик.

Аз рӯи расм ному насаби мутрибонро нависед. Яке аз сурудҳои хониш кардаашонро гӯш кунед.

Калимаҳои зеринро бо шарҳ ба «Дафтарчаи луғат» рӯбардор кунед.

МУҒАННӢ сароянда ва навозанда, мутриб ва ҳофиз.

МУТРИБ навозандаи асбоби мусиқӣ ва сароянда, созандаву хонанда, навозанда.

ҲОФИЗ сароянда, сурудхон.

МУТРИБӢ навозандагӣ, сарояндагӣ.

ҲОФИЗӢ сурудхонӣ, мутриб.

МАН МЕГӢЯМ, ШУМО ГӢШ КУНЕД

ҲИССАЧА

Ҳиссачаҳо ҳиссаи номустақили нутқ буда, ба калимаҳо ва ё ба мазмуни умумии ҷумла тобишҳои гуногуни маъноӣ мебахшанд. Ҳиссачаҳо аз пешоянду пайвандакҳо, ки вазифаи грамматикиро анҷом медиҳанд, фарқ мекунанд. Ҳиссачаҳо имконияти ахборро баланд бардошта, нутқро аниқу ифоданок ва муассир мегардонанд. Бо ёрии ҳиссачаҳо ҳодисае аниқу равшан гашта, тобишҳои шубҳаю тааҷҷуб ва тасдиқу инкор ифода меёбанд. Онҳо тағйир наёфта, маъноӣ луғавӣ надоранд ва аъзои ҷумла ҳам намешаванд.

НАВЪҲОИ ҲИССАЧА

Ҳиссачаҳо аз рӯи маъно ва вазифа ба хелҳои зерин ҷудо мешаванд:

Саволи	-мӣ, -чӣ, -а, магар, навод, навод ки, на ин ки, оё
Таъкидӣ	ҳатто, ҳам, хоҳ ... хоҳ, гоҳ ... гоҳ, на ... на

Тасдиқӣ	ҳа (ҳо), бале, оре, хуб, дуруст, рост, ҳамин тавр, ҳамту, албатта, майлаш, хайр
Инкорӣ	не, на, ҳаргиз
Қувватдиҳанда	-дия, -да, -е, -ку (-куя), охир
Маҳдудӣ	фақат, танҳо
Ишоратӣ	ана, мана, ҳо (ҳу, ҳӯ)

Бо корбасти ҳиссачаҳои зерин ҷумлаҳо тартиб диҳед.

Магар, оё, навод, кӣ, -чӣ?, ҳо, бале, оре, хӯш, хайр, не, мана, -ку, дия.

Матнро хонед, ҷумлаҳои ҳиссачадорро аниқ созед ва нависед. Аз рӯйи тобиши маъно ҳиссачаҳоро ба хелҳо ҷудо кунед.

- Ба хаёлам, санъаткор буд.
- Санъаткор? Не-е, худаш гуфт-ку, ҳисобчӣ.
- Навод? – Ҳар ки бошад, хушбахт будааст.
- Эҳ, ман агар вай барин навохта метавонистам.
- Ба мӯйсафед чӣ гуфт, шунидӣ?
- Не... Дар ҳақиқат, думбурашинос будааст.
- Беҳуда нагуфтаанд: «Қадри зар заргар бидонад, қадри гавҳар, гавҳарӣ».
- Ростӣ гап, агар овозашонро намешунидам, он думбураҳо ба ман асло маъқул намешуданд.

Саттор Турсун

КОРИ ЛОИҲАВӢ. Бо кӯмаки бародар ва хоҳарони калонсол аз рӯйи расм ному насаби мурибони шашмақомхонро нависед.

МАВЗӢИ 56. «СОҚИНОМА» – ЯК НАМУДИ ШЕЪРУ СУРУД ВА РАҚС

«Соқинома» шоҳаи ҷаҳоруми силсилаҳои фаръии бахши овоз (Савт) аст. Ин жанри мусиқиро аз сабаби бо жанри шеърии «Соқинома» иҷро шудан ва услуби ба худ хос доштани «Соқинома» номидаанд. Соқиномаҳо дар силсилаи фаръии бахши овози Шашмақом, дар қисми 4-уми савтхонӣ ҷойгиранд: Соқиномаи Амали Рост, Соқиномаи Савти Сабо, Савти Насруллоҳӣ, Соқиномаи Савти Сарвиноз ва ғайра.

Матни «Соқиномаҳо» асосан порчаи маснавиҳои шоирон буда, ба шакли аа, бб, вв ... эҷод гардидаанд. «Соқинома»-ҳо дар чор

мақоми «Шашмақом», «Бузург», «Рост», «Наво» ва «Дугоҳ» чун силсила ҷой гирифта, бо андозаи зарбу усули 4/4 иҷро мешаванд. «Соқиномаҳо» ҳар яке ҷиҳати хоси лаҳни оҳангноки дошта, «Соқиномаи савти Ушшоқ» дар сози (тоналност) диездор ва се «Савти Калон» бо сози бемолдор иҷро мегарданд. «Соқинома»-ҳо дар мақомҳои панҷуму шашуми «Шашмақом –«Сегоҳ» ва «Ироқ» амал надоранд. Баъзан барои «Соқинома» аз ғазалҳои пурра низ истифода менамоянд.

«Соқинома» жанри адабиву мусиқӣ буда, баҳру усули маъмул дар шеър ва мусиқии ҳирфавии тоҷик аст. Дар адабиёт як навъи шеърист дар шакли маснавӣ ва авзони шеъриаш дар баҳри мутақорибии мусаммани маҳзуф аст. Мазмуни иддаи зиёди соқиномаҳои классикони адабиёти мо, аз ҷумла Низоми Ғанҷавӣ, Носири Хусрав, Абдураҳмони Ҷомӣ, Ҳофизӣ Шерозӣ ва дигаронро эҳсоси хурсандӣ, шодкомиҳои зиндагӣ, васфи манзараҳои дилфореби табиат ташкил медиҳанд. Услуби хоси иншои «Соқинома» дар он аст, ки шоир ҳангоми тасвири базм, бо навбат ба муғаннӣ (мутриб) ва соқӣ барои гарм намудани базм муроҷиат мекунад:

Биё соқӣ он май нишон деҳ маро,
Аз он доруи беҳушон деҳ маро.

Низоми Ғанҷавӣ

Муғаннӣ, кучой, ба гулбонги руд,
Ба ёд овар он хусравонӣ суруд...

Ҳофизӣ Шерозӣ

Биё соқӣё фикри он бода кун,
Ки дилро даме аз ҳиял сода кун.

Абдураҳмони Ҷомӣ

Дар Шашмақом Соқиномаҳо дар силсилаи фаръии бахши овоз ҷой гирифта, баъд аз Фурӯғ меоянд. Оҳанги Талқинчаву Фурӯғ дар шакли асосӣ ва авҷу намудҳояшон боқӣ мемонанд, вале руҳияи Соқинома, зарбу андозаи оҳанг тағйир ёфта, мусиқии нави рақсӣ ба вучуд меояд.

Дар ташаккули «Дувоздаҳмақом» ва «Шашмақом» мавқеи намудҳои дигари мусиқӣ – Пешрав, Амал (Қор), Нақш, Байт, Ғазал калон аст.

Аз сохтор ва номи суруду оҳангҳои Шашмақом мебинем, ки анвои назми классикии тарона, соқинома, мустазод, мухаммас ворида он гардидаанд. Мустазод (арабӣ) намунаи машҳури жанри адабӣ ва боби махсус дар Шашмақом буда, ба тоҷикӣ «дарозшуда», «зиёдшуда» мебошад. Шакли шеърии Мустазод аз

мисраҳои дарозу кӯтоҳи паиҳамоянда иборат аст, яъне ба мисраи асосӣ порчаи иловагӣ ҳамроҳ карда мешавад, ки аксар вақт бо он ҳамвазну ҳамқофия аст. Жанри мусиқии Мустазодҳо, ки бо мадкашии оҳанг иҷро мегарданд, дар Шашмақом мавқеи хоси композитсионӣ доранд. Оҳанги Мустазодҳо 4 тақтро ташкил медиҳанд, ки тақрори баҳши охири 8 тақти асосӣ мебошанд ва дар илми мусиқӣ инро «тарҷеи оҳанг» меноманд.

Дар шакли имрӯзаи Шашмақом танҳо ду намуд – Мустазоди Наво (Наво) ва Мустазоди Рок (Бузург) боқист.

Як қатор сурудҳои шӯъбаҳои мустақили мақомҳо – Сарахбор, Талқин, Савт, Наср, Чапандоз, Наврӯзи сабо, Наврӯзи хоро, Синахурӯш, Бебокча тӯли садсолаҳо, дар пайвандӣ бо шакли маънии жанри ғазал ташаккул ёфтаанд.

«Соқинома» рақси классикӣ буда, тақти суруд оромона ва бо ҳаракатҳои дастҳо иҷро мегардад. Дар «Соқинома» ҷанбаи хониш зиёдтар буда, рақс дар он фақат замина аст. Дар рақс лаҳзаҳои дар як ҷо истодан, ҳаракатҳои зебои маҳин ва имову ишораҳои таъсирнок, тобишҳои ҳолат ва эҳсос иҷро мешаванд. Раққоса дар ин рақс куртаи сабуки шоҳӣ, тоқии зардӯзӣ ва пойҷомаи шерозаш силсиладор мепӯшад.

Аз «Энциклопедияи адабиёт ва санъати тоҷик»

Матнро хонед, мазмунашро нақл кунед. «Соқинома» яке аз намудҳои шеърҳои суруд ва рақс буданаширо бо гуфтаҳои хеш собит намоед.

Порчаҳои шеърӣ чун шоҳбайти «Соқинома» корбастшударо мазмунан шарҳ диҳед.

МАН МЕГҶАМ, ШУМО ГҶШ КУНЕД

ҲИССАЧАҲОИ САВОЛӢ ВА ТАЪКИДӢ

Ҳиссаҷаҳои саволӣ инҳоянд: **-мӣ, -чӣ, -а, магар, навод, навод ки, на ин ки, оё**. Ҳиссаҷаҳои **магар** ва **оё** хусусияти китобӣ дошта, дар адабиёти пешин истифода шудаанд. Ҳиссаҷаҳои дигари саволӣ дар нутқи шифоҳӣ ва порчаҳои муқоламавии адабиёти бадеӣ истифода шудаанд. Ин ҳиссаҷаҳо бар иловаи ифодаи савол тобишҳои гуногуни эҳсосӣ (ҳайрат, тааҷҷуб, норизоӣ) ва ғайраро ифода мекунанд. Масалан: **Магар** шумо ҳам то ҳол ноширо накарда будед? **Оё** аз ин кор ҳеҷ кас бохабар нест?

Ҳиссаҷаҳои **оё, магар** асосан дар аввали ҷумла меоянд. Ҳиссаҷаҳои **-чӣ, -а** дар аввал, миёна ва дар охир меоянд: А, ин кист-а? **Чӣ**, хунук хӯрдӣ?

Ҳиссаҷаҳои таъкидӣ инҳоянд: **ҳатто, ҳатто ҳам**. 1. Ҷанговар **ҳатто** аз танки душман наҳаросид. 2. Ба ӯ нигоҳе **ҳам** накардаам. 3. Аҳмад **ҳатто** хайрухуш накард. 4. Хандаи ҷавон боз **ҳам** баланд гардид.

Ҷумлаҳоро аввал возеҳ хонед ва баъд нависед. Гӯед, ки дар онҳо ҳиссаҷаҳо чӣ тобиши маъноиро ифода мекунанд?

1. Магар хислати одами нек ҳамин хел мешавад? 2. Оё аз пагоҳ сар карда ба кор даромада метавонем? 3. Ҳамин вақт ба кӯча баромада, як давр зада оем-чӣ? 4. Чӣ, магар вай худро аз касе пинҳон кардан меҳоҳад?

Бо корбасти ҳиссаҷаҳои зерин ҷумлаҳо тартиб диҳед.

-мӣ, -чӣ, -а, магар, навод, навод ки, на ин ки, оё, ҳатто, ҳатто ҳам.

МАВЗЎИ 57. «РОСТ» – МАҚОМИ ДУЮМ АЗ СИЛСИЛАИ «ШАШМАҚОМ»

«Рост» мақоми дуюм аз силсилаи «Шашмақом» аст. Дар силсилаи «Дувоздаҳмақом» мақоми аввал ҳисоб мешуд. Дар чанде аз рисолаҳои қадим (масалан, дар «Рисолаи мусиқӣ»-и Дарвешалии Чангӣ мақоми «Рост» чун «Уммуладвор») тавсиф ёфтааст.

Абӯалӣ ибни Сино дар асари машҳури худ «Ҷавомеъ-ул-илм-ил-мусиқӣ» мақоми «Рост»-ро тавсиф карда, бо таносуби математики қатори овозҳои онро пурра муайян сохтааст. Ибни Сино ин ҷо тарҷумаи арабии «Рост»-ро («Мустақим 2) истифода кардааст.

Истилоҳи «Рост» дар мусиқии класикии арабӣ («Расд») ва озорбойҷонӣ низ маъмул аст. Дар «Шашмақом» «Рост» чун мақоми дуюми силсила ҷой гирифтааст ва аз ҷиҳати сохту соз анъанавист. Қатори овозҳои ин мақом аз нотаи до-и октаван яқум то нотаи до-и октаван дуюмро дар бар мегирад.

Мақоми «Рост» аз «мушкилот» ва ду гурӯҳи шӯъбаҳо иборат аст ва бештар бо шӯъбаи «Ушшоқ» пайванд шудааст. Аз ин сабаб дар аксар порчаҳои мақоми «Рост» номи «Ушшоқ» низ ҳамроҳ аст. Масалан, «Мухаммаси Ушшоқ», «Талқини Ушшоқ», «Насри Ушшоқ», «Уфари Ушшоқ», «Савти Ушшоқ» ва ғайра.

Дар силсилаи «Дувоздаҳмақом» – «Ушшоқ» мустақил ба шумор рафта, аз ду шӯъба ва 11 нағма иборат аст. Ба шӯъбаи мақоми «Рост» табдил ёфтани «Ушшоқ» хоси анъанаи «Шашмақом» аст, ки ҳар мақоми он мақоми дуюмро чун шӯъбаи худ таълиф карда-

аст (масалан, дар «Бузург» – «Ироқ» дар «Наво» – «Баёт», дар «Дугоҳ» – «Чоргоҳ», дар «Сегоҳ» – «Аҷам» ва ғайра.

Дарвешали овардааст:

Чу бо «Ушшоқ» гардад «Рост» яқдил,
Шавад «Гардония» з-ин ҳар ду ҳосил.

Аз «Энциклопедияи адабиёт ва санъати тоҷик»

Матнро хонед, мазмунашро нақл кунед. Матлаб ва сухани баён-гардидаро ёдрас намоед.

МАН МЕГҶАМ, ШУМО ГҶШ КУНЕД

ҲИССАЧАҲОИ ТАСДИҚӢ ВА ИНКОРӢ

Ҳиссаҷаҳое, ки фикри пеш аз худ гуфташударо тасдиқ ва розигии гӯяндаро ифода мекунанд: **ҳа (ҳо), бале, оре, хуб, дуруст, рост, ҳамин тавр, ҳам ту, албатта, майлаш, хайр.**

– Имрӯз пагоҳӣ бачаҳоро хабар кунед, маҷлис мекунем.

– **Хайр, майлаш,** – гуфт муаллим аз ҷо бархоста.

– Бибӣ, аз дилатон ғазал бароварда истодаед-мӣ? – **Ҳа...**

Ҳиссаҷаҳои инкорӣ инҳоянд: **не, на.** Ҳиссаҷаҳои инкорӣ воситаи асосии ташкили ҷумлаҳои инкорӣ (манфӣ) мебошанд.

– Магар ту хоҳари ин ҷавон мешавӣ?

– **Не!** – гуфт Гулнор.

– Хоҳарзодаи ин ё бародарзодааш ҳастӣ? – **Не!**

Ҳиссаҷаҳои тасдиқӣ ва инкории зеринро байни гурӯҳҳо тақсим намуда, ҷумлаҳо тартиб диҳед.

ҳа (ҳо), бале, оре, хуб, дуруст, рост, ҳамин тавр, ҳам ту, албатта, майлаш, хайр, не, на.

КОРИ ЛОИҶАВӢ. Аз рӯи расм матн тартиб диҳед.

МАВЗЎИ 58. РАҚСҲОИ КЛАССИКИИ МИЛЛӢ

Муноҷот

Рақси классикӣ, мисли як қисми ҳамноми «Шашмақом» буда, аз ҷиҳати оҳанг бо он наздик аст. Ин рақс таҳти навои танбӯр ва доира ё ансамбли асбобҳои халқии мусиқӣ бешитоб, хиромон бо ҳаракатҳои дастҳои зебои маҳин иҷро мегардад. Рақси «Муноҷот» аз 3 қисм иборат буда, қисми аввал бо суръати суст, қисми дуюм тез ва қисми сеюм боз суст навохта мешавад. Рақс дар тӯю маърақаҳои оилавӣ, идҳои халқӣ, гаштакҳо, базмҳо аз тарафи занҳо ва мардҳо иҷро мегардад.

Мавриғӣ

Силсилаи рақсҳо, ки пайиҳам таҳти сурудҳои фолклорию ғазалҳои классикӣ иҷро мешаванд. Рақс дар он бо ҳаракати «тоби қарсаки даст» сар мешавад. Рақс таҳти навои доира ва суруд иҷро мегардад. Раққоса ҳаракатҳоро гоҳе дар як тараф ва гоҳе дар тарафи дигар иҷро намуда, оҳиста-оҳиста пеш, сипас қафо меравад, чарх зада менишинад ва ғайра.

Қайроқбозӣ

Иҷрокунанда дар ҳар дасташ ду қайроқ (сангҳои сабуки ҳамвору борики дароз) дошта, онҳоро бо зарби мусиқӣ ё доира баробар садо мебарорад. Дар ин рақс се суруд: «Ҳоли орази рухсор», «Ёр, дилбарам шумоед», «Шӯҳи дилором» иҷро мешавад. Дар ин рақс иҷрокунанда ҳаракатҳои гуногуни рақси тоҷикӣ: чархзанӣ, «чархи дурӯя», «чилваи якрӯя», «шоҳ» ва ғайраро истифода мебарад.

Қошуқбозӣ

Иҷроқунанда дар ҳар дасташ ду қошуқи чӯбиро, бо ангуштҳои даст пушт ба пушт гузошта, нигоҳ медорад. Қошуқҳо дар ин рақс на танҳо вазифаи шақшақаи чӯбинро иҷро менамоянд, балки садои зарбу усули муайянро ба вучуд меоранд. Раққос, ҳамеша қошуқ зада истода таҳти зарби онҳо чарх мезанад, гоҳ ҳам шуда ҳаракатҳои мавзунро иҷро мекунад, гоҳ дар сахна, гӯё, худро ороиш медиҳад.

Матнҳоро дар алоҳидагӣ пай дар пай хонед. Доир ба рақсҳои классикии миллӣ он чизе, ки медонед, гӯед.

МАН МЕГҶАМ, ШУМО ГҶШ КУНЕД

ҲИССАЧАҲОИ ҚУВВАТДИХАНДА ВА МАҲДУДӢ

Ҳиссачаҳое, ки ба гуфтор тобишҳои эмотсионалӣ дода, чиҳатҳои ҳиссии нутқро таъкид менамоянд ва ифодаро қувватнок мегардонанд: **-дия. -да, -е, -ку (-куя); охир.** Ин ҳиссачаҳо бо ёрии интонатсия ба тобишҳои маъноӣ далолат мекунад. Ҳиссачаҳои гурӯҳи аввал дар охири калимаю ҷумла, ҳиссачаи охир ҳам дар аввалу ҳам дар охири ҷумла омада метавонад: Гапат ҳақ-куя, писарам. **О**, ба як ҷо шин, охир!

Ҳиссачаҳое, ки ба амалу ҳолати тасвир маъноӣ маҳдудӣ дода, маъноӣ калима, ибора ё ҷумларо пурқувват мекунад: **фақат, танҳо.** **Ӯ фақат** аз машинаҳо домангир буду халос. Танҳо ба модарат гӯй.

Ба ҷойи нуқтаҳо ҳиссачаҳои мувофиқро гузошта, ҷумлаҳоро на-висед.

1. ... ӯ дар хона монда буд.
2. Ман намеравам, гуфтам ... !
3. Имрӯз ба саёҳат мерафтем
4. ... Қосим дар ин байн наменамуд.
5. Дар вақти ҳарфчинӣ ӯ ... як ҳарфро ҳам партофта намеравад.
6. ... он манзараҳои зебо.

Ҳиссачаҳо барои истифода: (-ку, мана, ҳатто, -дия, фақат, танҳо).

КОРИ ЛОИҲАВӢ. Аз рӯи расм матн тартиб диҳед.

МАВЗЎИ 59. МАДАНИЯТИ ЛИБОСПЎШЇ ВА РИОЯИ ТАРТИБОТИ ОН ДАР ЗИНДАГИИ РЎЗМАРРА

Дар вақти мушоҳида намудани либоси нави якдигар «муборак шавад», «насиб кунад», «ба қаду қомататон зебидааст» – мегўянд. Он шахс бошад, «ташаккур ба диққататон» гуфта, хурсандона ҷавоб мегардонад.

Либоси миллии ҳар халқ ганчинаи гаронбаҳои маданияти умумиҷаҳонист. Маҳз бо таъсири ҷиҳатҳои пешқадами либосҳои миллии шакли нави либосҳое баромада, хусусияти умумӣ – байналмилалиро гирифтаанд. Ба монанди костюму шим, палтову боронӣ, мўзаю туфлӣ, куртаю майка ва ғайра.

Либосҳои мазкур дар зери таъсири завқи эстетикӣ фабрикаҳои бофандагӣ, дўзандагӣ ва муносибатҳои маданияту иқтисодии мамлакатҳои гуногуни ҷаҳон рўз ба рўз такмилу тағйир ёфта, вобаста ба талаботи умумиинсонӣ дар байни миллат ва халқҳои гуногун паҳн гардида истодаанд. Дар навбати худ комёбиҳои нави ба нави санъати бофандагӣ дўзандагӣ ба шаклу дўхти либосҳои миллии, тағйирёбию ташкилёбии он ёрии калон расонида истодааст.

Баъзе либосҳое, ки ба талаботи иқтисодӣ, корӣ, техникаи ҳозира ҷавоб дода наметавонанд, хоҳу нохоҳ аз байн мераванд ё эҳтиёҷ ба дигаргунсозӣ доранд. Бар ивази онҳо либосҳои ба шароити нави мутобиқ ба вучуд меоянд.

Либосро дар баробари тоза нигоҳ доштан боз дарзмол намудан зарур аст. Дарзмол на фақат либосро зебову хушнамул менамояд, балки аз микробу бактерияҳои сирояткунанда тоза мекунад.

Дар табиат ҳамеша мутобиқати ранг зебоиро афзуну дилчасп менамояд. Дар вақти бо ҳам мутобиқат намудани ранги пўсту либос ҳусни инсон зеботар мегардад. Бояд ҳар як фард ранги ба худаш муносибу дилкашашро донад. Ҳатто ранги либос бояд ба синну сол, ба талаботи фаъолияти меҳнатӣ, ба талаботи ҷамъиятӣ, замона муносибу мувофиқ бошад ва сабаби маломату монеаи кор нагардад.

Матнро хонед, мазмунашро баён намоед. Бо назардошти мазмун саволҳо тартиб диҳед.

МАН МЕГЎЯМ, ШУМО ГЎШ КУНЕД

ҲИССАЧАҲОИ ИШОРАТӢ, МОДАЛӢ-ИРОДАВӢ

Ҳиссачаҳое, ки ба предмети номбаршуда, амалу ҳолатҳо ё ҳаракату муносибатҳо ишорат мекунад: – Хонаат кучо? – **ҳо ана**, – гӯён занак бо сараш як хонаи бомаш хаспӯши дар он тарафи кӯча бударо нишон дод. Ҳиссачаҳои ишоратӢ нисбатан каманд: **ана, мана, ҳо (ху, хӯ), ана**.

Ҳиссачаҳое, ки ба иҷрои амал водор намудан (**Канӣ**, гап зан), даъват, хоҳиш, илтимос (**Биёед**, ин гапҳоро ба як сӯ монем) ва раво будан, розигӣ додан ва ғайра (**Бигузор**, худаш бо чашмонаш бинад)-ро мефаҳмонанд. Ба ин вазифа ҳиссачаҳои **канӣ, биё, мон, бигзор, биё мон** кор фармуда мешаванд.

Ҳиссачаҳои **раваду, рафту, хезаду, кошки, илоҳо (илоҳӣ), мабодо, эҳтимол, бояд, шояд, аз афташ, бешубҳа, ҳатман, даркор, гӯё** ва мисли инҳо хусусиятҳои нисбатан мустақил дошта, дар матн маҳз барои тобишҳои субъективонаи фикр далолат мекунад: **Мабодо** ба нафсашон нарасад гуфта андеша мекунам-дия. – **Раваду** ин одам ба мо некӣ карданӣ бошад?

Ҳиссачаҳои ишоратӢ ва модалӣ-иродавии зеринро байни гурӯҳҳо тақсим намуда, ҷумлаҳо тартиб диҳед.

Ана, мана, ҳо (ху, хӯ), ана. канӣ, биё, мон, бигзор, раваду, рафту, хезаду, кошки, илоҳо (илоҳӣ), мабодо, эҳтимол, бояд, шояд, аз афташ, бешубҳа, ҳатман, даркор, гӯё.

КОРИ ЛОИҲАВӢ. Бо интиҳоби сарлавҳа доир ба одоби либоспӯшӣ матн тартиб диҳед.

МАВЗӢИ 60. СОХТУ ТАРКИБ ВА ИМЛОИ ҲИССАЧА

МАН МЕГӢЯМ, ШУМО ГӢШ КУНЕД

СОХТУ ТАРКИБИ ҲИССАЧАҲО

Ҳиссачаҳо аз ҷиҳати сохту таркиб ба содда ва таркибӣ ҷудо мешаванд. Ҳиссачаҳои аслии **бале, навод, оё, магар, ҳатто, фақат, танҳо -ку, -а, ҳам, чи... чи, на...на** ва амсоли онҳо **содда** мебошанд.

Ҳиссачаҳое, ки аз ду ва ё зиёда калимаҳо ташкил ёфтаанд, **таркибӣ** мебошанд: **ҳатто ки, навод ки, аз афташ, ана ҳамин, майлаш-куя, гӯё ки, ҳо ана...**

Ўмлаҳоро нависед, ба зери ҳиссаҷаҳо хат кашида, дар боляшон сохти онҳоро бо сабти содда ё таркибӣ зикр кунед.

1. Аз байни қуттии набот ана ин хат ёфт шуд. Ҳатто об набуд.
3. Ман ба тарафи ӯ нигоҳе ҳам накардаам. 4. Ҳа, иморатҳои наву азими имрӯза тамошобобанд. 5. На ин ки ҳамин ҳавои на он қадар сард ба пойи одам таъсир кунад. 6. Наход ки шумо аз ин ҳодиса хабар надоред.

Ба ҷойи нуқтаҳо аз ҳиссаҷаҳои дар қавс додашуда мувофиқашро гузошта, ҷумлаҳоро нависед.

1... . фаромӯш кардӣ?– тааҷҷуб кард Ҳалим.
2. – Ман ҳозир ... ҳамин касро нигоҳ дошта гапзанон мекунам.
3. Хонаводаи Хайрӣ ... замин дошт, ... боғ ва ... чорпо.
4... . дар мактаби нав бача дар ҳафт моҳ саводашро мебаровардааст-ку!
5... ., ман ҳаргиз ба Шоён нахоҳам рафт.

Сотим Улуғзода

Ҳиссаҷаҳо барои истифода: (не, охир, на... на, ана, магар).

МАН МЕГҶАМ, ШУМО ГҶШ КУНЕД

ИМЛОИ ҲИССАҶА

Ўзӯҳои ҳиссаҷа ва калимаҳои рехтаи навъи зер якҷоя навишта мешаванд: **кошки, бигузор (бигзор), мабодо** ва ғайра.

Ўудо навишта мешаванд:

– ҳиссаҷаҳои **ҳа (ҳо), оре, бале, на, на на, чи чи, не, фақат, танҳо, гӯё, магар, ҳатто, ҳаргиз, асло, оё, ҳам, низ** аз калимаҳои дигар: На омадед ва на пайғом фиристодед. Ин гапро танҳо (фақат) як кас медонист. Ҳатто баъд аз ҷаласа баҳс идома дошт. Оё (магар) ин кор барои Шумо душвор нест? Меҳмон ҳам (низ) бо мо меравад. Ҳаргиз ба роҳи бад наравед. Ўро асло надидаам ва ғайра;

– ҳиссаҷаҳои таркибии **биё мон, гӯё ки, шояд ки, равад ки, на фақат, на танҳо** ва ғайра.

Ҳиссаҷаҳои **-чӣ, -ку, -а** пас аз калима бо нимтире навишта мешаванд: равем-чӣ, баргардем-чӣ, рафтед-ку, нагуфтед-ку, наовардед-а ва ғайра.

ТАРЗИ ТАҲЛИЛИ САРФИИ ҲИССАЧА

Нақшаи таҳлил:
<ol style="list-style-type: none"> 1. Кадом калима ҳиссача аст. 2. Хели ҳиссача: саволӣ, таъкидӣ, тасдиқӣ, инкорӣ, қувватдиҳанда, маҳдудӣ, ишоратӣ. 3. Аз чиҳати сохт: содда, таркибӣ.
Мисол. Дар хона танҳо хешовандон монданд.
Намунаи таҳлил:
Танҳо ҳиссача аст, тобиши маҳдудӣ дорад, аз ин чиҳат он ҳиссачаи маҳдудӣ мебошад, аъзои ҷумла намешавад (ҳиссаи ёвари нутқ), аз чиҳати сохт содда.

КОРИ ЛОИҲАВӢ. Ҳиссачаҳои таркиби ҷумлаҳоро таҳлили сарфӣ кунед.

Гуфтед-мӣ? Гуфтед-а? Гуфтед-чӣ? **Оё** гуфтед? **Магар** гуфтед? **На ин ки** гуфта бошед? **Наход** гуфта бошед?

Шараф ба **ӯ ҳатто** нигоҳ намекард. Ба вай чӣ гуфтанамо **низ** медонам.

МАВЗӢИ 61. ТАКРОРӢ

Ба саволҳо ҷавоб диҳед.

ГУРӢҲИ 1.

1. Ҳиссача чист?
2. Ҳиссача ба чӣ гуна навъҳо ҷудо мешавад?
3. Ҳиссачаҳои содда аз чӣ гуна ҳарфҳои садонок таркиб меёбанд?
4. Ҳиссачаҳо то чӣ дараҷа ба нутқ таъсир мерасонанд?
5. Дар бораи сохти ҳиссачаҳо маълумот диҳед.

ГУРӢҲИ 2.

1. Гурӯҳҳои ҳиссачаҳоро номбар кунед.
2. Ҳиссачаҳо чӣ гуна тобишҳоро ифода мекунанд?
3. Чаро ҳиссачаҳо ҳиссаҳои ёвари нутқанд?
4. Дар ҷумла ё матн ҳиссачаҳо кадом вазифаро адо мекунанд?
5. Ҳиссачаҳо аз пайвандакҳо чӣ фарқ доранд?

ГУРҲИ 3.

1. Ҳиссаҷаҳо ба чанд навъ ҷудо мешаванд?
2. Аз ҷиҳати сохт ҳиссаҷаҳо чанд хел мешаванд?
3. Кадом ҳиссаҷа бо дефис навишта мешавад?
4. Ҳиссаҷаҳои содда кадомҳоянд? Онҳоро номбар кунед.
5. **Ҳиссаҷаи инкори**и на боз дар кадом шакл меояд?

ТЕСТ

ГУРҲИ 1.

1. Ҳиссаҷаҳои таркибӣ одатан аз чанд калима ба вуҷуд меоянд?
 - а) аз ду, се калима
 - б) аз се, чор калима
 - в) аз як калима
 - г) аз чор, панҷ калима
2. Ҳиссаҷае, ки ба предмети номбаршуда, амалу ҳолатҳо, ҳаракату муносибатҳо ишорат мекунад, чӣ ном дорад?
 - а) ҳиссаҷаи тасдиқӣ
 - б) ҳиссаҷаи маҳдудӣ
 - в) ҳиссаҷаи саволи
 - г) ҳиссаҷаи ишорӣ
3. Калимаҳои ёридиҳандаи ба ҷумла, аъзоҳои ҷудогонаи он тобишҳои иловагии маъноӣ, ё худ ифодаҳои эмотсионалӣ диҳанда, чӣ ном дорад?
 - а) нидо
 - б) пайвандак
 - в) ҳиссаҷа
 - г) пешоянд
4. Ҳиссаҷаҳо аз кадом ҷиҳат ба хелҳои ҳиссаҷаҳои шаклсоз, ишоратӣ, маҳдудӣ, таъкидӣ, таъинӣ, саволи, тасдиқӣ, инкорӣ тақсим мешавад?
 - а) аз ҷиҳати маъно ва вазифа
 - б) аз ҷиҳати сохт
 - в) аз ҷиҳати таркиб
 - г) аз ҷиҳати эҳсоси эмотсионалӣ

ГУРҲИ 2.

1. Ҳиссаҷаҳо аз рӯи имконияти наҳвӣ ба чӣ гуна гурӯҳҳо тақсим мешаванд?
 - а) ноустувор, устувор
 - б) содда, сохта, таркибӣ
 - в) мӯътадил, муштарак
 - г) озод, нимозод, устувор
2. Кадоме аз онҳо ҳиссаҷаҳои озод ба шумор меравад?
 - а) -ку
 - б) чӣ
 - в) магар, охир
 - г) канӣ
3. Чӣ гуна ҳиссаҷаҳо ҳамеша пеш аз калимаи вобастакунандаи худ ё баъди аз он воқеъ мешаванд?
 - а) ҳиссаҷаҳои устувор
 - б) ҳиссаҷаҳои озод
 - в) ҳиссаҷаҳои нимозод
 - г) китобӣ
4. Ҳиссаҷаҳои устувори пеш аз калима ва ибораҳои вобастакунанда оянда, чӣ ном дорад?
 - а) ванд
 - б) пасмавқеъ
 - в) миёнванд
 - г) пешмавқеъ

5. Ҳиссаҷаҳое, ки бо гуфтор тобишҳои эмотсионалӣ дода, ҷиҳатҳои ҳиссаи нутқро таъкид менамоянд ва ифодаро пурқувват мегардонанд, чӣ ном дорад?

- а) ҳиссаҷаҳои эҳсосӣ (қувватдиҳанда)
- б) ҳиссаҷаҳои таъкидӣ
- в) ҳиссаҷаҳои тасдиқӣ
- г) ҳиссаҷаҳои инкорӣ

ГУРҲИ 3.

1. Ҳиссаҷаҳои устувори баъди калима ва ибораҳои вобастаку-нанда воқеъ гардида, чӣ ном дорад?

- а) пасмавқеъ
- б) пешмавқеъ
- в) бемавқеъ
- г) бамавқеъ

2. Ҳиссаҷаҳо аз рӯйи имкониятҳои наҳвӣ ба чанд гурӯҳ тақсим мешаванд?

- а) ба ду гурӯҳ
- б) ба се гурӯҳ
- в) ба се чор гурӯҳ
- г) ба ҳеч гуна гурӯҳ

3. Ҳиссаҷаҳо аз ҷиҳати услубӣ ба чӣ гуна гурӯҳҳо тақсим мешаванд?

- а) мӯътадил (умумиистеъмолӣ), китобӣ, гуфтугӯӣ
- б) озод, нимозод, устувор
- в) содда, таркибӣ
- г) қадима, нав

4. Ҳиссаҷаҳои тасдиқии асли дар кадом банд навишта шудааст?

- а) оё, магар
- б) худ, хун, хеш, хайр
- в) воқеан, дар воқеъ
- г) ҳа, ҳо, бале

5. Ҳиссаҷаҳои - мӣ, -ку, -дия, -а, чӣ бо гузоштани кадом аломат навишта мешаванд?

- а) бо гузоштани аломати дефис
- б) бо гузоштани аломати нуқта
- в) бо гузоштани аломати ду нуқта
- г) бе гузоштани ҳеч гуна аломатҳо

НАТИҶАГИРӢ АЗ МАВЗӢИ ҲИССАҶА

ГУРҲИ 1.

1. Ҳиссаҷаҳо барои таъкиду ифодаи тобишҳои гуногуни маъноии калима, ибора ва ҷумла хизмат мекунад.

2. Ҳиссаҷаҳо маъноии луғавӣ надоранд, вале ҳамчун воситаи лексикӣ ифодаи муносибатҳои субъектӣ бо ҳамроҳии воситаҳои грамматикӣ ва интонатсия кор фармуда мешаванд.

3. Ҳиссаҷаҳо аъзои мустақили ҷумла шуда наметавонанд.

ГУРҲИ 2.

1. Ҳиссаҷаҳо фақат ҳамчун калимаҳои ёридиҳанда ба ҷумла ва қисмҳои алоҳидаи он тобишҳои гуногуни модалӣ-маъноӣ дода, барои пурқувват шудани таъсири нутқ ёрӣ мерасонанд.

2. Ҳиссаҷаҳоро аз ҷиҳати ба калима, ибора ва ё ҷумла алоқаманд шуда омаданашон ба ду гурӯҳ ҷудо кардан мумкин аст.

3. Ҳиссаҷаҳои **ана, мана, ҳу (ҳӯ, ҳо), фақат, ҳатто, ҳам, боз,** ҳиссаҷаҳои саволии **-чӣ, -мӣ** ва ҳиссаҷаҳои инқори **не** дар нутқ ба калима ва ба ибораву ҷумла алоқаманд шуда омада метавонанд.

4. Ҳиссаҷаҳои **магар, наҳод, оё, на ин ки, мабодо, рафту, кошки, гӯё ки, илоҳӣ, кани, биё, мон, бигзор** ва монанди инҳо **бошанд, фақат** ба ҷумла алоқаманд шуда меоянд.

ГУРҲИ 3.

1. Ҳиссаҷаҳо аз ҷиҳати сохт содда, сохта ва таркибӣ мешаванд.

2. Ҳиссаҷаҳои содда аз як калима иборат мебошанд.

3. Ҳиссаҷаҳои таркибӣ аз ду ва ё зиёда калимаҳо таркиб меёбанд.

4. Ҳиссаҷаҳои асли ҳамагон калимаҳое мебошанд, ки аслан ҳамчун ҳиссаҷа вуҷуд доштанд.

Ба расм сарлавҳа интиҳоб кунед. Пас аз он бо корбасти ҳиссаҷаҳо матн тартиб диҳед.

БОБИ IX. КОМИЛҲУҚУҚИИ ИНСОН

МАВЗЎИ 62. ҲУҚУҚҲОИ ИНСОН

Ҳуқуқҳои инсон – маҷмӯи ҳуқуқ ва ўҳдадориҳои инсон мебошад, ки вазъи ҳуқуқии инсонро нисбат ба давлат, имконият ва талаботҳояшро дар соҳаҳои иқтисодӣ, иҷтимоӣ, сиёсӣ, маданӣ муайян мекунад.

Ҳуқуқҳои инсон – ин қонунан таъмин намудани имконияти қонунгардонидани талабот ва манфиатҳои ҳаётии шахрвандон мебошад.

Инсон худро дар ҳамон маврид комилан дар ҷомеа озод ҳис карда метавонад, ки соҳиби ҳуқуқ ва озодиҳои кафолатнок бошад. Зарурати чунин ҳуқуқҳо ба монанди ҳуқуқ ба меҳнат, истироҳат, ҳифзи саломатӣ, таъмини иҷтимоӣ дар вақти пиронсолӣ ва чунин озодиҳо ба монанди озодии ҳуқуқи моликият, вичдон, суҳан, матбуот ва ғайра ба ҳама маълум аст.

Ҳар як инсоне, ки ба дунё меояд, дорои чунин ҳуқуқ ва озодиҳо буда ҳамаи онҳо дар назди қонун баробаранд. Ҳамаи шахрвандон новобаста аз наҷод, ранги пӯст, миллат, ҷинс, забон, баромади иҷтимоӣ, ҷамъиятӣ, молумулкӣ, мансаб, ақида муносибат ба дин иштирок кардан ё накардан дар иттиҳоди ҷамъиятӣ ҷойи истиқомат ва ҳолатҳои дигар дорои ҳуқуқ ва озодиҳои баробар

мебошанд. Дорои ҳуқуқ ва озодиҳои гуногун будани шахрвандон маънои онро надорад, ки ҳар як шахс чи тавре ки хоҳад, ҳамон тавр рафтор намояд. Баръакс баамалбарории ҳуқуқ ва озодиҳои конституционии ҳар як шахс набояд ҳуқуқ ва озодиҳои дигаронро вайрон намояд, ба ҷомеа ва атрофиён зарар расонад.

Матнро хонед ва хулосаҳои матнҳои хешро баён намоед.

Шинос шавед ва ба лавҳи хотир нигоҳ доред.

Ҳуқуқ	Маҷмӯи меъёр, рафтор ва муносибатҳои ҷамъиятию иҷтимоии одамон, ки аз тарафи давлат муайян гардида ва муҳофизат карда мешаванд.
Ҳуқуқшинос	Мутахассиси соҳаи ҳуқуқ, ҳуқуқдон.
Ҳуқуқшиносӣ	Маҷмӯи илмҳои оид ба ҳуқуқ.
Ҳуқуқдор	Соҳибҳуқуқ, он ки ба қонун ҳақ дорад.
Ҳуқуқдорӣ	Ҳуқуқ доштан, соҳибҳуқуқ буд.
Ҳуқуқӣ	Мансуб ба ҳуқуқ, оид ба ҳуқуқ, масъалаҳои ҳуқуқӣ.

Бо қорбасти қалима ва ибораҳои зерин ҷумлаҳои тартиб диҳед.

Комилҳуқуқ, соҳибҳуқуқ, ҳуқуқи шахрвандӣ, ҳуқуқҳои до-нишомӯзӣ, ҳуқуқи бачагон, ҳуқуқи модарон, ҳуқуқи падарон, баробарии ҳуқуқи марду зан, ҳуқуқи интихоботӣ, ҳуқуқ доштан, соҳибҳуқуқ будан, аз ҳуқуқ маҳрум кардан, аз ҳуқуқ маҳрум шудан.

МЕДОНАМ, ДОНИСТАН МЕХОҶАМ

ЧИРО?

Тарзи навишт ва сохту таркиби қалимаро	Тобиши маъноии қалимаро
Ҳукм	1. Амр, фармон, фармоиш.
	2. Қарор, қарори маҳкама, органҳои судӣ ва ғайра.
	3. Қоида, қонун, қисми ба сифати қоида ва қонун фармуда.
Ҳуқумнома	Қарори маҳкамаҳои судӣ.

МАН МЕГҶАМ, ШУМО ГҶШ КҶНЕД

НИДО

Он ҳиссаи нутқ, ки ҳаяҷон ва ҳиссиёти гуногунро ифода мекунад, **нидо** номида мешавад.

Мисол: Ҳай-ҳай, ба хонаи як кас меҳмон шуда, моҷаро кардан ба чӣ маънӣ? Э, ҳамин вақт омадани онҳо!

ФАРҚИ НИДО АЗ ҲИССАҲОИ МУСТАҚИЛМАЪНОИ НУТҚ

Фарқи нидо аз ҳиссаҳои мустақилмаънои нутқ дар он аст, ки нидоҳо вазифаи номинативӣ надошта, танҳо аломатҳои нутқ ба ҳисоб мераванд, ки барои ба тарзи кӯтоҳ, мӯъҷазу мухтасар ифода кардани муносибати гӯянда ба ҳақиқати реалӣ ё барои фаҳмонидани талаб, хоҳиш, амр, ҳасрат, хиҷолат, табрику таҳният ва ғайр ва хизмат мекунанд.

Нидоҳо дар вазифаи асосии худ ҳаргиз аъзои ҷумла намешаванд ва аз нуқтаи назари наҳвӣ бо аъзоҳои ҷумла алоқаманд нестанд.

ФАРҚИ НИДО АЗ ҲИССАҲОИ ЁВАРИ НУТҚ

Фарқи нидо аз ҳиссаҳои ёвари нутқ (пешоянд, пайвандак, ҳиссача) дар он аст, ки нидоҳо муносибати маъноии байни калима ё ҷумлаҳоро нишон дода наметавонанд, барои ифодаи алоқаи байин калимаю ҷумлаҳо чун восита хизмат намекунанд, ба ҷумлаҳо тобишҳои маъноии иловагӣ ҳам намедиҳанд.

Аввалан ҷумлаҳоро бидуни калимаҳои бо ҳарфи сиёҳи баланд чопшуда ва баъд бо иловаи онҳо хонед ва гӯед, ки аз ҳам чӣ фарқ доранд.

1. – **Хайр**, галабон беадабӣ карда бошад ҳам, Шумо гузашт кунед, Мирзо.
2. **Бай-бай**, хайрият, ки ҳақиқат ошкор шуд!
3. **Ҳой**, Восеъ! Ин чӣ масҳарагӣ аст, ки ин мардум мекунанд?! – бонг зад Ҳочӣ Яъқуб.
4. **Шод бошӣ**, додар, асло кам нашавӣ. Бо таронаат ба дилҳои мо қувват додӣ.

КОРИ ЛОИҲАВӢ. Ҷумлаҳоро нависед. Тобиши маъноии ҳар як ҷумларо вобаста ба калимаҳои бо сиёҳии баланд чопшуда шарҳ диҳед. Оё онҳоро бо яқдигар иваз кардан мумкин аст?

1. **Афсӯс**, ин хона хеле хурд аст ва намешавад дар он панҷ миллиард суратакро ҷой дод.
2. **Оҳ**, ў ин лаҳза мехоҳад, ки парда биафтад. Вале тамошогарон дар сукути толори торик интизори ҳукми ў мешаванд.
3. **Дареғо**, беҳабар аз хеш бозигаре мешудааст?
4. **Хайрият**, ки борону бод будааст, вагарна... Хеле вақт мешавад, ки ба театрҳо намеоед.

МАВЗЎИ 63. САЗОИ ХУБЌ

Чўпоне мореро аз миёни буттаҳои оташ гирифта наҷот дод ва дар хурчин гузошта, ба роҳ афтод.

Чанд қадам гузошта буд, ки мор аз хўрчин берун омаду гуфт:

– Ба гарданат бизанам ё ба лабат?

Чўпон гуфт:

– Оё сазои хубӣ ин аст?

Мор гуфт:

– Сазои хубӣ бадӣ аст!...

Ва қарор шуд, то аз касе бипурсанд. Ба рўбоҳе расиданду аз ӯ чораи корро пурсиданд.

Рўбоҳ гуфт:

– Ман то сурати воқеаро набинам, наметавонам ҳукм кунам.

Баргаштаву морро даруни буттаҳои оташ андохтанд, мор ба истимдод баромад (мадад хост) ва рўбоҳ гуфт:

– Бимон то расми хубӣ аз ҷаҳон барафканда нашавад.

На бояд мисли чўпон хуби хуб буд.

На мисли мор бад буд.

Бояд мисли рўбоҳ буд ва донист чӣ касе арзиши хубӣ кардан дорад.

Матнро хонед ва хулосаҳои матнқии ҳешро баён намоед.

МАН МЕГЎЯМ, ШУМО ГЎШ КУНЕД

НАВЪҲОИ НИДО. НИДОҲОИ ЭҲСОСОТӢ

Нидоҳо аз рӯи маъно ба ду гурӯҳ ҷудо мешаванд: **нидоҳои эҳсосотӣ** ва **барангезанда**.

Нидоҳои эҳсосотӣ ҳиссиёти гуногуни инсонро нисбат ба ҳодисаҳои ҳаёт ифода мекунанд. Онҳо на танҳо барои нишон додани ҳолати самимонаи гӯянда, балки барои ифодаи ҳар гуна эҳсосот хизмат мекунанд. Нидоҳои эҳсосотӣ аз ҷиҳати маъно ба навъҳои зерин ҷудо мешаванд:

а) нидоҳои тааҷҷуб ва ҳайрат: **тавба, эҳа, аҷабо, ўххў, ҳмм** ва ғайра: – Тавба, – Шарофат ҳайрон шуд. – Ўхў, инҳо ба замини мо наздик шуда мондаанд-ку ... Ҳмм, одами хуб, коргар.

б) нидоҳои андўҳ: **вой, оҳ, воҳ** ва ғайра: – Оҳ, – гуфт оҳистекак як пахтакаш.

в) нидоҳои таассуф: **эхтиёт, оббо, эҳе, эҳ, ҳай-ҳай, афсӯс** ва ғайра: Оббо, ҳолӣ-ку вақти рамаронӣ нашудааст ... – Афсӯс, – гуфт \bar{u} худ ба худ.

г) нидоҳои хурсандӣ, завқ, таҳсин: **о, эй, ҳай-ҳай** ва ғайра: – Эй, Шокиракем-ку, – гуфта фиристод. – Ҳай-ҳай, магар ин духтаракам Гулнор аст, бисёр нағз.

Нидоҳои барангезанда (иродавӣ): тобишҳои гуногуни амриро ифода карда, ба навҳои зерин ҷудо мешаванд:

а) нидоҳои даъват, муроҷиат: **ӯй, ҳой, э, ало, эй, \bar{u} , аё, ой** ва ғайра.

б) нидоҳои амр: **чим, ором, хомӯш** ва ғайра. – Хомӯш, – бонг зад Саид Муродхӯча, – дар куҷо истодаӣ, бо киҷо гапзанон мекунӣ?

в) нидоҳои миннатдорӣ, табрик, видоъ: **хайр, боракалло, офарин** ва ғайра: Хайр, саломат бошед. Офарин, ёфтед. Нидоҳои такрор бо нимтире навишта мешаванд: бай-бай, ҳай-ҳай ва монанди инҳо.

Љумлаҳоро нависед ва тобишҳои маъноии нидоҳоро шарҳ дода, ба навҳо ҷудо кунед.

1. – Акнун, эй бародар, нигини Сулаймон мебояд, ки гавҳари мақсуд ба даст дарояд.

2. – Эй одамизод, хуш омадӣ! Машаққати ман бисёр кашидӣ. Ҳар ҷо ки дили ту мехоҳад, бинишин.

Аз «*Ҷавомеъ-ул-ҳикоёт*»

3. – Воҳ, ин дӯсти ман, ин касест, ки маро аз марг халос кардааст, – гуфт.

4. «Хайр, майлаш, намак пошидан гир», дар дил гуфт Қумрӣ.

5. – Не-не, – писарак сар тофт, – ман барои пул нагуфтаам.

6. – А-а-а, шайтонча, ...як дам наистодӣ-а? Гурехтӣ-а, – пойи рост аз рикоб бароварда ва майли аз асп фаромадан карда гуфт Шокир.

Бо корбасти калима ва ибораҳои зерин ҷумлаҳо тартиб диҳед.

Ҳукумфармо, ҳукумнома, ҳукм баровардан, ҳукм кардан, фармон баровардан, фармонфармой кардан, қонуну қоида баровардан, ба ҳукми касе даромадан.

МЕДОНАМ, ДОНИСТАН МЕХОҶАМ ЧИРО?

Тарзи навишт ва сохту таркиби калимаро	Тобиши маъноии калимаро
ҲУКМАТ	Мақоми олии иҷроия ва фармонбарорандаи ҳокимияти давлатӣ дар мамлакат.
	Идораҳое, ки ваколати идоракунии маъмурии маҳалҳоро доранд.

Чумлаҳоро нависед ва ба имлои нидоҳо диққат кунед.

1. – Үҳҳӯ, ўҳҳу, ўҳҳӯ, – сурфа кард касе аз дарвозаи кӯча даромада.
2. «А-а-а!» – гӯён як қад парида оташин шуда рафт.
3. – Ҳа-а, – гуфт бо оҳанги таассуф Ҳомид. – Ҳоло давр – даври дирӯза мардуми урён.
4. – Ҳо-ой, истед! – гашта фарёд кард Анвар.

КОРИ ЛОИҶАВӢ. Нидоҳоро ба дафтар рӯбардор кунед ва пас аз он бо корбасти онҳо панҷтто чумла тартиб диҳед.

Э, о, е, и, эҳ, оҳ, уҳ, у, эй, ҳу, ҳе, уф, во, туф, (туфу), воҳ, ваҳ, вой, баҳ, аҳа, оҳо, оббо (ўббо), эҳе, бай-бай, хӯше, анна, мана, ҳй-ҳй, ура.

МАВЗӢИ 64. БЕМОР ВА МЕҲРИ МОДАР

Писаре дар болои кат бемор хобида буд. Фариштае омаду аз ӯ пурсид:

– Роҳи биҳиштро интиҳоб мекунӣ, ё роҳи умрро?

Писар гуфт:

– Биҳишт.

Фаришта гуфт:

– Ба сӯйи биҳишт се қадам бимон.

Писар қадами аввалро монд, садои гиря ба гӯшаш расид. Писар гуфт:

– Кистанд инҳо?

Фаришта гуфт:

– Хешовандонат ва дӯстонат, ки то чил рӯз туро аз ёдашон мебароранд. Писар қадами дуюмро монд, садои гиряи саҳт ба гӯшаш расид.

Писар пурсид:

– Ин кист?

Фаришта гуфт:

– Ин ҳамсарат аст, ки туро як сол азодорӣ мекунад, баъдан фаромӯшат мекунад.

Боз қадами сеюмро монда буд, ки садои талхи гиряе ба гӯшаш расид. Писар истоду гуфт:

– Ин садои дарднок, садои кист?

Фаришта гуфт:

– Садои модарат аст, ки то охири умраш туро фаромӯш намекунад, танҳо барои ту месӯзад.

Писар аз роҳаш гашт ва роҳи умрро интихоб карду гуфт:

– Намехоҳам пеш аз модарам биравам ва ўро дар ғами худам адо кунам.

Модарон фариштаанд, ба қадрашон бирасед!

Матнро хонед ва фикратонро аз рӯи нақшаи зерин баён намоед.

Нақша:

1. Хобидани писари бемор ва омадани фаришта ба назди ў.
2. Саволу ҷавоби писар ва фаришта.
3. Гузоштани қадами нахуст, дуюм ва сеюм ба сӯи биҳишт.
4. Муносибати писар ва фаришта.
5. Сабаби баргаштани писар ба ҳаёт.

Бо интихоби сарлавҳа ва корбасти нидоҳо матн тартиб диҳед.

МАН МЕГҶЯМ, ШУМО ГҶШ КУНЕД

СОХТУ ТАРКИБИ НИДО

Нидоҳо аз ҷиҳати таркиб содда (аслӣ), таркибӣ ва такрор мешаванд. Нидоҳои содда чунин таркиб доранд:

- а) як садонок **э, а, и, о**;
- б) садоноку ҳамсадо: **эх, ҳа, ҳе, ҳу**;
- б) садоноку ҳамсадо ва садонок: **аҳа, эҳе, ўҳа**;
- в) садонок, ду ҳамсадо ва садонок: **оббо, уббо ...**;
- г) ҳамсадою ҳамсадо: **ҳм, мм** ва ғайраҳо.

Ба нидоҳои такрор **ҳой-ҳой, вой-вой, ту-ту** дохил мешаванд. Нидоҳои таркибӣ инҳоянд: **муборак бошад, қанд занед, ба ҳурмати нон** ва ғайраҳо.

Дар хотир бигиред, ки нидоҳои такрор бо нимтире навишта шуда, вобаста ба оҳанг пас аз онҳо вергул ё аломати хитоб гузошта мешавад.

Чумлаҳоро хонед ва пас аз он нидоҳоро муайян карда, аз ҷиҳати таркиб шарҳ диҳед.

1. Оҳ ... ту чӣ донӣ, ки ин дили ман, дили ғариби ман чӣ қадар барои ту гум мезанад. Не-е, ин чизро ту пай намебарӣ ...
2. Ҳайф, ки намедонад ва барои ҳамин ҳам дар бораи дигар чиз фикр мекунад.
3. – Ҳмм ... Рав, ба апа гӯй, ки оши туппа тайёр кунад.
4. – Ҳа-а, – яхи обкушода барин ҷунбид Додхоҳ ва сар афшонда ба гап даромад.
5. – Ҳайфи умрам ... – Ман намедонам, ки бачаи кӣ ҳастам, лекин хондан меравам!
6. Ҳум-ҳаҳ... Ҳум-ҳаҳ. Садои ба санг бархӯрдани путки Ёрмуҳаммад аз шахҳо шунида шуд.
7. – И, ту ба ҳамин хафа шудӣ.

Сорбон

Чумлаҳоро бо риояи оҳанг хонед ва ба таркиби (сохти) нидоҳо таваҷҷӯҳ кунед. Шарҳ диҳед, ки онҳо чӣ тобишҳои маъноиро ифода мекунанд.

1. Оббо, писараме, гӯр пирӣ шавад, қариб, ки намешиносам - а! - гуфт охир Юнусбобо, ҳаяҷони худро зер карда.
2. Ҳай, дарег, сад, дарег! Рӯзи озодиро, ки ба пеши чашмам омадааст, надида хоҳам сӯхт, васиятҳои Абдуллоҳоҷаро ба ҷо оварда нахоҳам тавонист.
3. Афсӯс ки, ҳақиқати ин воқеаро нафаҳмидам.

4. Туф! Ин хонашеру майдонғариб аз кучо омадааст.
5. Ўхху-ўхху-ўхху, сабил монад, нон дар гулӯям дармонд, набошад ман ҷавоби ўро дурусттар меодам.

КОРИ ЛОИҲАВЇ. Бо корбасти нидоҳои содда ва такрор ҷумлаҳо тартиб диҳед.

э, о, а, эҳ, ўх, ҳа, ҳо, ҳе, оббо, ўббо, ҳм, мм, чигӣ-чигӣ, пиш-пиш, сав-сав, ҳол-ҳол, вой-вой, ваҳ-ваҳ, баҳ-баҳ.

Намуна: Ҳой-ҳой, кишоварзон! Шуморо ба хайр? Охир инҳо моли манку!.. **Ҳа, баракалло**, шакар ба даҳонатон, ёфтед.

МАВЗЎИ 65. ТАКРОРЇ

ИМЛОИ НИДО

Якҷоя навишта мешаванд:

Нидоҳо ва калимаҳои модалии зерин: **дареғо, Илоҳо, Худоё, ҳайфо, раве, хезе, гурезе** ва ғайра.

Ҷудо навишта мешаванд:

Нидоҳои таркибии зерин: **сад дарег!, сад афсӯс!, бисёр афсӯс!, сад ҳайф!, ҳазор тавба!, во дарег!, ҳай дарег!, э вой!** ва ғайра.

Бо нимтире навишта мешаванд:

Нидоҳои такрор: **бай-бай, баҳ-баҳ, вай-вай, ҳай-ҳай** ва ғайра.

Ба саволҳо ҷавоб диҳед.

ГУРУҲИ 1.

1. Нидо чист?
2. Дар бораи нидоҳои эмотсионалӣ маълумот диҳед.
3. Нидоҳои амриро номбар кунед.
4. Дар бораи сохти нидоҳо ва воситаи муҳими грамматикии он маълумот диҳед.

ГУРУҲИ 2.

1. Нидо ба вазифаи кадом аъзоҳои ҷумла меояд?
2. Чӣ гуна калимаҳо калимаҳои тақлидӣ номдоранд?
3. Нидо аз рӯи маъно ба чӣ гуна навъҳо тақсим мешавад ва онҳо кадомҳоянд?
4. Ба нидоҳои эмотсионалӣ (ҳаяҷоннок) таъриф гуфта онҳоро номбар кунед.

ГУРУҲИ 3.

1. Ба нидоҳои амрӣ таъриф гуфта онҳоро номбар кунед.
2. Нидо ба кадом гурӯҳи ҳиссаҳои нутқ дохил мешавад?
3. Нидо аз ҳиссаҷа ва дигар ҳиссаҳои нутқ чӣ фарқ дорад?
4. Нидоҳо ба оҳанги талаффуз чӣ робитае доранд?
5. Сохти нидоҳо чӣ гуна аст?

ТЕСТ

ГУРУҲИ 1.

1. Ҳиссаи нутқи ҳиссиёт ва ҳаяҷони гуногуни гӯянда, чӣ ном дорад?

а) пайвандак	б) ҳиссаҷа
в) нидо	г) пешоянд

2. Кадоме аз онҳо нидо ба шумор мераванд?

а) вой!, ҳой!, ой!, оҳ!, эҳ!	б) -ку, -дия, -мӣ
в) аммо, вале, лекин	г) ва, -у, -ю, -ву

3. Фарқи нидо аз ҳиссаҷаҳои нутқ - пешоянд, пайвандак, ҳиссаҷа дар чист?

а) нидоҳо муносибати маъногии байни калима ё ҷумлаҳоро нишон дода наметавонанд.

б) барои ифодаи алоқаи байни калимаю ҷумлаҳо чун восита хизмат намеkunанд.

в) ба ҷумлаҳо тобишҳои маъногии иловагӣ намедиҳанд.

г) фарқи нидо дар тамоми бандҳо зикр гардидааст.

4. Нидоҳо аз ҷиҳати баромад чанд хел мешаванд?

а) чор хел	б) се хел	в) ду хел	г) панҷ хел

ГУРУҲИ 2.

1. Чӣ гуна нидоҳо амр, фармон, огоҳкунӣ, даъват, мулоқот, хайру маъзур, шаку шубҳа, табрику таҳниятро ифода мекунад?

а) нидоҳои амрӣ (императивӣ)	б) нидоҳои эмотсионалӣ
в) нидоҳои муштоқ	г) нидоҳои сохта

2. Нидо гуфта чиро меноманд?

а) ҳиссаи номуносибати нутқе, ки ҳаяҷону ҳиссиёти гуногун ва изҳори иродаро ифода мекунад

б) ҳиссаи номуносибати нутқе, ки аъзоҳои ҷидаи ҷумла, ҷумлаҳои соддаи таркибӣ, ҷумлаҳои мураккабро ба ҳам алоқаманд менамояд.

в) ҳиссаи номуносибати нутқе, ки амали ба предмет нигаронидашударо аз ягон ҷиҳат шарҳ медиҳад.

г) ҳиссаи номуносибати нутқе, ки дар ҷумлаҳои мураккаб ҳамчун воситаи алоқаи тобеъ корбаст мешавад.

2. Нидоҳои амрӣ воситаи изҳори ирода мебошанд ва аз ин рӯ онҳо аз рӯйи маъно ба сифаи амрии феъл наздиканд.

3. Муқаррар намудани сохти сарфии нидоҳо душвор аст, онҳо асосан чунин сохт доранд: садонок (**э, о, а**); садоноку ҳамсадо (**эх, ўх**); ҳамсадою садонок (**ҳа, ҳо, ҳе**); садоноку ду ҳамсадо ва садонок (**оббо, ўббо**); ҳамсадою ҳамсадо (**ҳм, мм**) ва монанди инҳо.

4. Бисёр нидоҳо ҳам шакли ягона ва ҳам шакли такрор доранд.

5. Нидоҳо ҳамчун калимаҳое, ки изҳори ирода ва таассуроти шахсро ифода менамоянд, ҷумлаҳои махсуси нидоиро ташкил карда метавонанд.

ГУРҶҲИ 3.

1. Нидоҳои эмотсионалӣ, ки интонасияи бой доранд, маъноҳои зиёдеро ифода мекунад ва дар мавриди мувофиқ ҷумлаи мустақилро ташкил менамоянд.

2. Хабарӣ нидоӣ нисбат ба хабарӣ феълӣ аз бобати таъсирнокӣ ифоданоктар аст.

3. Дараҷаи таъсирнокии хабарӣ нидоӣ дар нутқи даҳонакӣ ба воситаи интонатсия, вале дар хат ба воситаи аломатҳои китобӣ ифода меёбад.

4. Хабарҳои нидоӣ аз рӯйи маъно ба хабарҳои номии сифатӣ ва исм монанд мебошанд.

5. Дар забони тоҷикӣ феълҳои таркибии номие, ки аз нидоҳо сохта шудаанд, зиёданд.

ТАРЗИ ТАҲЛИЛИ САРФИИ НИДО

Нақшаи таҳлил:
1. Кадом калима нидо аст. 2. Хели нидо аз рӯйи маъно. 3. Навъи нидоҳои эҳсосотӣ ва барангезанда.
Мисол. Хуб , бисёр ғам махӯр.
Намунаи таҳлил:
Хуб нидо аст, тобиши тасдиқиро бо писанду маъқул дониста ифода мекунад.

КОРИ ЛОИҲАВӢ. Нидоҳои таркиби ҷумлаҳои зеринро таҳлили сарфӣ кунед.

1. **Вой!** Об ба ин тараф омада истодааст.
2. **Эҳ**, Салимабону, чӣ гӯям ба Шумо?
3. **Оҳ**, сарам дард мекунад.

МАВЗҶҲ 66. ДАР САНҶИДА ГУФТАН

Азизи ман, сухани андешанокарда чун зари носанҶида аст. Аввал бояд ки ба худ андеша бикунӣ ва нақди ҳар фикреро бар миҳакки имтиҳон бизанӣ. Он чи аз хаёлот тамоми ёр афтад, онро ба зуҳур орӣ.

Байт

Сухан, к-он аз сари андеша н-ояд,
Навиштанрову гуфтанро нашояд.

Азизи ман, забони сулҳомез ба як нукта сад уқдаи мушкилро ҳал намояд ва сухани шӯрангез ба як ишорат гардани гӯяндаро баста гардонад.

Чунон ки гуфтаанд:

Агар ба чашми хирад дар сухан нигоҳ кунӣ,
Бизоатест, ки ҳам суду ҳам зиён дорад.

Аз «Дастур-ул-мулук»-и Самандархоҷаи Тирмизӣ

Матнро хонед ва мазмунашро нақл кунед.

МАН МЕГҶҲМ, ШУМО ГҶШ КУНЕД

КАЛИМАҶОИ ТАҚЛИДҶ-ОВОЗҶ

КалимаҶои тақлидҶ маънои муайян, аломатҶои махсусӣ сарфӣ, наҳвӣ ва услубӣ доранд. КалимаҶои тақлидҶ нафақат тақлиди овози одамон, ҳайвонот, паррандагон, инчунин тақлиди садои бо ҳам расидани ду предмет, тақлиди овоз ва ҳаракати ҳодисаҶои табиат, тақлиди ҳодисаҶои овоздори узвҶои инсон ва ғайра мебошанд. ОнҶо на фақат овоз, балки ҳаракат, равшанӣ, эмотсия ва ҳолати руҳиро низ инъикос менамоянд.

ОнҶо ба вазифаи ҳамаи аъзоҶои ҷумла омада метавонанд.

Аксарияти калимаҶои тақлидҶ аз ҷиҳати хусусиятҶои грамматикашон ба ҳиссаҶои нутқи мустақил бисёр наздиканд:

1. Ба воситаи пасванди **-Ҷо** шакли ҷамъ месозанд: Ман чақ-чақи ўро завқ карда мешунавдам.

2. Ба воситаи бандаки изофӣ ба таркиби ибора мебароянд: гулдур-гулдури ҳаво, фаш-фаши паровоз, овози вақ-вақ ва ғайра.

Бо пешоянду пасоянд пайваст шуда метавонанд: Ба фуру рафтани офтоб ним соат монда аст, гулҳои сарбозон ғайр аз ғуғуви худ дигар чизеро намешунаванд. Додарам, ҷиринг-ҷирингро бас кунед.

ИМЛОИ КАЛИМАҲОИ ТАҚЛИДӢ

Бо нимтире навишта мешаванд: тақ-тақи дарвоза, шилдир-шилдири об, чак-чаки борон, тиқ-тиқи соат, милт-милти чароғ, ялт-ялти тилло, чир-чири малах, қар-қари зоғ, гулдур-гулдур-ри раъду барқ ва ғайра.

Эзоҳ. Ҳангоми бо пасванд навишта шудани ин гуна исмҳо нимтире гузошта намешавад: **фирфирак, шаршара, ғарғара ва ғайра.**

ТАШАББУСИ

2

Бо интихоби сарлавҳа ва корбасти нидоҳо матн тартиб диҳед.

БОБИ Х. ТАКРОРИ СОЛОНА

МАВЗЎИ 67. ЗАБОНИ МОДАРИЙ

Забони мо чу дарёи дамрон аст,
 Ба қаъраш гавҳари тобон ниҳон аст.
 Забони тезу бурротар зи алмос
 Силоҳи ҷовидони тоҷикон аст.
 Забони қиссаҳои бостонӣ,
 Насими «бӯйи ҷӯйи Мӯлиён» аст.
 Забони безаволи «Шоҳнома»,
 Забони дар фасохат дoston аст.
 Забони хомаи фарҳанги Сино,
 Забони шавкати Сомониён аст.
 Навои андалеби табъи Ҳофиз,
 Каломи Саъдии ширинзабон аст.
 Шунав лафзи Камоли нуктадонро,
 Ки софу тоза чун оби равон аст.
 Забони модари дилбанди Дониш,
 Забони Айнии мӯъҷизбаён аст.
 Ҳазор оҳанги нотақрор дорад,
 Забони «Шашмақом»-и ҷовидон аст...
 Забон ояд ба кас бо шири модар,
 Забони модарӣ ҳамсанги ҷон аст.

Алӣ Бобочон

Шеърро ифоданок хонед ва пас аз он мазмунашро нақл кунед.

Исмҳои хоси таркиби шеърро муайян намуда, ба дафтар рӯбардор кунед.

1. Ибораҳои зеринро шарҳ диҳед ва бо кадом мақсад корбасту интиҳоб гардидашонро хотириншин намоед.
2. Дарёи дамрон, гавҳари тобон, бурротар зи алмос, силоҳи ҷовидон, забони безавол, забони хомаи фарҳанг, навои андалеб, софу тоза чун оби равон.
3. Бандҳои шеърро байни гурӯҳҳо тақсим намуда, мусобиқаи шарҳи шеърро гузаронед.
4. Аз лавҳи хотир муродифоти калимаҳои зеринро нависед. Дарё, фасохат, хома, фарҳанг, андалеб.

5. Бо корбасти ибораҳои зерин ҷумлаҳо тартиб диҳед.
Забони гӯё, забони ширин, забони ноби тоҷикӣ, забон як кардан.
6. Шеъри «**Забони модарӣ**»-ро аз ёд кунед.

КОРИ ЛОИҲАВӢ. Доир ба ҳасби ҳол ва фаъолияти эҷодии яке аз адибон маълумот омода намоед.

Абӯабдуллоҳи Рӯдакӣ, Абулқосим Фирдавсӣ, Абӯалӣ ибн Сино, Ҳофизии Шерозӣ, Саъдии Шерозӣ, Камоли Хуҷандӣ, Аҳмади Дониш, Садриддин Айнӣ.

МАВЗӢИ 68. ҲАМРОҲ БА ГАРДИШ БАРОМАДЕМ

Ҳамроҳ ба гардиш баромадем. Гардиши мо зоҳиран ба саёҳати сайёҳони ҳақиқӣ шабоҳат дошт. Яъне, ҳар ду паҳлӯ ба паҳлӯ қадам мезадем. Аҳрор-амак ба ман кӯчаҳо, тангкӯчаҳо, ҳавлиҳои атрофро нишон дода, дар бораи таърихи ободии онҳо, доир ба касбу кор ва феълӣ хӯи бошандагони онҳо нақл мекард. Рӯз бегоҳ шуда бошад ҳам, офтоби моҳи август ҳаворо саҳт тафсонида буд. Охир, ин ҳамон офтобе буд, ки аз тафси он маҳз дар ҳамин рӯзҳо харбузаву ангур шакар мебандад. Кӯраки пахта гӯшт гирифта, ба шукуфтан сар мекунад! Ман ҳар дам арақи сару рӯямро бо рӯймолча пок карда, мабодо Аҳрор-амаки коргар маро дар нозукбадани интеллигентӣ таъна кунад, гӯён баробараш бардам-бардам по мемондам. Ба монанди «ҳай-ҳай, аҷаб!» ҳар гуна нидоҳо бароварда, нишон доданӣ мешудам, ки ба ин саёҳат бисёр мароқдорам, аз он басо хӯшам омадааст ва ҳатто хушбахтам.

*Аз қиссаи «Одамони кӯҳна»-и
Фазлиддин Муҳаммадиев*

Матро хонед ва мазмунашро нақл кунед.

Рост ҷӯ, рост нигар, рост гузин,
Рост гӯ, рост шунав, рост нишин.

Абдурахмони Ҷомӣ

Ҷумлаҳоро нависед ва зарфҳои онро ёфта, саволҳо гузоред.
Гӯед, ки ба кадом навъи зарфҳо мансубанд.

1. Борон нарм-нарм ба рӯяш сила мезад, гили нам варақ-варақ аз нақши пояш мехест.
2. Деҳ чун ҳамеша барвақт дар хоб буд.
3. Ниёз қаблан дар чунин ҳоле наяфтода буд.
4. Кампирак боҳавсала номаҳоро як-як таҳ карда, дар сандуқ мемонад.
5. Шаҳрвандон ҳама пасрӯ ҳаракат мекарданд.
6. Модар дарро оҳишта ва бесадо мекушояд, модар чун фариштаи Осмон сабук ва беовоз роҳ мегардад.

Сотим Улуғзода

ТАРЗИ ҲАЁТИ СОЛИМ

Ҳар як одам мехоҳад, ки тансиҳат бошад. Солим будани ҳар як шахс дар дасти худӣ ўст. Одамоне ҳастанд, ки қоидаҳои тарзи ҳаёти солимро медонанд, вале риоя намеkunанд. Ба фикри шумо ин гуна одамон солим буда метавонанд? Ҳамон одаме солиму боқувват буда метавонад, ки агар ба қоидаҳои тарзи ҳаёти солим риоя кунад. Мехоҳед, мо якҷоя бо ин қоидаҳо шинос шавем?

1. Риояи тозагӣ. Ҳар як одам бояд бадан, либос ва ҷойи истиқомати худро тоза нигоҳ дорад. Баданро ҳар саҳар ва бегоҳ шӯяд. Пойафзолу либосро тоза карда истад. Ҳеҷ гоҳ чизҳои нодаркорро ба замин напартояд. Фаромӯш набояд кард, ки «Тозагӣ гарави саломатӣ аст».

2. Истеъмоли ғизои тоза. Истеъмоли ғизои тоза шартӣ асосии тарзи ҳаёти солим аст. Ғизо бояд гуногун ва аз меваю сабзавот иборат бошад. Таомро саросема нашуда, дар вақти муайян хӯрдан фоида дорад.

3. Меҳнат ва истироҳат. Ҳар як шахс бояд реҷаи муайяни кор ва истироҳат дошта бошад. Таҳсил дар мактаб ва иҷрои вазифаи хонагӣ меҳнат талаб мекунад. Бинобар ин зарур аст, ки меҳнат ва истироҳатро ба низом дарорем. Вақтҳои холии худро мо метавонем ба сайругашт дар ҳавои тоза, бозиҳои гуногун ва хондани китоб гузаронем. Ба варзиш машғул шудан низ яке аз қоидаҳои асосии тарзи ҳаёти солим ба шумор меравад. Ба футбол ва дигар бозиҳои серҳаракат машғул шудан манфиатнок аст.

Матнро хонед, мазмунашро нақл кунед, ас аз он ибораи «ҳаёти солим»-ро шарҳ диҳед.

Ба саволҳо ҷавоб диҳед.

1. Кадом қоидаҳои тарзи ҳаёти солимро медонед?
2. Шумо кадоме аз ин қоидаҳоро дар ҳаёт риоя мекунад?

МАТНҲО БАРОИ ИНКИШОФИ НУТҚИ ШИФОҲӢ ВА ХАТТӢ

ВАРЗИШИ СУННАТӢ ВА БОЗИҲОИ ШАВҚОВАР

СУРСУРАКОН (пешкунакон)

Яке аз бозиҳои анъанавии маъмулу машҳури бачагони тоҷик, ки бештар дар фаслҳои гарми сол дар майдончаву боғча, баъзан дар кӯчаҳо барпо мегардад. Як нафарро барои сур кардан интихоб менамоянд. Агар ӯ дар вақти сур кардан якеро ба даст гирад, он бозигар навбати суркуниро мегирад. Бозии Сурсурахон вобаста ба маҳаллу минтақаҳо навъҳо ва унсурҳои гуногун дорад. Баъзан бачаҳо дарахт, симчӯб, дарвоза, ё ягон қисми дигарро пайка (пайгаҳ) қарор медиҳанд ва шахси суркунанда вазифадор мешавад, ки онро посбонӣ кунад.

РУСТШАВАКОН (рустшавонак, туктукбозӣ, бачошавак)

Бачаҳо аз байни худ як нафарро барои чашмбандӣ интихоб мекунанд. Шахси интихобшуда рӯй ба девор ё дарахте карда, чашмонашро бо дастонаш пӯшонида, то адади муайян мешуморад ва мепурсад: «ҳуп, тут пухт, ҷав расид?». Дигарон зуд ба ҷойҳои назарнорас пинҳон мешаванд. Писарбачаи ҷӯянда чашмонашро боз карда мегӯяд: «Рафтам ба кофтан, илоҷи ёфтан» ва ба ҷустуҷӯи бозигарони пинҳоншуда меравад. Ҷӯянда ҳар киро, ки дар аввал пайдо кард, дар пайи навбатӣ ҳамон кас чашмашро мекунанд.

ЗУВ–ЗУВАКОН

Як навъ бозии анъанавӣ, ки бачаҳо барои озмоиши дарозии нафас барпо мекунанд. Барои мусобиқа ҷойи муайянеро ҳамчун марраи интиҳой қарор медиҳанд. Сипас бозигарон баробар истода, чуқур нафас гирифта, «зувв» гӯён ба пеш метозанд. Касе, ки дуртар равад, яъне нафасаш ба масофаи дарозтар расад, ғолиб шуморида мешавад.

БАЙТБАРАК

Бозӣ ё мусобиқаи шеърдонист, ки байни наврасону ҷавонон ва шеърдӯстон баргузор мегардад. Яке аз ҳозирин байте ё пораи шеърро қироат мекунанд. Ҳарифи ӯ ҷавобан ба матни ӯ байте мехонад, ки ҳарфи аввали он ба ҳарфи охирини шеъри ҳарифаш якхела мебошад. Боз бозигари яқум дар ҷавоб ба байти шахси ду-

вум байтеро мехонад. Ҳамин тавр, бозӣ давом ёфта, касе ғолиб меояд, ки шеъраш бечавоб монад.

САҚОБОЗӢ (сақачабозӣ, сакабехт)

Сақобозӣ дар фаслҳои тобистону тирамоҳ бо бучул, чормағз ва сангҳои гирду ҳамвор бозида мешавад. Бозигарон дар замин як хат кашида, ҳар кадоми иштирокчиён яктоғӣ бучул дар пиллаҷо – болои хат мегузоранд. Сипас бо навбат аз масофаи муайян бо бучули калонтар бучулҳои қатор чидашударо ба нишон гирифта, мезананд. Агар бучули калон ба дигар бучулҳо расида, онҳоро ба масофаи чор қадам аз пиллаҷо берун кунад, бозигари нишонзан бучулҳои дурафтударо гирифта, аз они худ мекунад.

НАЙЗААНДОЗӢ (найзани, найзобозӣ)

Яке аз намудҳои ҳарбӣ ва варзиши бостонии тоҷикон. Найзаро дар гузашта ҳам пиёда ва ҳам савора ба кор мебарданд. Дарозии найза 1,5–2 м буда, онро аз шохҳои рост ва саҳти дарахтон месохтанд ва ба нӯги он теғи оҳаниро насб менамуданд. Найза инчунин яке аз олоти шикор ба шумор мерафт. Маҳорати баланди паҳлавони найзаандоз дар он зоҳир мешуд, ки ҷонварро дар шикор ва ё душманро дар майдони ҷанг бо як зарба афканад. Баъзе найзаандозони моҳир найзаро аз масофаи 60 м ба нишон мерасониданд. Найзаро инчунин савори асп, дар рӯи он хаму рост шуда, лаъбу ҳунарҳо намуда, ҳаво меоданд. Найзобозӣ яке аз намудҳои мусобиқаи варзишӣ дар ҷашнҳои арӯсӣ, хатнасур ва иди Наврӯз буд.

БАНДКАШӢ

Яке аз бозиҳои варзишии бачагонаи тоҷик, ки маъмулан дар ҷашни Наврӯз ва иду маърақаҳои мардумӣ барпо мешавад. Мусобиқаи бандкашӣ дар майдончаи ҳамвор ташкил шуда, барои он арғамчини ғафси дарозиаш 8–10 метр истифода мешавад. Иштирокчиён 4–6 нафарӣ ба ду даста ҷудо шуда, аз ду тарафи хат дар майдон ҷойгир мешаванд. Кадом дастае, ки ҳарифонро кашида аз хат гузаронад, ғолиб доништа мешавад.

АРҒУНЧАК (алвонҷ, бод, бодпеч, ҳой, ҳайбод, ҳойбозӣ, ҳаюҷак, ҳулҷак, вулҷак)

Як навъ бозии анъанавии духтарон, ки бештар дар баҳору тобистон, махсусан, дар ҷашни Наврӯз, бозида мешавад. Арғунҷак

аз арғамчине, ки ду нӯки он ба шохи дарахт ё ба болочӯбе баста шудааст ва нишастгоҳ иборат мебошад. Духтарон бо навбат ба арғунчак нишаста, дар ҳаво ба пешу қафо алвонҷ меҳӯранд.

ГУЛ ЧӢ РАНГ?

Як навъ бозии анъанавии бачагон, ки одатан дар фасли тирамоҳ барпо мешавад. Бачаҳо ба ду гурӯҳ тақсим шуда, каме дуртар аз ҳамдигар дар замин менишинанд. Ҳар гурӯҳ сардори худро дорад. Сардорҳо берун аз гурӯҳ номи ягон гулро муаммо қарор медиҳанд. Сипас яке аз сардорҳо ба назди гурӯҳаш омада чӣ гул будани онро мепурсад. Бачаҳо кӯшиш мекунанд, ки номи гулро пайдо кунанд. Агар онро ёфта натавонистанд, он гоҳ навбат ба гурӯҳи дигар мегузарад.

Аз «Донишномаи фарҳанги мардуми тоҷик»

САДОҚАТ

Мардеро ғулومه буд Луқмон ном. Луқмон ғулومه буд доно, бовафо, меҳрубон, хайрхоҳ ва хулоса ҳама хубихоро дар худ дошт ва аз ин рӯ назди арбоб бисёр азиз буд. Арбобаш ўро ҳатто бар фарзандонаш муқаддам медошт. Ишқи арбоб ба Луқмон он андоза буд, ки қуз он ғизо, ки Луқмон аз он хӯрда буд, намехӯрд.

Рӯзе барои арбоби Луқмон харбуза ба армуғон оварда буданд. Фарзандашро гуфт, то Луқмонро фарёд созад. Харбузаро пора кард ва як қоч ба Луқмон дод. Луқмон онро чунон ба ҳавас хӯрд гӯё, ки асал бошад. Арбоб, ки дид Луқмон харбузаро бисёр дӯст дошт, қочи дуввуму севвумро ба ӯ дод, то ба ҳафтдаҳ расид. Танҳо як қоч боқӣ монд. Арбоб хост онро бихӯрад, то бидонад он харбуза чӣ қадар ширин аст, ки Луқмон онро чунин ба иштиҳо меҳӯрад, аммо харбуза на танҳо ширин набуд, балки чунон талх буд, ки забони арбоб обила зад ва ҳалқаш сӯхт. Дақиқае гузашт ва ҳоли арбоб беҳтар шуд.

Пурсид:

– Луқмон! Чӣ гуна ту заҳри талхро чунин бо иштиҳо хӯрдӣ ва ҳам ба абрӯ наёвардӣ. Магар ту душмани чони худ ҳастӣ?

Луқмон гуфт:

– Ман аз дасти ту шириниҳо чашидаам ва неъматҳо гирифтаам, шарм кардам талхии ин якеро ба рӯят биёварам. Ин носипосӣ аст, ки ҳазор-ҳазор хубӣ бубинам ва ҳангоми як нохушӣ фиғон

бароварам. Дар воқеъ, дасти ширинбахши ту талхӣ дар ин харбуза боқӣ нагузошт.

Мантиқ: Муҳаббат кимийест, ки ҳар талхиро ширин мекунад, дардро шифо медиҳад ва мурдари зинда месозад.

Мазмун аз «Маснави маънавӣ»

АЗ ОДАТҲОИ БАД ДАСТ КАШИДАН

Одатҳои бад ин носкашӣ, сигоркашӣ, майнӯшӣ ва нашъамандӣ мебошанд.

Нос ва сигор ба саломатӣ ниҳоят зарар доранд. Чунки дар таркиби онҳо чандин намуди моддаҳои захрнок мавҷуданд. Аз даҳони одамони носу сигоркаш бӯйи бад меояд. Шуш ва меъдаи ин гуна одамон ба беморӣ гирифта мешавад. Онҳо аз кори ҷисмонӣ зуд хаста мегарданд. Истифодаи нӯшоқиҳои спиртӣ ва нашъамандӣ барои инсон одати аз ҳама хатарнок мебошад. Аз таъсири нӯшоқиҳои спиртӣ ва маводи нашъаовар, пеш аз ҳама, мағзи сари одам зарар мебинад. Шахсонне, ки муддати дароз аз онҳо истифода мебаранд, ба бемории майзадагӣ ва нашъамандӣ гирифта мешаванд.

Одамони гирифтори одатҳои бад на танҳо худашон, балки атрофиёноро ҳам нороҳат мекунад. Ин одамон беобрӯ шуда, оқибат ба ҷиноят даст мезананд. Чуноне ки мегӯянд: «Мастӣ ба даст мебарад». Аз одамоне, ки одатҳои бад доранд, дурӣ ҷӯед ва бо онҳо дӯстӣ накунед!

ЧАҲОР БАРОДАРИ НАКҶОР

Чаҳор фасли сол, чаҳор нерӯи бузурги мӯъҷизакор, чаҳор бародари тавонову накҷор аст, ки аҳли башарро ризқу хушрӯзиҳо мебахшанд, замину замону ободу амон медоранд.

Аз баҳор ёд мекунем, ки бедории табиат, эҳёи арзу само ибтидои гирудорҳои деҳқон ба хоширо фардост. Баҳор эҷозгар аст, дашту даманро сабзҷома ва ҳариру пурғулу мунаққаш мепӯшонад. Боғистонҳоро чанбари гул ба сар медиҳад, мурғони хушилҳоро ба наво меорад, дилҳоро фараҳу нузҳат мебахшад...

Тобистон фаро мерасад, ки авҷи қору ғайрат, фасли долу зарби амали деҳқон аст.

Тираномӯи заррин фасли баракату заҳмати айёми лабрез қардани анборҳо, қадкашии кӯҳҳои «тиллои сафед», шаҳрезии боғистонҳои мост. Деҳқон меҳодад, ки хонадони мардум обод,

дастархонашон пури нон, лаболаб аз шахду шакар, рӯзгорашон хушу саодатманд бошад.

Зимистон сафедпӯш омада давр меронад. Дашту биёбон, боғоту марғзорон, киштзорони се фасл заҳматкашида зери кӯрпаи барф фароғат доранд. Деҳқон ором нест, дар андешаи фардост.

КОР БО ЗАРБУЛМАСАЛУ МАҚОЛ

Зарбулмасал ва мақолҳои зеринро хонед ва маънидод кунед.

1. Аз худ нарав, ки ёронат аз ту мераванд.
2. Аробаи холӣ садо надорад.
3. Худписанд писанди халқ набошад.
4. Ҳар ки бо дег ҳамнишин гардад, домони хеш сиёҳ кунад.
5. Харбуза аз харбуза ранг мегирад, ҳамсоя аз ҳамсоя панд.
6. Ҳамроҳи нағз мебарад ба роҳи нағз.

Зарбулмасалу мақолҳои зерин дар шакли пароканда дода шудаанд. Онҳоро ҷо ба ҷо карда нависед. Ба кадом мавзӯ бахшида шудани онҳоро аниқ созед ва шарҳ диҳед.

1. Айб нест, дар ҷавонӣ, орзу кардан.
2. Сӯхта, ба болои, намақоб.
3. Мераваду, захми табар, захми забон не.
4. Дар як ҷо, месабзад, ниҳол.
5. Беҳтар аст, аз гови шохзан, оғили холӣ.
6. Аз одами, ҳама безор, мардумозор.

Зарбулмасалу мақолҳоро бо истифода аз ифодаҳои додашуда пурра кунед ва нависед. Сипас ҳар як кадоми онро шарҳ диҳед. Кадом махсусиятҳои зарбулмасалу мақолҳоро медонед? Номбар кунед.

1. Захми табар мераваду... .
2. Пур дону... .
3. Роҳи рострав... .
4. Сад задани сӯзангар,
5. ... дар як ҷо сабз мешавад.
6. ... иззат надорад.
7. миён мешиканад.
8. ба манзил намерасад.

Калимаҳо барои истифода: ниҳол, бори қач, зӯри беҳуда, захми забон не, меҳмони нохонда, як задани оҳангар, кам гӯй; гарчи дур аст.

Таваккал Чориев, Гулноза Адашуллоева.
Ч 78 **Забони тоҷикӣ**, синфи 7 [Матн]: китоби дарсӣ / Т.Р.
Чориев, Г.М. Адашуллоева. – Тошканд: Маркази таълими
Республика, 2022. – 224 саҳ.

ISBN 978-9943-8373-6-2

УЎК 811.222.8(075.3)

КБК 81.2(5Тожд)я72

О'quv nashri

ONA TILI

*Umumiy o'rta ta'lim maktablarining
7-sinfi uchun darslik
(Tojik tilida)*

Муҳаррир *Ҷумъаназар Эшонқулов*
Рассом *Тоҳир Турғунбоев, Бахриёр Ураков*
Рассом-дизайнер *Шамсуддин Ходжаев*
Муҳаррири техникӣ *Лина Хиждова*
Муҳаррири хурд *Матлуба Салимова*
Мусаҳҳеҳ Рӯзиқул Ҷумоев
Саҳифабанди компютери *Нодира Аҳмедова*

Ба чопаш 26-уми августи соли 2022 иҷозат дода шуд.
Андозаи 60x84¹/₈. Чопи офсетӣ. Гарнитурани «Arial Tj».

Бо усули офсет дар қоғози офсет
чоп шудааст. Ҷузъи чопии шартӣ 26,04.

Ҷузъи нашриву ҳисобӣ 22,83.

Адади нашр 8343 нусха. Супориши № 2941.

Ќадвали нишондоди ҳолати китоби дарсии ба иҷорадиҳанда

№	Ному насаби донишомӯз	Соли хониш	Ҳолати китоб ҳангоми гирифтани	Имзои роҳбари синф	Ҳолати китоб ҳангоми супоридан	Имзои роҳбари синф
1.						
2.						
3.						
4.						
5.						
6.						

Ќадвали болой ҳангоми ба иҷора додан ва дар охири соли хониш баргардонида гирифтани китоб аз тарафи роҳбари синф аз рӯи меъёрҳои зерин пур карда мешавад:

Нав	Ҳолати китоб ҳангоми бори аввал супоридан.
Хуб	Муқовааш бутун, аз қисми асосии китоб ҷудо нашудааст. Ҳамаи варақҳояш ҳаст, надаридааст, ҷудо нашудааст, дар саҳифаҳо навишт ва хатҳо нест.
Қаноатбахш	Муқова қач шудааст, канорҳояш қоҳида, якчанд хатҳо қашида шудаанд, ҳолати аз қисми асосӣ ҷудошавӣ дорад, аз тарафи истифодабаранда қаноатбахш таъмир гаштааст. Варақҳои ҷудошудааш аз нав таъмир гашта, дар баъзе саҳифаҳо хат қашида шудаанд.
Ғайриқаноатбахш	Муқова даридааст ва ба рӯйҳояш хат қашида шудааст, аз қисми асосӣ ҷудо шудааст ё ки умуман нест, ғайриқаноатбахш таъмир шудааст. Саҳифаҳо дарида, варақҳо намерасанд, хат қашида, ранг карда партофта шудааст. Китобро барқарор карда намешавад.